

F. Pedersen
I. O. Kjems

UFO-ORIENTERING

UFO-NYT₅ FORLAG

Denne bog blev første gang udgivet i 1966.
Andet oplag blev udgivet i 1969.

Denne e-udgave af *UFO-orientering*, er scannet fra 1969 udgaven og sat op på ny i samme format. Teksten er redigeret, så den lever op til nutidens retskrivning.

Indholdet fra den oprindelige bog afspejler den tids ufo-forskning og holdning til ufoerne eller, som man betegnede dem dengang, ”de flyvende tallerkner”.

UFO-ORIENTERING

2. forøgede udgave

1. udgave udkom under titlen:

UFO-ORIENTERING 1966

Trykt i hos V. Westermanns Bogtrykkeri, Svendborg

© Copyright 1969

FRANK PEDERSEN

IVER O. KJEMS

UFO-ORIENTERING

UDGIVET AF

UFO-NYT'S FORLAG

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Forord	7
Indledning	8
Forhistoriske	9
Observationer	10
Efter Kristi fødsel - De gamle kulturer	10
Før Kristi Fødsel	11
UFOer i middelalderen	13
Det 17. og 18. århundrede	14
Det 19. århundrede	15
Begyndelsen af det 20. århundrede	19
Ældste kendte fotografi af UFO	21
Observationer efter 1945	22
Fakta om flyvende tallerkener	70
UFOer - det største videnskabelige problem i vor tid?	84
Condon-rapporten	90
Andre staters holdning	91
Et dansk initiativ	95
Hvad andre siger	96
UFOnauterne	108
Masse-observationer	119
S.U.F.O.I.	124

Forord . . .

Med denne bog foreligger anden udgave af UFO-ORIENTERING. I 1966 udkom første udgave, som var på 60 sider, og som solgtes i 3.500 eksemplarer i løbet af så kort tid, at vi faktisk det sidste år har manglet et dansk værk af orienterende art om UFO-sagen og dens vigtigste aspekter.

Denne nye udgave er ikke blot ajourført, men også udvidet til det dobbelte, hvilket dels skyldes udviklingen i tiden 1966-1968 og dels en udvidelse af antallet af rapporter fra Skandinavien og den øvrige verden. Det sværeste ved redaktionen af bogen har ikke været at finde gode og værdifulde beretninger, men tværtimod begrænsningens kunst i udvælgelsen af netop de ting, vi har fundet bedst egnet til at tegne et billede af, hvad der er sket, og hvad der stadig sker rundt om i verden.

De bedste ting fra første udgave vil i uændret form genfindes i denne udgave, og den, der i mange år har fulgt med i sagen, vil derfor ikke finde nye revolutionerende oplysninger, men må betragte bogen som et værdifuldt opslagsværk. For de, der ikke tidligere har haft lejlighed til at studere og følge sagen, vil bogen derimod give en orientering om, hvad der er sket i UFO-sagen gennem mere end tyve år, samt tegne et billede af de mærkelige fænomener, som interesserer stadig flere mennesker verden over.

Bogen er ikke et udtryk for en afsluttet, opklaret sag, men et forsøg på at beskrive UFOerne (Uidentificerede Flyvende Objekter) med den viden, vi i dag mener at have om dem.

Det er vort håb, at UFO-ORIENTERING må blive til hjælp for mange og en støtte for et sagligt og nøgternt arbejde med sigte på sag ens fulde opklaring.

Indledning

Det gale ved denne verden er, at de dumme er så bombesikre på alting - og de kloge så fyldt med tvivl.
Bertrand Russell.

De har sikkert før hørt ”De flyvende tallerkener” omtalt. I aviser og blade, i radio og fjernsyn har man verden over beskæftiget sig med dette moderne ”spøgelse”, som nogen tror er en fysisk realitet, men som andre stiller sig tvivlende eller direkte afvisende til.

De officielle myndigheder indtager ofte en ganske særlig stilling til denne sag, som ofte kaldes UFO-sagen (UFO: uidentificeret flyvende objekt), idet de på den ene side blankt afviser fænomenets eksistens og på den anden side ofrer store beløb på dets opklaring.

Hvad skal man nu tro, og hvem skal man fæste lid til i dette forvirrende billede, hvor også fanatismen (fra begge sider) med mellemrum viser sine skarpe kløer. Et blik i avis- og bladudklip viser, at der i de sidste tyve år er sagt mange grimme ting og brugt mange hårde ord om UFO-sagen og de mennesker, som arbejder med den, uden at dette dog har manet ”spøgelset” i jorden.

Formålet med denne bog er blandt andet at medvirke til en klarere og mere objektiv stillingtagen til UFO-sagen. Der er her ikke tale om en redegørelse for et fuldt opklaret fænomen, men vi har ønsket at give Dem et udpluk af alle de sider i sagen, som gennem tusinder af vidneudsagn, bevismæssigt vejer så tungt, at de må betragtes som uomstødelige kendsgerninger. Undgå hypotetiske betragtninger kan man dog ikke, når man vil forsøge at tegne et billede på tværs af sagen, og disse betragtninger vil selvfølgelig være mere eller mindre subjektive afhængig af mængden og pålideligheden af de indhentede oplysninger.

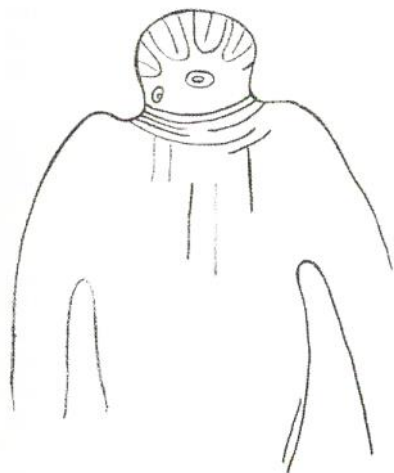
En udenforstående vil ofte føle ulyst til at beskæftige sig med ”De flyvende tallerkener”, for som tilskuer kan man ikke undgå at blive vidne til et ejendommeligt, intolerant spil. Beskyldninger for svindel, hysteri, sekterisme er såre almindelige og dette i forbindelse med den måde folk, der har set noget, behandles på, kan nok virke afskrækkende, hvis man ikke kender baggrunden.

Svindel, hysteri og sekterisme forekommer virkelig i denne sag, som i så mange andre sager, hvilket egentlig ikke burde undre, om end det er meget at beklage. Opdragelse, uddannelse, overbevisning m.m. vil helt naturligt påvirke baggrunden for ens virke i og for sagen, og give sig udslag i vidt forskellige hensigter og mål.

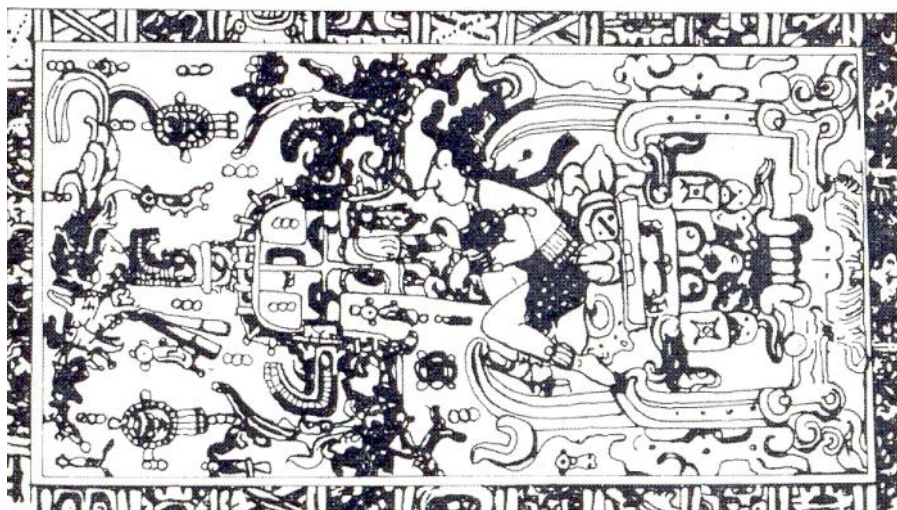
SUFOI (Skandinavisk UFO Information), som omtales mere udførligt andet steds, omfatter også forskellige opfattelser, men søger trods meningsforskelle at bygge på de fælles interesseområder, hvor konkret viden, kritik og nøgtern vurdering anses for hovedfaktorer, og med det ene formål for øje at nå en fuldstændig opklaring, som hele menneskeheden kan delagtig gøres i.

F.P.

Forhistoriske...?

(Til venstre) Den franske forsker, Henri Lhote, var måske inde på noget af det rigtige? Da han fandt denne 10.000 år gamle, 6 meter høje huletegnning i Tassili, Sahara, døbte han den straks "Den store Marsgud". (Til højre) En "Dogu", keramisk statuette (20-30 cm høj) fra Jomon-perioden i Japan. Ca. (6.000-3.000 f. Kr.).

En af de maya-guder, der "kom ned fra himlen", formentlig KUKUMATZ. Tegningen er 3,8 meter lang og blev fundet 1935 på gulvet i en pyramide ved Palenque. Bemærk dels gudens placering af hænder og fødder - dels det, der evt. kan tolkes som "udstødning, ledninger, måleinstrumenter og motordele".

Observationer

Gennem mere end 20 år er der fra alle dele af verden indløbet meldinger om mystiske objekter i den jordiske atmosfære. Mange af disse objekter har opført sig så ejendommeligt, at de klart har udskilt sig fra alle naturlige himmelfænomener og fra de jordisk byggede flyvende maskiner.

Mange af disse observationer er blevet registreret og gjort til genstand for et nøjere studium i den hensigt at nå frem til en forklaring på, hvad det er, folk har set. I kapitlet ”Fakta om flyvende tallerkener” ser vi nærmere på resultatet af disse undersøgelser.

Man hører ofte disse flyvende fænomener omtalt som ”Nymodens pjat”, et udslag af det moderne menneskes trang til at flygte fra den kedelige og grå hverdag. Denne påstand bygger på det faktum, at mennesket altid har følt sig draget af det dunkle og uforklarlige. I dette tilfælde holder påstanden dog ikke for en nærmere undersøgelse. En gennemgang af de historiske kildematerialer vil hurtigt vise, at fænomenet er ældgammelt. Vi ved ikke, hvornår disse fænomener er observeret første gang, men meget tyder på, at de er lige så gamle, som de ældste beretninger, vi kender.

I det følgende omtales en del af disse observationer, der alle er hentet ud af de gamle arkiver. Her er kun tale om et uddrag, idet der findes mange flere beretninger end de her omtalte, men det er dog tilstrækkeligt til at vise, at det, vore forfædre så, på mange måder minder om det, vi ser i dag.

Om der i de tidligere historiske perioder har været tale om lige så intens overflyvning, som vi har oplevet i den sidste snes år, ved vi ikke, dertil er antallet af kendte og undersøgte beretninger alt for lille. En nøjere undersøgelse af alle historiske skrifter ville måske give en forklaring på dette forhold, men dels vil en sådan undersøgelse være et kæmpearbejde, der ville koste enorme summer, og dels ligger en stor part af de ældre skrifter opbevaret på steder, hvor man ikke har store muligheder for at opnå tilladelse til undersøgelser. Tænk f.eks. på de kæmpearkiver, som den katolske kirke (Vatikanet) råder over.

Valget af beretninger har været svært og må nok siges at være subjektivt præget, alene af den grund, at der ikke findes noget entydigt kriterium for, hvad der observationsmæssigt må anses for at være værdifuldt. Jeg har selvfølgelig bestræbt mig på at finde netop de rapporter, der anses for mest pålidelige og som samtidigt indeholder tilpas mange oplysninger til at kunne give et bredt billede af det, som er sket, og som man kan forvente at støde på i tiden fremover.

Beretningerne vil være opstillet i kronologisk orden, idet dog de nyere danske rapporter samt enkelte af de mere udførlige ældre udenlandske beretninger behandles særskilt i slutningen af afsnittet.

Før Kristi fødsel - De gamle kulturer

En undersøgelse af Jordens ældste kulturer viser, at disse sandsynligvis også har kendt fænomenet ”De flyvende tallerkner”.

Fra tegninger i klippehuler i SAHARA, der er mere end 10.000 år gamle, fra tegninger man har fundet under udgravninger i Manchuriet, og fra tegninger man kan finde hos Inkaerne, kendes de samme antydninger af ikke jordiske levende væsener og deres fartøjer: ”Menneskelignende væsener udstyret med en slags dykkerhjelme og beholdere på ryggen og himmelfartøjer af diskoslignende udseende”. Og nu beretningerne:

1450 f. Kr. De gamle egyptere har set flyvende tallerkner. Det fremgår af flere beretninger, selv om de ikke alle er så enkle og klare som den om det syn, som Faraon Thutmoses III havde år 1450 f. Kr.

Sammen med præster og sin livgarde så han ”flere luftskibe, som kom fra nord og drog sydover”. I den lange beretning hedder det, at ”Faraoen var meget bekymret over varslet og rådspurgte guderne og bestemte, at beretningen skulle skrives på papyrus i Livets Hus (et tempel), så at den kunne huskes i al evighed”.

220 f. Kr. En gang i året 220 f. Kr. skinnede et klart lys hele natten over Rom.

214 f. Kr. I året 214 f. Kr. så man ligeledes en flåde af ”lysende skibe, som fløj hid og did på himlen”.

170 f. Kr. Går vi til året 170 f. Kr. finder vi dokumenter om, at der ”ved Lanupium over Via Appia omkring 25 km fra Rom blev set en stor flåde af skibe, som sejlede over himlen”.

106 f. Kr. I året 106 f. Kr. fløj ”en flammende fugl” over Rom og satte huse i brand.

99 f. Kr. I dokumenter fra året 99 f. Kr. hedder det: ”Da Marius og Valerius var konsul i Tarquinia, faldt der flammende genstande ned flere steder, og de kom pludselig fra klar himmel. Hen imod solnedgang kom der en rund genstand frem på himlen og fløj fra vest mod øst over hovederne på folk”. (Marius døde som konsul i året 86 f. Kr.).

Efter Kristi fødsel

(23-79 e. Kr.) Den romerske forfatter *Gajus Plinius den ældre* (23-79 e. Kr.) omtaler i sit værk ”Naturhistorie”, som omfatter en højst interessant samling fra de forskellige videnskaber, meget indgående forskellige himmelfænomener. Blandt disse omtales ”Disci” (skiver). De er ravfarvede, og de udsender lys fra kanterne. Straks efter beskriver Plinius et tøndeformet himmellegeme i hvis indre der findes et røgagtigt lys. Endvidere omtaler han en art himmelfænomener, som han beskriver som ”Bjælkerne”. I disse beskrivelser går Plinius i enkeltheder, hvori han bl.a. gør rede for, hvor og hvornår disse uforklarlige himmelfænomener er set.

Det mest interessante ved hans beretning er nok den måde disse objekters bevægelse sker på. Disse bevægelser er af en sådan art, at intet kendt naturligt himmelfænomen vil kunne udføre dette. Der tales om bevægelser både op og ned og i det vandrette plan. Plinius selv siger det på følgende måde: ”Først faldt en gnist fra en stjerne, blev stadig større jo nærmere den kom Jorden, til den var så stor

som Månen og lyste som Solen på en diset dag. Derefter steg den atter mod himlen og blev igen til et lys". Denne forbløffende, nøjagtige og utvetydige beretning synes uden al tvivl at fastslå, at det observerede objekt virkelig var, hvad vi i dag kalder for et UFO.

393 e. Kr. Også de gamle romere så flyvende tallerkener. Således hedder det i et dokument fra 393 e. Kr.: "I Theodosius' dage blev der set en lysende klode, som skinnede dag og nat på himlen i 30 døgn".

457 e. Kr. I året 457 blev iagttaget "en forfærdelig ting, som lignede en lysende klode over både Frankrig og England. En lang drage med lysende kugler hængende ud af munden strakte sig fra Frankrig tværs over England til Irland og udspejdede flammende stråler".

796 e. Kr. Roger af Wendover skriver, at han i året 796 e. Kr. så en række små, lysende kloder, som cirklede omkring Solen.

1104 e. Kr. I dette år blev set lignende fænomener, fortæller de gl. papirer.

1168 e. Kr. En beretning stammende fra den 20. marts 1168 taler om "en brændende klode, som svævede frem og tilbage over hele himmelhvelvet".

1239 e. Kr. Matthæus af Paris skriver: "Den 24. juli 1239 i skumringen, men før stjernerne var tændt, kom en klar, strålende og intensivt lysende stjerne over himlen fra syd. Den rullede langsomt over himlen mod nord og efterlod sig en bragende lyd, da den var over vore hoveder".

1290 e. Kr. En engelsk lærer, A. X. Chumley, har i abbediet i Byland i Yorkshire fundet en på latin affattet beskrivelse af et objekt, som i året 1290 blev iagttaget af en skare rædselsslagne munke. I dokumentet beskrives genstanden som "et rundt, fladt, sølvskinnende objekt, som kan kaldes 'discus' (skive). Det fløj over klostret og fremkaldte 'maximum terrorem' mellem klosterbrødrene". I beretningen står bl.a.:

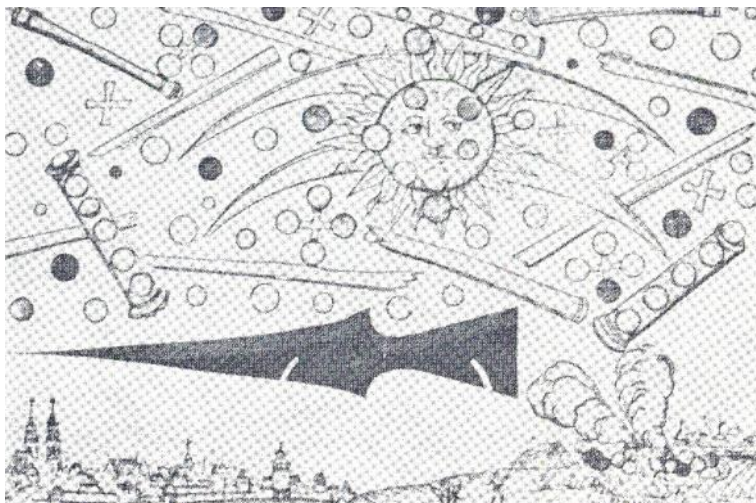
"Tog færene fra Wilfred og stegte dem til festen for helgenerne Simon og Judas. Men da Abbed Henrik skulle bede til bordbøn, kom Johannes, en af brødrene, ind og sagde, at der skete et stort varsel udenfor. De løb alle sammen udenfor og se. En stor, rund genstand af sølv af form som en skive fløj langsomt hen over dem og vakte den største forfærdelse. Øjeblikkelig råbte Abbed Henrik, at Wilfred var en horekarl, hvorfor det ikke var fromt at"

1322 e. Kr. En af de ejendommeligste beretninger fortæller, at der den 4. november 1322 omkring kl. 19 blev set "et flammende skib" i skyen over Uxbridge i England. Synet spredte skræk og forfærdelse over store områder, hvor skibet gled majestætisk over himlen og spyede ild omkring sig.

1387 e. Kr. Tidligt på vinteren 1387 blev set andre fænomener forskellige steder. Der var flammende hjul, lysende skiver, som snurrede rundt, og en flammende rund "tønde", som hentede "ild fra himlen" gled over Leicester i England.

1501 til 1557 e. Kr. En hel serie af lignende fænomener er beskrevet fra året 1501 og frem til 1557. Beretningerne fortæller om "brændende kloder", "kugleformede lys", "flammede sole", "falske sole" og "mange maner". I værket "Krøniker fra Basel" fortælles om "flammende kugler, som styrtede mod jorden".

UFOer i middelalderen

Tegning fra Nürnberg Flyveblad 1561.

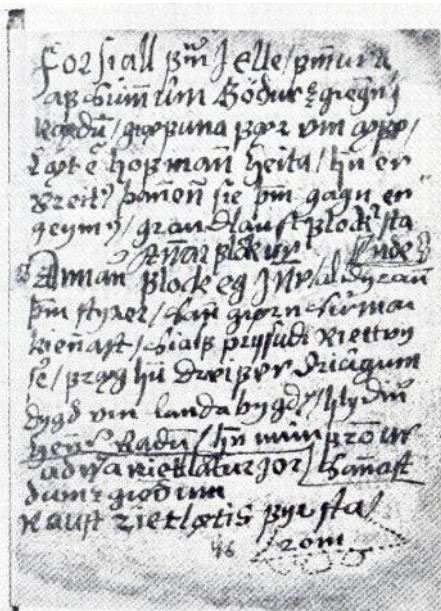

Tegning fra et gl. håndskrevet klosterdokument, som beretter om flyvende uidentificerede fartøjer over en by i året 1566. Ophavsmanden er en præst, som bevidner tildragelsen.

Islandsk håndskriftsbillede

I det islandske håndskrift nr. 2507 AM 427, 12 mo fra 1638 som befinder sig i den Arnamagnæanske samling, findes nederst på en af siderne en tegning, som umiskendelig ligner en Adamski-tallerken". Hvad er det? Ja, vi kan med sikkerhed sige, at tegningen ikke på nogen mode står i forbindelse med teksten, der omhandler

"Psalmer og Kvædi". Når man i en årrække har beskæftiget sig med UFO problemet, er den første forklaring, der falder en ind: En flyvende tallerken, hvad skulle det ellers være? På den anden side må vi erkende, at vi intet bevis kan fremføre for en sådan påstand. Tegneren er ukendt og borte, så derfor vil forklaringen på tegningen for evigt være unddroget fuld opklaring. Vi kan gætte og tro, hvad vi vil, men ejendommeligt er det. Vi skylder "Det Arnamagnæanske Institut" tak for tilladelsen til at bringe billedet.

*

Det 17. og 18. århundrede

1619. Flüelen, Schweiz. En enormt lang, flammende genstand blev set af præfekt Christopher Sherer, medens den fløj over en sø.

1623. Iflg. den kendte videnskabsmand Kepler blev der over store områder i Tyskland og Østrig den 17. november 1623 iagttaget en "brændende klode", som for over himlen. (Johs. Kepler, tysk astronom (1571-1630).

1704. 4. november. Schweiz. lysende sky, der bevægede sig med stor hastighed og forsvandt bag horisonten.

1731. 9. december. Florens, Italien. Mærkelige kugler af lys på himlen.

1752. Mærkelig, funklende, ottekantet genstand, 15. april Stavanger, Norge.

1752. Angermannland. Ildkugler, der udgik fra en lang, funklende, rørformet genstand.

1762. 9. august. Basel, Schweiz. En enorm, mørk, tenformet genstand, omgivet af en glødende ring, blev set af astronomerne de Rostan i Basel og Crost i Sole, medens den langsomt krydsede solskiven.

1777. 17. juni. Den franske astronom Charles Messier iagttog en stor mængde mørke, runde skiver på himlen.

1779. 7. juni. Bolougne, Frankrig. En sværm af glødende skiver gik hen over byen.

1785. Den 25. december 1785 blev Edinburgh ved 21-tiden stærkt oplyst af en skive, der svævede oppe i luften. Dette fænomen kunne ses i stor afstand fra byen.

1787. Den 21. juni 1787 svævede en oval skive op og ned over Edinburgh og forsvandt senere i skyerne.

Det 19. århundrede

1801. Natten til den 19. juni 1801 kredsede en stor, rund genstand - omtrent som "en lidt for stor måne" - over Hull i England. Den var lysende og havde et kryds på midten. Den delte sig i 5 lige store skiver, som lyste op på himlen. Den 14. juli samme år var der "noget, som lignede en stor, rund sky" over byen. Denne genstand "brændte" i flere timer med en blågrøn flamme.

1802. 7. februar. En mørk skive krydsede Solen, den blev set af astronomen Fritsch i Magdeburg i Midtyskland.

1808. 12. oktober. Pinerolo, Piedmont. lysende skiver gik hen over byen.

1809. I året 1809 så flere hundrede mennesker lysende skiver, der boltrede sig om en mørk sky i mere end en time over Londons midte.

På Hawaii har f.eks. de indfødte kendt til flyvende tallerkener i de sidste hundrede år. Fænomenet havde tilmed sit eget navn - "Akuaele" - som betød "flyvende ånder".

Polyneserne har beskrivelser, som stemmer nøjagtigt overens med det, som nu er iagttaget over Vesten. "Glødende kugler på himlen, ovale, lysende genstande og lysende skiver" ken es i folketroen i Stillehavsområdet.

I Tibets klosterarkiver har man også fundet beretninger om "luftfartøjer" og "himmelvogne".

1816. Efterår. Edinburgh, Skotland. Stort, lysende, halvmåne- eller hælformet luftfartøj gik henover horisonten.

1819. Forår. To mørke legemer krydsede Solen sammen, meddelte astronomen Gruthinson.

1820. 7. september. Embrun, Sydøstfrankrig. Meget regelmæssige formationer af "flyvende tallerkener" gik henover byen i rette linier, drejede 90° og fløj så bort igen, stadig i formation.

1823. 22. maj. Astronomen Webb så en klar, skinnende genstand nær Venus.

1826. 1. april. Saarbrucken, Frankrig. En grå, torpedoformet genstand sås ha-stigt nærme sig Jorden.

1836. 12. januar. Cherbourg, Frankrig. En stor, lysende maskine hang over byen. Den roterede om sin egen akse og så ud til at have hul i midten.

1846. 26. oktober. Lowell, Mass., USA. En lysende flyvende skive, hvorfra der faldt en klump af stinkende, geleagtig masse, som viste sig at veje 442 pund og være 4 fod i diameter.

1851. 4. september. England. En stor skare lysende skiver strømmede til Hyde Park fra øst og nord, som om de var interesserede i den store udstilling der. Blev gennem pastor W. Reads teleskop iagttaget fra 9.30 til 15.30.

1859. 1. september. Astronomen Richard Carrington så 2 lysende legemer, der bevægede sig. "Ikke meteorer", sagde han. Hans observatorium lå i Redhill Surrey.

1866. 6. november. En rød, glødende skive blev iagttaget i hele tre minutter af den britiske konsul i Cartagena i Columbia, før den forsvandt bag horisonten.

1868. 8. juni. Radcliffe observatoriet, Oxford. Astronomer så en lysende genstand, der bevægede sig over himlen, gjorde holdt, ændrede kursen til vestlig, derefter til sydlig og endelig forsvandt mod nord efter at være blevet iagttaget i 4 minutter. Flammende rød plet på Venus, nær Jorden.

1871. 1. august. En kolossal, rød skive svævede over Marseille, Frankrig, kl. 22.43. Den stod stille til kl. 22.52. Så bevægede den sig mod nord i syv minutter, gjorde holdt igen og gik derefter mod øst. Den forsvandt kl. 23.30. Venus atter nær Jorden.

1873. 17. juni. Fantastisk, glødende projektil skød ud fra planeten Mars og eksploderede, da det nåede Jorden. Det blev set samtidig i Østrig, Ungarn og Schlesien. Astronomen Galle, der iagttog det i kikkert, sagde, at han kunne se det "komme frem og skille sig ud fra Mars' skive". Dr. Sage i Rybnik, Polen, sagde, at en eller anden genstand ganske rigtigt kom ud fra Mars og eksploderede i det øvre lag i vor atmosfære. Han iagttog planeten opmærksomt på det pågældende tidspunkt.

1874. På dette tidspunkt havde man her på Jorden nået hastigheder på 130 km/t. Der blev holdt taler om det uhyrlige i denne skandaløse fart; det menneskelige legeme var ikke beregnet til at udholde sådanne hastigheder, sagde man. 50 år tidligere blev det hævdet, at menneskelegemet ville opløses på grund af lufttrykket, hvis man nåede over 30 km/t. På samme tid foretager så et mægtigt projektil i rummet rejsen fra Mars til Jorden i løbet af sekunder. En flammende genstand forlader planeten Venus på et tidspunkt, hvor den er nær Jorden, og et eller andet kolossalt, hvidt og glødende forlader Månen.

1879. Den 26. september bragte "Times" i London en meddelelse om en mærkelig elliptisk genstand, som man havde set krydse Månens overflade.

1880. Den 22. marts. Kattenau, Tyskland. Adskillige klart lysende genstande blev iagttaget kort før daggry, medens de bevægede sig vestpå under stigning. Denne beretning blev offentliggjort i det engelske tidsskrift "Nature".

30. juli. Set. Petersborg, Rusland. Stor, cirkelrund, lysende maskine, fulgt af 2 mindre, bevægede sig rask langs en kløft. De var synlige i 3 minutter og forsvandt lydløst.

20. august. Strålende hvidgylden cigar med spidse ender iagttaget af M. Trecul fra det franske akademi. En mindre genstand sås senere forlade modermaskinen, efterladende gnister i sit kølvand.

1883. 5. november. Chile. Glødende skive på størrelse med fuldmånen passerede langsomt over Chile. Den var synlig i en halv time.

1884. 7. februar. Observatoriet i Brüssel. Meget klart lyspunkt på planeten Venus. Ni dage senere bevægede det sig væk fra planeten.

3. juli. En klar kugle på størrelse med Månen gik langsomt hen over Norwood, New York, USA. Den var omgivet af en korona-ring, og to mørke linjer krydsede dens kerne.

1885. Royal Gazette beskriver en mystisk rund genstand, som var fløjet over Bermuda øerne, og samme år - d. 1. november - rapporterede en astronom og andre vidner, at de havde iagttaget en enorm, rund maskine over Adrianopol i Tyrkiet.

1885. 22. august. Saigon, Cochinkina. Strålende, rød skive fløj langsomt gennem luften med jævn hastighed i otte minutter, og forsvandt bag en sky.

1887. 19. marts blev det meddelt, at to ubekendte flyvende genstande var faldet i havet i nærheden af en hollandsk bark. Ifølge kaptajn C. D. Sweet var den ene genstand mørk, den anden lysende. Han var sikker på, at det ikke var meteorer.

12. november. Uhyre, glødende, kredsround skive hævede sig op af havet nær Cap Race. Den bevægede sig imod vinden hen til det britiske skib "Siberian" og derpå bort igen. Objektet var synligt i 5 minutter. Kaptajnen sagde, at han før havde oplevet en lignende tildragelse på samme sted.

1888. 3. november gik noget hen over Reading og Berkshire. Det fik fårene til at løbe løbsk over et område på 500 km². Højfrekvente lydbølger har en lignende virkning på dyr.

Samme år beskrives en oval skive over New Zeeland, med høj fart og i stor højde.

1889. Twickenham, England. Cigarformet genstand dalede langsomt ned under et uvejr og eksploderede uden at efterlade noget spor.

1890. Adskillige store genstande blev set i luften over Hollandsk Ostindien, England og Skotland. Eftersom der ikke fandtes flyvemaskiner eller luftskibe på denne tid, er det vanskeligt at bortforklare iagttagelserne, med mindre de alles regnes til hallucinationerne.

1891. Oktober. Det gule Hav. Nogle drejende lysstråler eller hjul iagttaget på havet.

1892. 4. april. En stor, mørk skive bevægede sig langsomt hen over Månen. Iagttagelsen blev gjort af den hollandske astronom Müller.

1893. 7. marts. Val de la Heye, Frankrig. lysende, strømlinjet maskine af form som en aflang pære set af astronomen Raymond Coulon.

25. maj. H. M. S. Caroline. Mellem Shanghai og Japan iagttoges fra skibet en formation af flyvende skiver, der langsomt bevægede sig mod nord. De passerede mellem skibet og et næsten 2 km højt bjerg. I kikkert viste de sig at være rødlige og efterlade brune røgspor. Observationstid 2 timer.

26. maj. Iagttaget igen fra samme skib. På et vist tidspunkt passerede skiverne i lav højde bag en lille ø. H. M. S. Leander så dem også og ændrede kurs for at undersøge sagen. Synlige i over 7 timer.

1894. 26. august. Nord-Wales. Admiral Ommanney meddelte, at han havde set en stor, glødende, flyvende skive, hvorfra der udgik en orangefarvet udblæsningsflamme af form som en ”aflang flynder”.

1895. 6. maj. Blændende klar plet konstateredes igen på planeten Venus’ skive.

13. august. Professor Barnard så, at pletten havde flyttet sig ud fra Venus, og var på vej ud i rummet.

24. august. Venus nær ved Jorden. Lysende skive set over Donegall, Irland.

31. august. Dr. Murray skrev fra Oxford om en klar skive, mere strålende, og betydelig større end Venus, der hævdede sig over nogle trætoppe og fløj mod øst.

1896. 27. juni. Lang, sort torpedo blev iagttaget, medens den bevægede sig hen over måneskiven på 4 sekunder.

13. juli. Lysende legeme, der bevægede sig mod Saturn ”med stor fart” efter at have passeret forskellige stjerner. Iagttaget af en amatørastonom i England.

17. december. Lysende genstand passerede hen over Worchester og oplyste landskabet, så man kunne have ”samlet en knappenål op”, meddelte Dr. Charles Davidson.

1897. Noget eksploderede i luften over Madrid, Spanien. Vragstumper faldt ned, ruder knustes, mure revnede. I fem timer hang en glødende sky over byen, hvor genstanden var eksploderet. Panik i gaderne.

April. ”Luftskib” over Kansas City. Et mægtigt søgelys strålede ned. Iagttaget over Chicago den 11., og i Benton, Texas, den 16. med grønne og røde halelys. Fra andre byer i Texas angaves den at være cigarformet, med enorme fremspring, strålende oplyst af to stærke projektører. I Chicago og andre byer bragtes avisberetninger herom. Venus atter nær Jorden.

1898. 3. juni. England. To lysende skiver, der var forbundne eller fløj tæt sammen, var synlige i seks minutter.

1899. 28. oktober. Luzarches, Frankrig. Lysende skive på størrelse med Månen steg over horisonten. Iagttaget i et kvarter, før den skrumpede ind til en klar plet.

15. november. Kæmpemæssig stjerne eller skive over Dordogne, Frankrig. Den skiftede farve, rød, hvid, rød og til sidst blå, den bevægede sig majestætisk rundt, før den gled bort.

Ved udgangen af dette århundrede kan det konkluderes, at det overvejende flertal af de nævnte iagttagelser i enhver henseende stemmer overens med de tilsynkomster, vi i dag kalder flyvende tallerkener. Det kan endvidere udledes, at det ikke er noget nyt fænomen. Det eneste nye er vore forbedrede kommunikationsmidler, der sørger for flere, hurtigere og mere nøjagtige meddelelser fra hele kloden.

Begyndelsen af det 20. århundrede

1901. 4. april. Den persiske Havbugt. Flere roterende, lysende hjul set nær havoverfladen fra skibet "Kilwa".

1904. Den 24. februar blev et mystisk "flyvende lys" set over Atlanterhavet af besætningsmedlemmer på det amerikanske skib "Supply". Beretningen, som er attesteret af løjtnant Frank H. Schofield fra den amerikanske flåde, beskrev genstanden, som bevægede sig med stor fart og tilsyneladende i stor højde. En detaljeret beretning findes i "Weather Review", et officielt tidsskrift fra den amerikanske vejrteneste, i marts 1904.

1905. 29. marts. Cardiff, Wales. Et lodret lysrør viste sig på himlen, "ligesom en rødglødende jernstang", sagde øjenvidner.

1. april. Cherbourg, Frankrig. Glødende skive med korona blev set over byen flere nætter i træk.

1. februar. "Daily Mail" bringer meddelelse om en strålende skive over Wales. Den svævede ubevægelig i nogen tid, og fløj senere bort.

1907. 2. juli. Berlington, Vermont. En kæmpemæssig, mørk torpedo svævede over byen. Fra huller ned langs dens side udgik flammeter og springende gnister. Den blev først set, medens den stod stille over College Street og Church Street efter man havde hørt et højt knald. Senere lyste flammerne op, og den gled bort. Man iagttog en lille, lysende skive, der skilte sig ud fra modermaskinen og forsvandt. Iagttagelsen blev omtalt i "Weather Review".

1908. 1. maj. Vittel, Frankrig. En lysende skive så stor som Månen viste sig omgivet af et korona-bånd. Efter nogen tids forløb viste der sig et sort bånd på skrå over den.

1909. 18. maj. Caerphilly, Wales. En mand fra Cardiff ved navn Lithbridge fortæller, at han på vej til fods gennem bjergene stødte på en stor cylinderformet maskine, som stod ved siden af en øde vej. Inde i den så han to besynderligt udseende mennesker, der var klædt i en slags pelskåber. Da de fik øje på ham, sludrede de ophidset på et fremmed sprog, og i næste øjeblik løftede maskinen sig op i luften og fløj bort. Den havde ingen vinger, og lavede ikke ret meget støj. Man fandt en fordybning i græsset på det sted, som han udpegede. Denne rapport var den første i dette århundrede om, at en af disse genstande var blevet set på jorden.

Natten mellem den 18. og 19. juni observerede kaptajn Gabe og tre medlemmer af besætningen på det danske ØK-skib "Bintang" et lysende omdrejende hjul på vandet. En detaljeret redegørelse findes i det danske meteorologiske instituts Nautisk-meteorologisk årbog 1919, hvor der også henvises til det i denne bog under 12. august 1910 omtalte tilfælde o.a.

23. december. Worcester, Mass. Lysende genstand, "et enormt søgelys fejede hen over himlen fra den". To timer senere vendte den tilbage og blev set af tusinder af mennesker i gaderne. Den stod stille, bevægede sig mod syd og gik derefter østpå mod havet.

24. december. Limerick, Irland. En lysende skive blev set over den nord-østlige horisont. Den bevægede sig langsomt mod syd, vendte derefter rundt og forsvandt i modsat retning. Synlig i 32 minutter.

31. december. Huntington, W. Virginia. Tre kæmpemæssige, lysende, lige store skiver viste sig på himlen tidligt om morgenen.

1970. 12. august. Det sydkinesiske Hav. Fra den hollandske damper "Valentijn" sås et horisontalt glødende hjul, der drejede hurtigt lige over vandet.

13. januar. Chattanooga, Tennessee. "På tredje dag i træk passerede et mystisk, hvidt luftfartøj over Chattanooga ved middagstid. Det kom fra nord og havde retning mod Sydøst ... om onsdagen gik det sydpå, og om torsdagen vendte det tilbage mod nord". (Den længste flyvning med styrbart luftfartøj, der på dette tidspunkt var foretaget, var fra St. Cyr til Eiffeltårnet, en strækning på nogle få kilometer.

1912. 27. januar. En Dr. Harris iagttog en mørk genstand af form som en fugl, der svævede over Månen. Han anslog den til at være mindst 400 km lang.

8. april. Tisbury, Wilts, England. To mørke skygger, der stod stille, aftegnede sig på de jagende skyer. Skyerne for videre, men de mørke pletter forblev ubevægelige i en halv time. Beskrives i "Weather Review".

1913. 4. januar. Dover, England. Ukendt "luftskib med lys".

17. januar. Cardiff, Wales. Et kæmpemæssigt luftskib, der efterlod et tæt røgspor, blev set af politimesteren i Glamorganshire.

31. januar. Flyvende rør med fejende lys set over mange egne i Wales.

1914. Dagen før 1. verdenskrigs udbrud. Skrækindjagende, håndvægtlignende genstande, der klumpede sig sammen, blev set over Eistree, Herts.

10. oktober. En sort torpedo krydsede Solen, udsædvanligt skarpt afgrænset. Omgivet af en korona eller strålekrans, "ligesom et skib, der kaster skummende bølger".

1917. 20. august. En lysende skive, der krydsede Månen.

1923. North Carolina. Rapporter om strålende kugler eller skiver, der viste sig fra tid til anden igennem tre år. De fløj i løs formation eller enkeltvis i nærheden af Brown Mountains. Der var megen snak om sagen. En officiel undersøgelse endte uden resultat.

1929. 29. august. 650 km fra Virginia-kysten. Et lysende legeme, der fløj med 160 km/t, blev set fra damperen "Coldwater". På denne tid foregik der ikke transatlantiske flyvninger.

F.P.

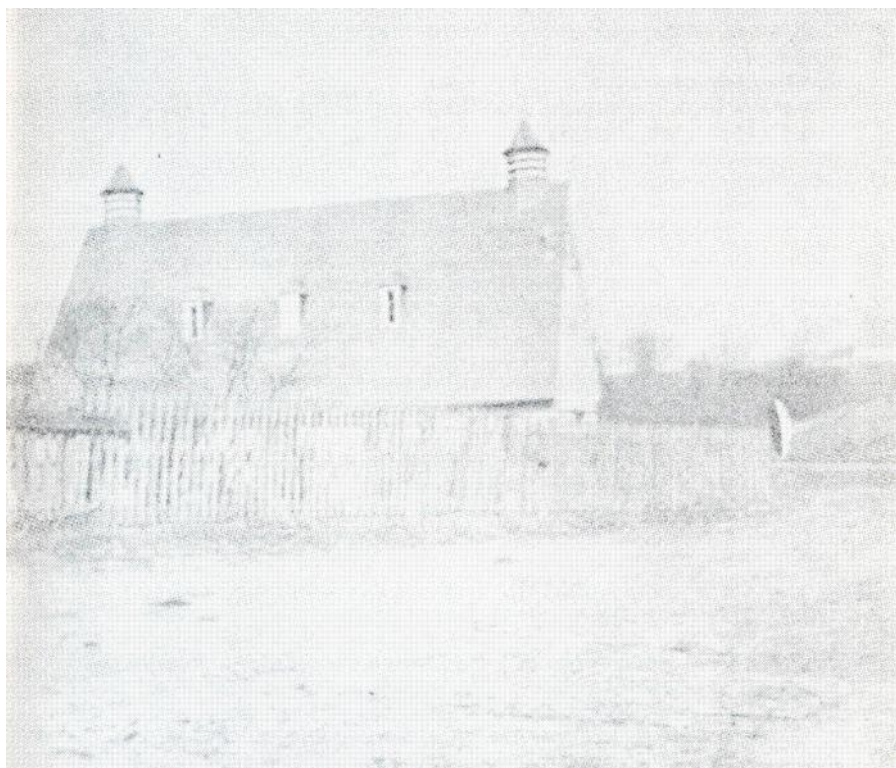
*

Ældste kendte fotografi af UFO

En kvindelig læser har sendt det amerikanske UFO-tidsskrift "Flying Saucers" dette spændende foto sammen med et brev. I brevet nævnes følgende om det gamle foto:

..... For få år siden sendte jeg vedlagte foto til Luftvåbnet (det amr.). Jeg fik det tilbage sammen med et brev - "Vi har intet bevis for..... o.s.v.", den sædvanlige formular. Til slut stod der: "Vi har set dette billede tidligere". Det passer ikke. De har aldrig set det før. Min veninde og jeg så det, da vi bladede hendes gamle album igennem. Billedet er taget i 1914 i Pennsylvania og er et gammelt, bruntonefoto. Jeg fik en bekendt til at tage det med og lave et negativ efter det. Derefter sendte jeg en kopi til Luftvåbnet - min veninde vil ikke skille sig af med det gamle foto.

Fru R. Wallace, Baldwinsville, N.Y.

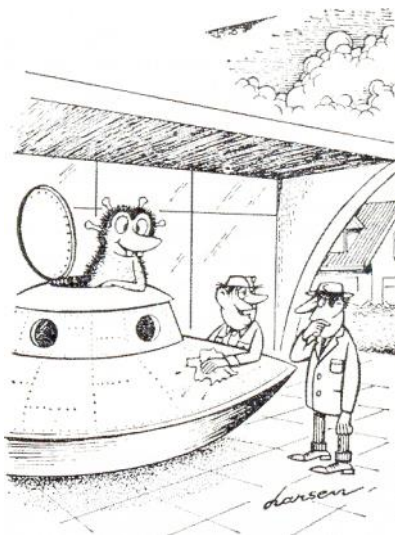

Observationer efter 1945

Både under og efter den anden verdenskrig er der blevet observeret i tusindvis af UFO'er. Under krigen blev disse fænomener set i så stort et antal af piloter, luftværnsfolk og folk på søen, at de allierede nedsatte en kommission til at finde en forklaring.

Man nåede til det resultat, at der var tale om en art fjernstyrede objekter, som ikke var armerede og som ikke var bygget af de allierede, men sandsynligvis af tyskerne. Mærkelig nok nåede også tyskerne frem til en sådan konklusion, blot med den forskel, at fænomenerne ikke var af tysk oprindelse. Efter krigen opløstes kommissionen uden at man var nået til nogen fyldestgørende forklaring. Antallet af observationer blev meget mindre, hvilket ikke kan undre, da kun få mennesker

interesserede sig for, hvad der skete i vor atmosfære. Dog blev Skandinavien i 1946 hjemsogt af en del ”spøgelsesraketter”, som de dengang blev kaldt (det var først i 1947, udtrykket ”flyvende tallerkener” blev opfundet). De blev ellers meget forskelligt beskrevet: Kugle-, raket-, projektilformede og ildkugler. Chefen for det svenske luftforsvar, general Nils Ahlgreen, udtalte den 6. August 1946, at nogle af objekterne var set i lav højde og endvidere, at mere end 300 objekter havde været rapporteret i dagene mellem 9. og 12. juli. Ekspertter afviste meteorhypotesen, og ligeledes måtte raketteorien forkastes, fordi flere af objekterne fløj så langsomt og lavt, at de, hvis de havde været raketter, ville være faldet ned. I 1947 kom so den hændelse, der igen satte gang i beretningerne om mystiske himmelfænomener og som gav stødet til oprettelsen af de mange organisationer, der studerer UFO-fænomenerne.

- Jeg begyndte saamænd som ganske almindelig tallerkenvasker!

*

Kenneth Arnolds egen beretning

Der har i tidens løb været bragt mange - mere eller mindre nøjagtige - versioner af den berømte tallerken-observation, der gav stødet til det forskningsarbejde, der nu finder sted over hele kloden. Netop fordi Kenneth Arnolds observation den 24. juni 1947 er så hyppigt omtalt i UFO-litteraturen, har vi fundet det naturligt at bringe Arnolds egen beretning om det, der skete denne dag. Vi har hentet den i

hans og Ray Palmers bog: ”The Coming of the Saucers”, der blev udgivet på sidstnævntes forlag i 1952.

Det var tirsdag den 24. juni 1947. Jeg var netop blevet færdig med at installere noget ildsluknings-apparat for Central Air Service i Chehalis, Washington. Da arbejdet var afsluttet, faldt jeg i snak med Herb Critzer, chefpilot for Central Air Service. Vi snakkede blandt andet om, hvor det forsvundne C-46 transportfly fra marinen, der var styrtet ned i bjergene, mon kunne befinde sig. Jeg besluttede mig

til at lede efter dette. Det kunne give 5.000 dollars i dusør, og jeg håbede, jeg måske kunne være så heldig at finde det under min planlagte (flyve)rute til Yakima, Washington. Jeg besluttede mig til at blive i luften nær Mount Rainier-bjerget så længe, at jeg kunne nå at gøre et grundigt forsøg på at lokalisere vraget.

Jeg fløj i et specialbygget bjerg-fly, og da jeg havde ret betydelig erfaring i denne form for flyvning, følte jeg mig kompetent til at påtage mig den farlige eftersøgning. Jeg startede fra lufthavnen i Chehalis, Washington, ved omkring totiden om eftermiddagen, og jeg havde sat mig for, at jeg ville bruge mindst en time mere på turen til Yakima. Denne tid ville jeg tilbringe over, ved og rundt om det høje Mount Rainier-plateau. Jeg fløj direkte hen mod dette plateau, som har en højde varierende fra ni til over ti tusind fod (2.700-3.000 meter).

Der er en del forhold af yderste vigtighed, når man styrer et fly på en eftersøgningsopgave over bjergrigt terræn. Man må, for det første, underkaste sit fly en pinligt omhyggelig undersøgelse, inden man starter; ikke bare et af de almindelige kontrol-eftersyn, f.eks. af brændstof og olie, men en undersøgelse af alle flyets kabler (ledninger) og bevægelige dele, der på nogen måde kan tænkes at blive skyld i nødlanding i et farligt (uberegneligt) område. Dette er tvingende nødvendigt. Et flys brændstofforbrug bedømmes bedst, ikke ved hjælp af brændstofmåleren alene, men når man ved, at tanken er fyldt, ved, hvor meget den rummer, og hvor mange gallons maskinen bruger (forbrænder) pro time. Et otte-dages ur med stor sekundviser er et af de yderst vigtige instrumenter i mit fly. I tiden op til 1947 havde erfaringen lært mig, at omhu og grundighed ved planlægningen af en flyvning er den bedste forsikring, en pilot kan få. På denne måde planlagde jeg virkelig denne flyvetur den 24. juni 1947.

Det var under denne eftersøgning, og idet jeg i ca. 9.200 fods (2800 meters) højde foretog en drejning på 180° over Mineral, Wash., at et fantastisk skarpt glimt oplyste overfladen på mit fly. Jeg blev forskrækket. Jeg troede, jeg var lige

ved at støde sammen med et eller andet fly, der havde nærmet sig mig, uden at jeg havde bemærket det. I de næste 20-30 sekunder kiggede jeg mig grundigt omkring i alle retninger - til siderne, over og under mig - i et forsøg på at få opklaret, hvorfra lysglimtet var kommet. Det eneste virkelige (actual) fly, jeg så, var en DC -4, der var langt til venstre og bagude for mig, øjensynligt på sin rute fra San Francisco til Seattle. Den øjeblikkelige forklaring, jeg gav mig selv, var, at en eller anden løjtnant i en P-51 (jager) var strøget lige forbi (given me a buzz job) foran snuden af mig, og at det var solreflekser fra dens vinger, idet han passerede, der havde forårsaget glimtet.

(Men) Inden jeg fik tid til at samle tankerne eller finde et fly, der (evt.) var nær på, kom glimtet igen. Denne gang lykkedes det mig at se, hvilken retning det var kommet fra. Langt ude til venstre for mig og mod nord, bemærkede jeg en formation af meget klart lysende genstande, der kom fra et sted i nærheden af Mount Baker; de fløj meget lavt over bjergtinderne og med enorm fart.

I første omgang kunne jeg slet ikke skelne formen på dem, da de stadig var over hundrede miles (160 km) borte. Jeg kunne se, at formationen ville komme forbi lige foran mig, da den omtrent fløj i retningen 170°. Jeg så til, mens disse genstande hurtigt nærmede sig Mount Rainiers snegrænse, og jeg tænkte hele tiden ved mig selv, at jeg iagttog en hel formation af jetjagere. Ved gruppetælling, som jeg plejer at anvende ved optælling af kvæg og vildt fra luften, opgjorde jeg deres antal til ni. De fløj diagonalt i echelon-formation (trinvis forskudt), med et større mellemrum i echelon'en mellem de første fire og de sidste fem.

Det, der på dette tidspunkt forbløffede mig mest, var det forhold, at jeg ikke kunne se nogen haler på dem. Jeg var sikker på, at de, når det var jetjagere, måtte have haler, men regnede med, at de måtte være camouflerede på en eller anden måde, så mit blik ikke kunne registrere dem. Jeg vidste, at luftvåbnet var meget dygtige til at udtænke og anvende camouflager. Jeg observerede klart (og tydeligt) genstandenes omrids, da de slog et slag (flipped) og for af sted, med sneen og også med himlen, som baggrund. Eftersom denne formation af fartøjer lå i en næsten ret vinkel udfor mig og fløj i retningen nord-syd, befandt jeg mig i en fortræffelig position med henblik på tidtagning af deres hastighed. Jeg besluttede at gøre et forsøg herpå.

Det var en strålende, solrig eftermiddag, og både Mount Rainiers og Mount Adams kæmpemasser udgjorde fuldendte støttepunkter (for observationen). Nu kan tidtagning ikke blive helt nøjagtig alene ved hjælp af en (stor) sekundviser, fordi adskillige sekunder kan gå tabt, mens man vender blikket bort og ned for at se på uret. Jeg husker, at da det første fartøj i formationen strøg (jetted) mod syd fra den snedækkede Mount Rainier-kløft, nærmede sekundviseren sig toppen af urskiven, og klokken var - på nogle få sekunder nær - et minut i tre. Jeg husker ikke præcist, om otte-dages uret på instrumentbrættet var stillet på Pacific-tid, Mountain-tid, Daylight saving (sommer)-tid, eller slow-tid. Det faldt mig slet ikke ind at kontrollere dette i forhold til mit armbåndsur. Jeg tror, at mit otte-dages ur var stillet på Mountain-tid.

Jeg var fascineret over denne formation af luftfartøjer. De fløj ikke som noget luftfartøj, jeg nogensinde før havde set. For det første var deres echelon-formation omvendt af den, der blev benyttet af vort luftvåben.

Det forreste fartøj fløj i en større højde end det bageste. De fløj afgjort i formation, men uregelmæssigt. Som jeg dengang beskrev dem, var deres flugt som speedbådes fart i høj sø, eller som halen på en kinesisk drage, jeg engang så blæse for vinden. Eller måske ville det være (passe) bedst at beskrive deres flyve-karakteristika som meget lig en formation af gæs, i en temmelig diagonalt gående, kædeagtig linie, som om de var bundet sammen. Som jeg udtrykte det over for reportere i Pendleton, Oregon, fløj de som en tallerken (egl. underkop) ville, hvis man slog smut med den hen over vandet.

Et andet karakteristikum ved disse fartøjer, der gjorde voldsomt indtryk på mig, var måden, hvor på de flagrede (fluttered) og sejlede af sted, ved med mellemrum (alternately) at tippe med vingerne og afgive disse meget skarpe, blåhvide glimt fra deres overflade. Dengang havde jeg ikke indtryk af, at disse glimt blev udsendt fra dem, men snarere, at det var genspejlinger af solen fra deres vingers overordentligt højglans-polerede overflade.

Selv om de holdt en konstant (hoved)retning, svingede de ind og ud mellem de høje bjergtinder, som findes på Cascade-bjergenes højedrag mellem Mount Rainier og Mount Adams. Jeg bedømte min afstand fra deres bane til at være i nærheden af treogtyve miles (37,0 km), for jeg vidste, hvor jeg selv befandt mig, og de afslørede deres sande position, idet de et øjeblik forsvandt ud af syne bag en forreven bjergtinde, der rager op fra foden af Mount Rainier-massivet. I betragtning af, at jeg i hele dette tidsrum fløj i retning mod formationen, kan denne bedømmelse kun blive omtrentlig, men den er ikke helt ved siden af.

Mellem Mount Rainier og Mount Adams ligger der et meget højt plateau med ret skarpt afgrænsede nordlige og sydlige hjørner. En del af fartøjerne i den kædelignende formation fløj over dette plateau mod Mount Adams, mens de øvrige i formationen faktisk dykkede ned bag det nærmeste hjørne. Da den første enhed af disse fartøjer passerede det sydligste hjørne af denne baggrund, kom resten af formationen netop ind ved det nordlige hjørne. Jeg overfløj senere dette plateau i min maskine og kunne temmelig nøje afgøre, at hele denne formation af fartøjer, hvad de så end var, dannede en kæde, der var omkring 5 miles (8 km) lang.

Da den sidste genstand i denne gruppe for forbi og syntes at øge højde ved et punkt bagved Mount Adams sydligste top, kiggede jeg på den store sekundviser på instrumenturet. Så nær jeg kunne komme det i min bedømmelse, havde den mærkelige formation af flyvende fartøjer tilbagelagt strækningen mellem Mount Rainier i nord og Mount Adams i syd, på et minut og toogfyrre sekunder.

Jeg kan ærligt og redeligt sige, at jeg var forbløffet, og jeg tænkte hele tiden: hvad mon disse flyingeniører dog finder på næste gang? Skønt jeg straks på den måde havde dannet mig en forklaring på det hele, følte jeg mig afgjort underlig til mode ved hele oplevelsen. Jeg prøvede at koncentrere mig om at fortsætte eftersøgningen efter den nedstyrtede C-46, som med 32 marinesoldater ombord var

blevet knust nogle måneder forinden, men på en eller anden måde forekom det ikke så vigtigt med de 5.000 dollars. Jeg ville se at komme til Yakima og fortælle nogle af ”drene” om det, jeg havde set.

Rundt om i lufthavnene diskuterer piloterne evigt og altid, hvor hurtigt vores jetfly og raketter fra hæren og flåden egentlig kan flyve. De fleste piloter var enige om, at det hurtigste fly, der den gang var blevet opfundet, kunne flyve i nærheden af 700 miles (1126 km) i timen. Op til dette tidspunkt havde jeg ikke prøvet at regne på distancer og tid, men jeg var sikker på, at denne formation af mærkelige fartøjer fløj med mere end 1000 miles (1600 km) i timen.

Klokken var omkring fire om eftermiddagen, da jeg landede i Yakima og direkte gik ind til Al Baxter, førstedirektøren for Central Aircraft. Jeg traf ham i forkontoret og bad, helt stakåndet, om at jeg måtte tale med ham i enrum. Han smed, hvad han havde i hænderne, og inde på hans privatkontor fortalte jeg historien om min observation og tegnede skitser af det, jeg havde set, for ham. Jeg kan huske, at han så ret forbløffet på mig, men han syntes at være helt sikker på, at jeg ikke var blevet tosset eller havde ”set syner”. Han kaldte flere af sine trafikpiloter og helikopterinstruktører ind, så de kunne høre min beretning.

Gassen gik i nogen grad af min entusiasmes ballon, da en af helikopterpiloterne sagde: ”Ah, det er bare en række af disse styrbare raketter fra Moses Lake”.

Jeg samlede mine forvirrede tanker, gik tilbage til mit fly og startede i retning mod Pendleton, Oregon. Jeg kom i tanker om, at jeg havde glemt at fortælle, at et af disse fartøjer så anderledes ud end de øvrige, var mørkere og af en lidt anden facon; at jeg havde glemt at fortælle drengene i Yakima, at jeg havde taget tid på denne formations hastighed indenfor ret snævre rammer. Mens jeg fløj mod Pendleton, tog jeg kortet fra fjederholderen i den fjerneste ende af instrumentbrættet, tog en regnestok, og begyndte at udregne hastigheden (miles per hour) matematisk. Det var lidt forvirrende at både regne og flyve maskinen på samme tid, og jeg regnede med, at mine udregninger var forkerte, og at jeg nok hellere måtte vente med for alvor at beregne, til jeg var landet i Pendleton.

Da jeg landede i Pendletons store lufthavn, stod der en flok mennesker for at tage imod mig. Da jeg steg ud af flyet, var der ingen, der sagde noget. De stod bare rundt om og så på mig. Jeg husker ikke nøjagtigt, hvordan emnet kom på bane i disse første få minutter, efter jeg var landet; men inden der var gået ret lang tid var det, som om alle fra lufthavnen stod og lyttede til beretningen om min oplevelse. Jeg omtalte den hastighed, jeg havde beregnet, men forsikrede alle og enhver om, at jeg var overbevist om, at jeg var elendig til regning.

Jeg ved ikke, hvor mange fyre, der satte sig ned og begyndte at beregne den (hastigheden). Da resultatet hver gang blev over syttenhundrede miles (2735 km) i timen, tænkte jeg: ”Himmel og hav, vi beregner strækningen alt for højt oppe ad såvel Mount Rainier som Mount Adams”. Sa tog vi mål af selve bjergenes basis, så nøjagtigt det kunne afgøres, og som jeg vidste fra kortet, var langt under snegrænsen. Strækningen var 39,8 miles (64 km). Selv ved at anvende denne strækning, der var så langt på den sikre side, at jeg vidste, den var forkert, fik vi stadig

en hastighed på 1350 miles (2172 km) i timen. Det afgjorde sagen for mig den aften. Det var styrbare raketter under fjernkontrol. Jeg vidste, at menneskelegemet simpelthen ikke kunne stå for hastigheder af denne størrelsesorden, især, når man tog disse mærkelige fartøjers flakkende, uregelmæssige bevægelser i betragtning.

Efter at have talt med redaktøren for East Oregonian-avisen, var jeg temmelig overbevist om, at det var en eller anden ny regeringsopfindelse i stil med styrbare raketter. Jeg kunne omtrent sige mig selv, hvad denne redaktør tænkte, da historien strømmede ud over avisernes fjernskrivere - at regeringen havde benyttet denne fremgangsmåde til at proklamere et nyt flyveprincip.

Jeg kunne have lagt mig til at sove, dersom reportere, avisedarbejdere og pressebureauer af enhver tænkelig art havde ladet mig være i fred. Jeg delte ikke den almindelige ophidselse. Jeg kan slet ikke få noget overblik over, hvor mange mennesker, breve, telegrammer og telefonopringninger, jeg prøvede at besvare. Efter tre dage med dette postyr drog jeg den konklusion, at jeg var den eneste normale af hele bundtet. Fra nu af, tænkte jeg - hvis jeg skulle dømmes udfra den mængde af rapporter, der indkom om andre observationer, og som jeg fulgte nøje - kunne det ikke vare længe, før der ville være en af disse tingester i enhver garage. For at få stoppet det, jeg mente var en bunke tossestreger, og eftersom jeg ikke kunne få udrettet noget arbejde, tog jeg ud til lufthavnen, startede min flyvemaskine og fløj hjem til Boise.

Det var ikke længe efter, at jeg var kommet hjem, at Dave Johnson ringede efter mig. Dave Johnson er luftfarts-redaktør ved avisen The Idaho Statesman, og hans evner og viden om forhold vedrørende militær og civil luftfart er anerkendt. Da jeg opdagede udtrykket i hans øjne og hans ords tonefald, fik de flyvende talerkener pludselig en helt anden og alvorlig betydning. Den skepsis, han udviste overfor ægtheden af min beretning, sagde mig - og jeg er sikker på, at han måtte vide det - at det ikke var en ny (type) militær, styrbar raket, og hvis det, jeg havde set, var sandt, tilhørte det ikke gode gamle USA. Nu var det, jeg virkelig begyndte at spekulere.

The Coming of the Saucers, Amherst 1952/IOKJ

*

Maury Island observationen

Det var kl. 14.00, den 21. juni 1947. Harold A. Dahl, kaptajn, - og besætningen på et US Coast Guard skib - var på patrulje i den sydlige ende af Puget Sundet, i staten Washington.

I dette sund, som løber sydpå fra Juan de Fucastrædet, er der mange øer og fjorde. Coast-Guardens båd løb ind i en bugt på østsiden af en meget tyndt-befolket ø, kaldet Maury Island, som ligger ca. 3 miles fra hovedlandet. Der var

lave tordenskyer på himmelen, og søen rørte sig en smule. - Dahl, som styrede motorbåden, sejlede tæt ind under kysten.

Ombord var to besætningsmedlemmer og Dahls fjortenårige søn samt en hund. Mr. Dahl så op fra roret og blev forvirret over at se seks meget store maskiner i luften, af form som fladtrykte bil-slanger.

Han bedømte dem til at være ca. 600 m oppe, lige over sit hoved. De ukendte maskiner hang stille uden en lyd. Han troede, det var balloner, indtil de begyndte at cirkle rundt. Een maskine syntes at være i vanskeligheder.

Pludselig gik den brat nedad, mens de andre fem blev tilbage ca. 60 m over den. Den nederste maskine kom til at hænge ca. 150 m over vandet. Ingen af de 6 maskiner havde propeller eller synlige motorer. Heller ingen lyd kunne opfanges af besætningen på båden.

Dahl vurderede dem til at være 30 m i diameter. Hver af dem havde et hul i centrum, som syntes at være 7,6 m i diameter. Sollyset blev reflekteret af deres metalliske overflader - ikke blot som en stråle, men som mange, funklende stråler. - De havde alle noget, der lignede skydehuller, ca. 1,8 m i diameter, nøjagtigt placeret på skrogene. Der var også nogle tilsyneladende mørke, runde vinduer på indersiden af og under bunden på disse bilslange-formede maskiner.

Dahl siger:

”Da vi frygtede, at den laveste maskine ville styrte ned i bugten, satte vi vor båd op på stranden og fandt vort patrulje-kamera frem. - Jeg tog 4 fotografier af disse balloner, som jeg stadigvæk troede, de var. I al den tid vedblev de 5 at cirkle rundt om den ene, der var stationær. - 5 min. gik, og en af de cirkelnde maskiner forlod da de andre i formationen og gik ned til den stationære. Det så ud, som om de stødte sammen, og de stod stille i ca. 4 minutter.

Lige med et hørte vi et svagt bulder, og den centrale maskine spyede noget ud, der lignede tusinde af aviser. Det kom væltende ud fra centrum af maskinen. - Det viste sig at være en type lyst metal, der flagrede til jorden og i bugten. Derefter sendte maskinen ligesom et haglvejr ned over os af en mørkere og sort type metal, som ramte stranden og bugten.

Vi løb for at komme i ly af nogle klippestykker, men måtte nøjes med en træstub.

Min søns arm blev ramt af det nedfaldende metal, og vor hund blev dræbt. Pludselig stoppede metalregnen. - De fremmede maskiner steg tyst og forsvandt vestpå ud over Stillehavet. Den maskine, der havde stået stille over bugten, var bagest i formationen så længe vi kunne følge dem med øjnene.

Vi fandt det nedstyrtede metal for varmt at røre ved for en tid, men da det var blevet koldt, tog vi en hel mængde store stykker med os i båden.”

*

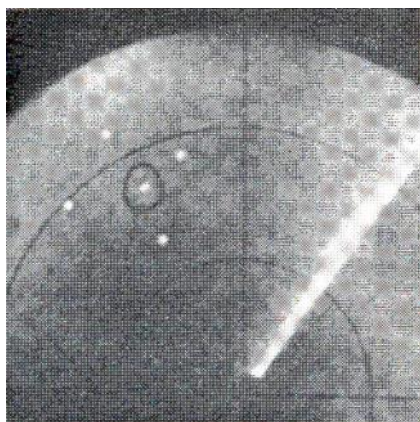
Washington-observationen

En beretning, der fortæller en hel del om UFOernes hastighed og manøvre-dygtighed, er hændelsen fra WASHINGTON NATIONAL AIRPORT. Den fandt

sted den 26. juli 1952 fra kl. 00.40 til 05.40 om morgenen. Historien begynder kort tid efter at overflyveleder Harry G. Barnes med otte trafikeksperter overtog kontrolrummet i lufthavnen.

Kl. 00.40 dukkede der pludselig syv klare pletter op på alle skærmene i radarrummet, det var som om de pludselig var faldet lodret ned fra himlen. Barnes ringede straks til flyveledertårnet, hvor Howard Cocklin havde vagten; også hans skærm viste de samme pletter, og Cocklin kunne yderligere oplyse, at han kunne se objekterne på himlen, i form af orangefarvede, lysende genstande. Barnes vendte tilbage til hovedskærmen, nu havde maskinerne delt sig, to stod over Det hvide Hus, en tredje ved Capitol, begge steder forbudte områder for et hvert luftfartøj. Barnes kaldte derefter ANDREW FIELD på den anden side Potomacfloden i Maryland, hvor den foruroligede U.S. Airforcemand i radarrummet kun kunne meddele, at de også havde pletterne på deres skærme. Der var allerede slået alarm til jagermaskinerne på Delaware basen, og disse var allerede undervejs. I kontrolrummet i Washington fulgte man stadig de ukendte maskiner og flyveleder Jim Ritchey opdagede, at en af dem fløj bagefter en Capital trafikmaskine, der netop var startet. Han åbnede mikrofonen og kaldte luftkaptajnen, en gammel erfaren flyver ved navn "Casey" Pierman. Ritchey gav Pierman tallerkenens position og styrede ham hen imod den.

Indtil dette tidspunkt havde tallerkenens fart været ca. 220 km/t. Pludselig til alle flyvelederes forbløffelse, endte dens spor brat. Hvor den mørke plet skulle være kommet, var der absolut intet, den var steget ud af syne på 3 sekunder; hvor utroligt det end lød, var UFOen steget helt uden for deres radars rækkevidde under omløberens omdrejning. Det betød, at den accelererede fra 200 km/t. til over 800 km/t. på 4 sekunder.

Billede fra Washington-observationen d. 26.-7.-52, visende radarskærm med fly og UFOer. De indsatte natjagere var magtesløse. Her ser vi en radarskærm, hvor to jetfly i formation (i midten) er omringet af fem flyvende tallerkener.

Et par minutter senere fik flyvelederne det næste chok, - en af maskinerne viste et skarpt 90° sving, noget intet fly kan gøre. Da omløberen kom rundt igen, vendte en anden tallerken pludselig helt om, således at dens plet kom lige oven i den, den lige havde lavet. Fra over 160 km/t. var den mystiske maskine stoppet brat op for derefter at fare tilbage ad samme kurs, den var kommet ad.

Det næste chok kom fra flyveledertårnet, hvor flyveleder Joe Zacko stod ved ASR-skærmen, der benyttes til at beregne hastigheder med, da en UFO dukkede op på glasset. At den var fantastisk hurtig, så han med et blik, men da Cocklin og han foretog udregningen på UFOens hastighed, var resultatet alligevel chokerende - det havde nemlig bevæget sig med en hastighed af ikke mindre end 11.600 km/t.

De forsamlede flyveledere var efterhånden blevet slemt rystet, for alle radarspor og visuelle iagttagelser førte kun til et svar. Deroppe i natten opererede nogle super-maskiner af ubekendt art, deres manøvrer viste klart, at de blev styret - hvis de ikke var bemandede - af højt intelligente væsener.

Ydermere havde man indtryk af, at de kunne høre flyveledernes radiomeddelelser, idet UFOerne to, tre gange for væk i samme øjeblik han opgav deres position til piloter i luften.

Kl. tre nåede jetjagerne fra Delaware frem, - i samme øjeblik forsvandt alle UFOerne, for lige så pludselig at vende tilbage få minutter efter at jetjagerne havde forladt området.

Først kl. 05.30 forsvandt UFOerne, en radioingeniør fra WCR-senderen så fem kæmpestore skiver kredse i løs formation, før de pludselig stillede sig på højkant og steg stejlt opad ud af syne.

L.P.

*

Trinidad observationerne

Til de vigtigste UFO-fænomener hører også observationerne fra den brasilianske ø Trinidad. Den fuldstændige beretning er udgivet i en selvstændig pjece, men begivenhederne omkring disse observationer er alligevel så vigtige, at en omtale hører hjemme i en orientering om UFO-sagen.

Når flådeofficerer, kompetente teknikere og eksperter i meteorologiske og atmosfæriske fænomener, fra en militær meteorologisk station og oceanografisk post under forskning i forbindelse med IGY (det internationale geofysiske år) rapporterer at have set UFOer ved mindst otte forskellige lejligheder, kan begivenheden klassificeres som meget usædvanlig.

Tilføj det faktum, at et antal andre mennesker så disse UFOer, og at de i to tilfælde blev observeret gennem teodolitter, og historien bliver endnu bedre.

Tilføj yderligere - at disse UFOer blev fotograferet, og fotografierne blev bevist at Være ægte ifølge officielle udsagn; at de blev opfanget på radar, og at adskillige mennesker fik nærobervation i det mindste i to af observationerne - og sagen bliver et af de bedste vidnesbyrd vi har om, at UFOer er fysiske fartøjer, som farter om i vor atmosfære.

Observationerne strakte sig over længere tid og her skal kun nævnes observationen den 16. januar 1958, da den brasilianske fotograf Almiro Barauna tog 4 billeder af et mærkeligt objekt, som øjensynligt var en luftgående maskine af ukendt type. Der eksisterer faktisk 5 billeder, som viser et fartøj af samme type, men det femte billede er taget før den 16. jan. af en flådesergent stationeret på øen Trinidad. I de to måneder før den 16. jan. 1958 var mindst 6 observationer af lignende fænomener blevet foretaget fra øen.

Fotograf Almiro Barauna var ombord på den brasilianske flådes skib ”Almirante Saldanha”, der fungerede som hydrografisk enhed. Skibet lå den 16. jan. 58 ved øen Trinidad og gjorde forberedelser til afgang, *da et mærkeligt objekt kl. 12.15 blev set samtidig af et antal observatører, der var samlet på dækket. UFO-en kom mod øen med høj fart, svævede kort tid over en tinde, forsvandt bag den en kort stund og viste sig igen for at bevæge sig bort over havet. Mr. Barauna tog 4 billeder af skibet, inden det forsvandt.*

1. Objektet og dets manøvrer blev iagttaget af mange observatører, civile og militære (både menige og officerer).
2. Havet var oprørt. Vejret var skyet, men klart uden nogen skygger.
3. Almiro Barauna så det ikke med det samme, men kaptajn Viegas kaldte på ham og gjorde ham opmærksom på, at et klart objekt nærmede sig øen.
4. Barauna tog 4 billeder af objektet med sit Rolleiflex 2,8 - model E kamera. Kameraet var indstillet på 1/125 sek. og blænde 8, hvilket var grunden til en overeksponeringsfejl. Når han ikke fik flere billeder, skyldtes dette dels forvirringen om bord på skibet og dels fartøjets store hastighed og manøvrer.
5. Filmen blev fremkaldt om bord på skibet. Processen blev foretaget under kontrol af adskillige officerer, deriblandt kapt. Carlos A. Bacellar. Kun negativerne blev set ombord, da der ikke fandtes fotografisk papir til kopierne.
6. Negativerne blev set og undersøgt af hele besætningen. Barauna beholdt negativerne og flåden forsøgte ikke at beslaglægge dem. Et par dage efter ankomsten til Rio mødte kapt. Bacellar op i fotografens hjem. Han ønskede at se de forstørrelser, der var lavet af negativerne og bad
7. om at måtte låne dem til flådens autoriteter. Senere blev fotografen bedt om at komme til flådeministeriet, som ønskede
8. at stille en del spørgsmål og at se negativerne. Barauna blev interviewet af flere højtstående officerer. Negativerne blev sendt til undersøgelse og analysen erklærede, at de var
9. ægte. Kameraet blev undersøgt og afprøvet.

Man foretog på grundlag af givne oplysninger og fotografierne forskellige beregninger, som gav følgende resultater:

10. Objektets størrelse blev anslået til 36 m i diameter og 7,3 m høj - hastigheden til 900-1000 km/t.
Flåden bad fotografen holde sagen hemmelig indtil videre. Offentliggørelsen måtte kun finde sted efter autorisation fra flåden (dette var den 15. februar).
11. Senere slap der alligevel noget ud til pressen. I begyndelsen forbød flåden sit personale at udtale sig til pressen. Senere bekræftede flåden dog observationen i en pressemeddelelse (den 21. februar), men samtidig foregav marinen, at den intet havde med sagen at gøre.
12. Derefter kom der flere og flere detaljer frem om observationen, idet flere af vidnerne begyndte at udtale sig.
13. Senere kom der yderligere pressemeddelelser fra flåden. Disse var alle mere positive end den første.
14. Admiral Alves Camera, flådeministeren, fortalte den 24. februar U.P. ”at han ikke tidligere havde troet på fl. tall., men efter Baraunas fotografiske beviser blev han overbevist”. Han bekræftede samtidig billedernes ægthed. Flere detaljer skulle vist ikke være nødvendige!

*

Father Gill's beretning

Boianai Missions Station Papua - New Guinea

Oversat fra ”LIGHT” Queensland Flying Research Bureau, Australien, sept. 59
Oversætter Leif Eckhoff Pedersen.

Også i den danske presse fremkom der i efteråret 1959 meddelelser om, at en missionær havde observeret flyvende tallerkener over New Guinea.

I sept.-nummeret af det australske UFO-blad ”Light” gives der en komplet rapport over disse observationer, og vi skal her gengive de meget detaljerede oplysninger.

Observationerne er så detaljerede og så righoldige, at man roligt kan placere dem blandt de bedste, og de fortjener at blive kendt også uden for Australien. Observationerne er videregivet af Rev. N.E.G. Cruttwell, fra Menapi Anglican mission, via Samarai, Papua i N.G., og der er i alt 38 vidner til observationen. Både missionærens person, vidnerne antal og observationernes nøgterne stil har bevirket, at selv de mest skeptiske blandt avisfolkene i den omhandlede del af verden, ikke har vovet at drage rapporternes ægthed i tvivl.

Rev. Cruttwell er ”The Flying Saucer Review's ”rapportør i det omhandlede distrikt, og han har modtaget rapporten fra sin ven og kollega Rev. W. B. Gill, der virker på Boianai Anglican Mission. Rapporten er optaget på stedet. Her følger så oversættelsen. Originalmanuskriptet er sendt fra Gill til Cruttwell, Menapi.

M.B.D. Papua i juli 1959.

Sted: BOIANAI.

Tidspunkt: Søndag den 21. juni kl. 01.00.

Vejrforhold: Enkelte lavt hængende skyer, ellers klart måneskin. Observatørens navn: Stephen Gill Moi. Lærer.

Beskrivelse: som fortalt til W. B. Gill af observatøren i Boianai den 23. juni 1959.

Da jeg kom ud af huset søndag morgen den 21. juni, så jeg først et klart hvidt lys langsomt komme ud af skyerne, fra et sted ca. 400 km ude over havet, lidt vest for Boianai Missions Stationen. Det så ud til at komme ned fra stor højde, og jeg fulgte dets bevægelser over himlen i ca. tre minutter, hvor det bevægede sig mod øst parallelt med kysten. Objektet stoppede derefter op lidt øst for stationen i en højde af ca. 100 m. Det forblev ubevægeligt på stedet i ca. et halvt minut. I denne periode aftog lysstyrken gradvis, indtil man kunne kende formen af en omvendt tallerken, som på den del af undersiden, man kunne set, var bukket let bagud. Objektet bevægede sig derefter opad og forsvandt op gennem skyerne og ud af syne. Da jeg opdagede objektet, troede jeg først, at det var en af de lyskugler, der blev nedkastet fra flyvemaskiner under krigen.

P.S. Undersiden af tallerkenen havde noget, der lignede fire runde, sorte pletter.

Notits: Alle disse oplysninger blev givet af Stephen Gill Moi., uden at han tidligere havde hørt om UFO-observationer. Stephen oplyste, at han aldrig før havde hørt om flyvende tallerkener. Jeg spurgte ham, om han var helt sikker på formen, om den var som en plade, en sixpence, eller en kugle. Han var helt sikker på, at det den mest lignede, var en omvendt tallerken.

William B. Gill.

BOIANAI-OBSERVATIONERNE. 26.-6. 59

Vejrforholdene:

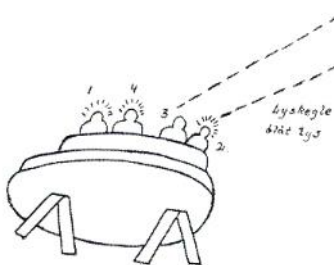
Anmærkning:

Enkelte lav hængende skyer.	18.45	Så et klart, hvidt lys fra døren i retning NV.
Klar himmel over Dogura og Menapi.	18.50	Kaldte på Stephen og Eric Langford.
	18.52	Stephen ankom. Vi fastslår, at det ikke er en stjerne. Den kommer nærmere og aftager i lysstyrke. Den er nede på 175 meters højde? Lyser orange eller dybgul.
	18.55	Sender Eric ind for at kalde po folkene. Der er noget ovenpå objektet; det bevæger sig - er det en mand???
		Nu er der tre mænd - de bevæger sig - gløder (det er

- ikke klart, om han mener objektet eller mændene. o.a.)
 - de foretager sig et eller andet på dækket. Forsvinder.
 Mand 1 og 2 dukker op igen.
- 19.00 Forsvinder igen.
- 19.04 Mand 1, 3, 4, 2 dukker op i nævnte rækkefølge.
- 19.10 Smal, blå lyskegle fra "lommelampe".
 Mændene forsvinder - lyskeglen forbliver.
 Mand 1 og 2 dukker op igen - stadig blot lys.
- 19.12 Lyskeglen slukkes, mændene forsvinder.
- 19.20 UFO-en forsvinder gennem skyerne.
 Jeg ser UFOen lige over mit hoved. Kalder på folkene på missionsstationen. UFOen bliver tydeligere og større. Det synes ikke større end før, men ser ud til at være tættere på.
 UFO nr. 2 dukker op over Wadobuna village.
- Overskyet. 20.35 UFO nr. 3 ses i øst.
 Herover er himlen ? En meget stort UFO, større end de øvrige, dukker klar, tunge skyer over Dogura. 20.50 op og bliver stående på samme sted. Andre UFOer kommer og forsvinder atter gennem skylaget - ikke mere end 650 m oppe muligvis mindre.
 Overskyet efterhånden. Alle UFOerne ses meget klart - satellitter??
 "Moderskibet" står stadig stille, ses meget tydeligt og er meget stort.
- Pletvis skyer. Alle små UFOer forsvinder, med undtagelse af 1.
- 21.05 "Moderskibet" forsvinder - lyser rødt. - lille UFO
 21.10 nr. 1 (over mit hoved) forsvinder i skyerne.
 "Moderskibet" dukker op igen.
- 21.20 "Moderskibet" forsvinder over havet i retning af Giwa,
 21.30 lyser hvidt, rødt, blot og forsvinder derefter helt.
 UFOen over mit hoved dukker atter op, det svæver i
 21.46 luften.
 UFOen er der stadig, stor stadig stille på samme
 22.00 plads.
 UFOen svæver stadig, men forsvinder bag skyerne.
- 22.10 UFOen er nu højt oppe, svæver på et klart stykke
 22.30 himmel mellem skyerne.
 Ingen UFOer at se
- Meget overskyet. 22.50 Kraftigt regnvejr, I QA!!! Hvilket på Wedau-
 23.04 sproget betyder *shut*.

Observationerne foretaget i tiden 18.45-23.04 den 26. juni 1959.

William B. Gill.

Ra skitse af UFO-et, som det so ud fra observatørens position.

Jeg så tydeligt 1 til 4 mand, der dukkede op i nævnte orden kl. 19.10. Jeg så dem kun fra bæltetstedet og opefter, men der lignede de almindelige mænd.

Tegnet efter skitse i LIGHT, der igen er tegnet efter den originale skitse.

Data nedskrevet efter notiser gjort på stedet.

De mænd, der dukkede op kl. 18.55 og som i teksten kaldes 1,2 og 3 sås af: William Gill og Stephen Gill Moi.

Vejrforholdene:

Skiftende skydække. - Først lettere enkelte skyer, derefter kort tid skyfrit, hvorefter det blev helt overskyet. Anslået skyhøjde: 2000 fod (ca. 610 m).

Anmærkninger:

Skyhøjden beregnet efter skyerne i forhold til de højeste synlige bjergtinder. Da UFOerne flere gange var neden under skyerne og deres gløden reflekteredes af skyerne i form af en korona, må det anses for sikkert, at UFOerne har været lavere end 610 m fra jorden.

Den første observation over havet syntes at have været højst 5000 fod (1520 m) over havoverfladen.

Størrelse af UFO "A": (sås skrot fra siden, da den dukkede op).

Fuld håndflade i udstrakt arm (5 tommer) da det var tættest på.

Farver: Mat gul (måske lys orange) undtagen når det bevægede sig, hvor det lyste kraftigt. Da moderskibet bevægede sig bort med stor hastighed kl. 21.30, skiftede farven fra svagt lysende hvidt til dybrødt og derefter til blågrønt.

Det ovenfor gengivne UFO (tegningen) blev set fra kl. 18.55 til kl. 19.22 af 38 vidner på Boianai, T.P. & N.G., fredag den 26. juni.

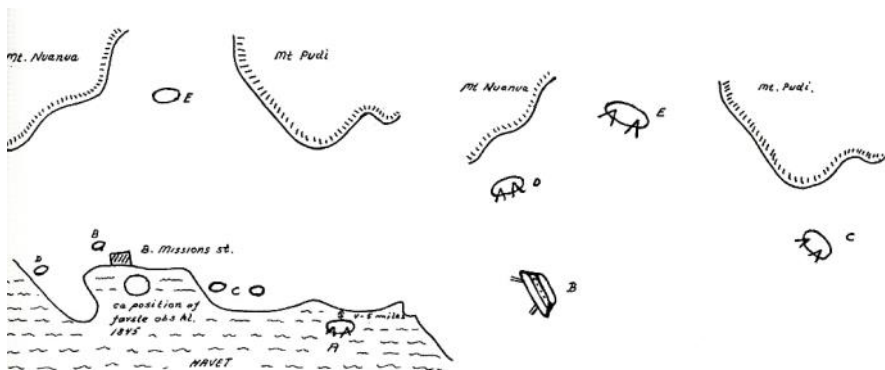
William Gill, præst. - Stephen Gill Moi, lærer. - Eric Kodawara, skoleelev. De to mænd kaldet nr. 1 og 2, der dukkede op kl. 19.00 bevidnes af:

W. B. Gill. - S. Gill Moi. - Ananias Rarata. - Nessie Moi.

De fire mænd kaldet 1, 3, 4 og 2 (dukkede op i denne orden) og lyskeglen, der viste sig kl. 19.10 og de to mænd kaldet 1 og 2 og lysstrålen kl. 19.12 bevidnes af:

W. B. Gill. - S. Gill Moi. - Ananias Rarata.

Denne rapport er opsat og underskrevet af ovennævnte observatører den 26. juni 1959.

UFOernes position, set fra Boianai stationen kl. 20.28 og 21.15 den 26. juni 1959.
W. B. Gill. - Stephen Gill Moi.

Fire af de fem UFOer, der blev set på himlen i tiden fra 20.28 til 21.15. (Da de dukkede op, var "B" lige over vore hoveder).

Beskrivelse af UFOerne kaldet B. C. D. E.

Farver: de samme som beskrevet under A.

Størrelser: (målt i udstrakt arm)

B: ca. 1 eng. tomme i tværsnit og ½ eng. tomme i højden.

C: ca. ½ eng. tomme i tværsnit.

D: ca. ½ eng. tomme i tværsnit.

E: ca. ½ eng. tomme i tværsnit.

Anmærkning: UFO B havde 5 lysende felter, lig vinduer, på den side, der var nærmest.

William B. Gill.

Yderligere oplysninger om observation en af Rev. William B. Gill.

Brev til Rev. David Durie, Acting Principal, St. Aidan's College Dogura.

Anglican Mission, Boianai, 27.-6.-59.

Kære David.

Livet er mærkeligt, synes du ikke? I går skrev jeg et brev til dig (som jeg stadig vil sende dig), hvor jeg fortæller dig min mening om UFOer. Ikke engang 24 timer senere har jeg ændret mine meninger en hel del. Sidste nat oplevede vi her på Boianai hele fire timers UFO-aktivitet, og der er ingen tvivl om, at de bliver manøvreret af væsener af en eller anden art. Til tider var det ved at tage pusten fra os. Her er rapporten. Vær så venlig at lade den cirkulere, men pas på den, da jeg ikke har nogen kopi, og sammen med den, jeg skrev sammen med Stephen, vil

den blive sendt til Nor. Jeg ville derfor foretrække, at du kunne sende den tilbage så hurtigt som muligt.

Din overbeviste Bill.

P.S. Mener du, jeg skulle fortælle P. Moresby om dette? (N. Crutwall er for tiden i Daga distriktet og ventes tidligst tilbage den 16. juli). Såfremt folk mener, at det har nogen værdi, vil jeg gerne fortælle dette i radioen, såfremt du med min hjælp vil opsætte manuskriptet. Det er jo så interessant lokalt stof, som man overhovedet kan tænke sig.

W. E. G.

Et senere brev til Rev. D. Durie.

Anglican Mission, Boianai, 30.-6.-59.

Kære David.

Jeg har i de sidste nætter haft nye oplevelser med UFOer, således så jeg:

Lørdag nat 1 stort og 2 små UFOer.

Søndag nat 1 stort og 7 små UFOer.

Mandag nat 1 stort og 2 små UFOer.

Tro det eller ej, Anasias, missionens drenge og jeg selv udvekslede håndsignaler (før mørkets frembrud lørdag) med besætningen på ”Moderskibet”, det var kl. lidt over 18. Der er ingen tvivl om, at det er bemandede med mindst fire mand. Tilsyneladende er mændene af samme størrelse som mænd her på Jorden. Jeg har udregnet moderskibets dimensioner, det er i diameter på øverste dæk - 20 fod (ca. 6 m) - nederste dæk ca. 35 fod (ca. 10,7 m).

UFOerne opererede i højder fra 2500 fod (ca. 760 m) og ned til 450 fod (ca. 137 m), medens vi så på dem.

Nok for i dag, jeg skal ud på min runde.

Din Bill.

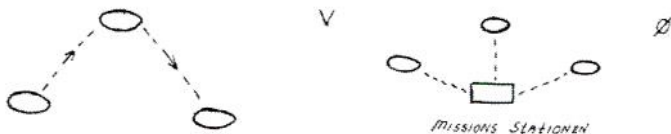
P.S. Der er ikke blevet set mennesker på de små UFOer, det er sikkert skiver, snarere end tallerkener.

Kl. 18.00 Ingen UFOer i sigte.

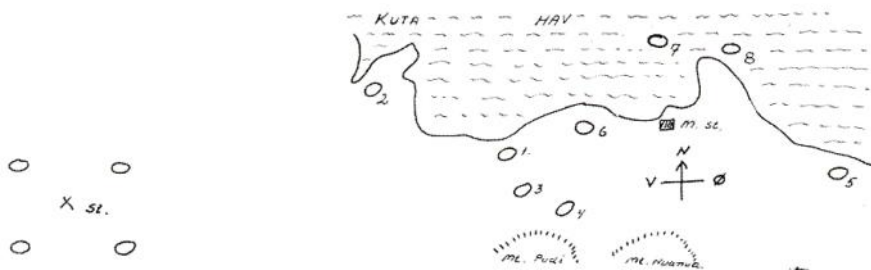
Kl. 18.45 Der befinder sig et UFO lige over vore hoveder, næsten i stik nordlig retning. Det er meget højt oppe, men det er let at se, at det svæver.

Kl. 19.30 Det samme UFO er her stadig, det har flyttet sig til en let sydlig retning, men det befinder sig stadig næsten lige over vore hoveder.

Kl. 21.00 Der er nu tre UFOer, der næsten ligger på linje, alle er de højt oppe, himlen er klar.

- Kl. 23.00 Der er nu otte UFOer, det er største samlede antal, vi endnu har set. Det ene af dem er ret lavt nede, men med undtagelse af små svæveture, ses der ingen aktivitet. Omtrentlige positioner:

- Kl. 23.20 Der lød et skarpt, højt, metallisk knald fra missionshusets tag, som om det ramtes af et stykke metal, men der kom intet rullende ned af tagets skrå flade. Der ses fire UFOer cirkulende omkring stationen, alle meget højt oppe.

Søndag den 28. juni 1959

Mandag den 29. juni 1959

Jeg har undersøgt taget, der var ingen mærker eller andet, der kunne henføres til den støj, der hørtes fra taget i aftes.

Lørdag den 27. juni 1959

Et stort UFO blev set af Annie Laurie kl. 18.00 på omtrent samme position som sidste nat (26.-6.-59), men det syntes lidt mindre, da W. B. G. så det kl. 18.02. Jeg kaldte på Anasias og flere andre, og vi stod i den åbne dør og så det. Selv om solen var gået ned, var det stadig lyst i de følgende 15 minutter.

Vi så skikkelser oven på dækket - der er ingen tvivl om, at det er mennesker. Det er muligt, at det er det samme objekt, som jeg kaldte moderskibet forrige nat. To mindre objekter hænger ubevægeligt deroppe, det ene mod vest over bjergene, det andet lige oppe over. På den store UFO ser det ud som om to af skikkelserne foretager sig et eller andet midt på "dækket", de bøjer sig af og til forover og løfter armene i vejret, som om de fastgør eller rejser et eller andet, der ikke er synligt herfra. En af personerne ser ud til at betragte os (en gruppe på omkring et dusin).

Jeg løftede min arm og vinkede. Til vores forbløffelse gjorde personerne på UFO-en det samme. Anasias vinkede med begge arme løftet over hovedet, for det gjorde personerne på UFOen. Anasias og jeg vinkede, og det syntes som om alle fire skikkelser vinkede tilbage. Der syntes ikke at være nogen tvivl om, at vore bevægelser blev besvaret. Alle missionens drenge gispede hørligt (enten af fornøjelse eller overraskelse, måske begge dele).

Da det begyndte at blive mørkt, sendte jeg Eric Kodawara efter en fakkell og foretog med den en række bevægelser mod UFOen. Efter et minut eller to henledte UFO-en opmærksomheden på sig, idet det begyndte at foretage bevægelser frem og tilbage. De bevægelser, vi foretog med faklen, blev efterlignet af UFOen, dette fortsatte da vi foretog nye bevægelser med faklen, samtidig med at UFOen nærmede sig det sted, vi stod, mere og mere og stadig blev større. Dette ophørte efter ca. et halvt minut og gentog sig ikke mere. Efter yderligere to-tre minutter må personerne på UFOen have mistet interessen ved denne leg, for de forsvandt fra dækket. Kl. 18.25 dukkede to af personerne atter op og fortsatte nu tilsyneladende med det arbejde, de var beskæftiget med inden afbrydelsen. Den blå lysstråle kom igen to gange med kort mellemrum i få sekunder. De to andre UFOer stod stadig stille på samme sted, men de var tilsynela-

Kl. 18.30 Jeg går ind for at spise.

Kl. 19.00 UFO nr. 1 er der stadig, men syner mindre.

Observatøren var på vej til aftensang i kirken.

Kl. 19.45 Aftensangen er forbi, himlen er overskyet, sigtbarheden er meget ringe.

Kl. 22.40 Der indtraf en eksplosion i luften uden for missionsstationen. Der er intet at se. Det har måske været en elektrisk atmosfærisk udladning, da himlen er overtrukket med skyer.

Kl. 23.05 Det begynder at regne.

dende højere oppe og der for mindre end sidste nat.

Denne eksplosion har, eller har måske ikke, noget at gøre med UFOer. Det var, som om det var lige uden for vinduerne, og det var ikke et almindeligt torden-skrald, men et øredøvende brag, der vækkede alle på stationen.

Hermed slutter så Father Gills rapport. Rapporten er så udførlig, at den taler sit eget tydelige sprog, så det vil være overflødigt at kommentere den.

Det skal blot nævnes, at der i det samme Papua distrikt har været yderligere to observationer den 16. juni, en den 17. juni og en den 23. juni. Alle disse observationer er foretaget af personer, der ikke har nogen som helst tilknytning til Boianai Missions Stationen. Den genstand, der beskrives i disse rapporter, kan udmærket være identisk med Father Gills, idet det er de samme kendetegn og lysfænomener, der beskrives. Ydermere fortæller den rapport fra den 23. juni, at der umiddelbart efter, at genstanden var passeret, lød et gevaldigt brag.

L.P.

Almind-Rumskibet

Objektet, der observeredes flere forskellige steder i Jylland, natten mellem den 14. og 15. december 1957, har fået navn efter det sted, hvorfra de mest detaljerede beretninger stammer.

Observationerne er omtalt og meget udførligt behandlet i UFO-bladet ”Flyvende tallerkener” under redaktion af C. Wm. Kiørboe. (Bladet eksisterer ikke mere).

TO TALLERKENER KOM UD AF MODERSKIBET

Under denne overskrift bragte ”Jyllands-Posten” den 16. december 1957 en beretning om en iagttagelse af et uidentificeret, flyvende objekt fra Almind på Kolding-egnen.

Tre unge mennesker kom natten til søndag farende op på ”Stensbjerggård” Almind ved Kolding, hvor de snakkede i munden på hinanden og vækkede alt og alle på gården.

De unge mennesker var gårdejerens søn, den 23-årige Kaj Sparre Nielsen, og hans to kammerater, den 27-årige Laust Jensen og den 17-årige Villy Johansen.

Søndag morgen ringede gårdejer Nielsen tit ”Jyllands-Posten”, og her er historien om vistnok den mærkeligste observation af himmelfænomener, som endnu er gjort herhjemme.

Kaj Sparre Nielsen, der under vort besøg i Almind optrådte som ordfører for trio en, var stadig meget optaget af det natlige syn.

”Vi havde været tit skytteforeningsfest i Almind”, fortalte han, ”og vil meget gerne understrege, at der her ikke er tale om nogen dårlig spøg eller om, at vi havde drukket spiritus, for det havde vi ikke.

Jeg fulgtes med Laust og Villy fra forsamlingshuset, og klokken var præc. 1.15, da jeg pludselig opdagede noget lysende på himlen, der var helt stjerneklar og skyfri.

’Se derhenne’, råbte jeg, og i det samme så vi noget rundt og rødt komme op på himlen - det havde farve som - ja, hvordan skal jeg forklare det rød eller måske lidt mere orange end en solnedgang og knapt så stærkt lysende.

Laust sagde, at det var Månen, men der var jo ingen fuldmane i aftes, og da vi kom op på bakken ved gården, kunne vi nu rigtig se det hele.

’Det bevæger sig’, sagde Villy, og ganske rigtigt - rumskibet, eller hvad vi skal kalde det, bevægede sig ganske lidt frem og tilbage på himlen. Først sitrede det lidt, så var det, lige som det bevægede sig lidt i nordlig retning, men derefter bevægede det sig atter mod syd, og pludselig stod det bomstille.

Med et var det, som om det skiftede form og blev mere langagtigt, og så åbnede det sig i kanten, og en lille fyr af samme type som moderskibet kom ud af det - og lidt efter en til. De små tallerkener - sådan kalder jeg dem nu - begyndte at

stige i nordlig retning, som om de fulgtes ad, og moderskibet, som nu lå vandret i luften, bevægede sig ned mod jorden.

'Lad os rende op og se det', foreslog Villy, men Laust sagde, at det var meget længere væk, end det så ud til.

Pludselig begyndte genstanden igen at stige langsomt - så var det, som om den vendte sig i luften, og pludselig forsvandt den i østlig retning med en lang, lysende hale efter sig. Farten var nu heft fantastisk. Vi havde observeret synet i - jeg vil tro 15-17 minutter - så var det hele ovre. Nu, sagde jeg til mig selv, gælder det om at holde hovedet klart, for dette er der ingen andre end os selv, der vil tro på. Alligevel løb vi hjem og vækkede min far og fortalte, hvad vi havde set".

Foruden disse tre unge mænd, der var sammen, havde også gårdens unge pige lagt mærke til det stærke lysskær, men da hun mente, at det var Månen, havde hun ikke hæftet sig videre ved det. Den 16-årige medhjælper på "Elektrogeno" i Kolding, Mogens Skouby Larsen, havde også observeret objektet:

"Pludselig så jeg", sagde han til "Kolding Folkeblad", "at det lyste stærkt nødt på himlen i øst. Jeg kiggede op - og så en oval skive, der bevægede sig lavt på himlen. Kort efter så jeg to små tingester komme ud af den store. Jeg løb hjem og vækkede min far".

"Jeg stod straks op", fortæller renssemester Bernhard Skouby Larsen, "og kiggede mod øst, hvor jeg så et rødt skær et stykke oppe på himlen. Jeg var søvni og troede straks, at det var Månen, men bagefter er jeg blevet klar over, at det kunne det alligevel ikke være. Månen udsender ikke stråler, som denne genstand gjorde, og var vist heller ikke stået op".

Fru forvalter Sørensen, "Egelund", Dalager, var natten mellem lørdag og søndag ved at bage til jul. Omkring klokken 1 gik hun uden for huset og så pludselig en stor rød-orange genstand på himlen. Den stod i øst lige til venstre for "Egelund". Hun gik ind, men kom lidt efter ud igen og så nu, at der umiddelbart til venstre for genstanden var en anden mindre, lysende genstand.

Da disse observationer kom frem i pressen, vakte de en berettiget opmærksomhed; der kom både indsigelser og andre observationer til støtte. Den omtalte nat havde KDAK orienteringsløb, og fører og observatør i to af de deltagende vogne havde iagttaget fænomenet. Repræsentant Ehlers Overby, Aarhus, fortæller til "Jyllands-Posten":

Vi fik ved 1-tiden, da vi befandt os i egnen ved Låsby og Hammel, øje på et stærkt skær i horisonten og troede først, at det var en gårdbrand. Men så blev vi klare over, at det var Månen - eller rettere halvmånen, som stod op i et fantastisk skær af orange og rødt. Det varede i en snes minutter. Så forsvandt den, fordi der trak skyer op foran den i horisonten. Vi talte netop om, at det var den slags, der fik folk tit at se 'flyvende tallerkener'."

Forpagter Johannes Woetmann Nielsen, Them, er af en anden mening:

"Jeg kan bekræfte, at den beretning, som de tre unge mennesker afgav til "Jyllands-Posten", er rigtig. Min kone og jeg, samt vore tre drenge havde været til skolefest og kom hjem ved 1-tiden.

Netop, da vi ville gå ind, fik vi øje på noget, der kom op over horisonten i et stærkt rødt skeer - nærmest som en spids, men derefter fik det mere rund form og bevægede sig over himlen. Vi stod i ca. 5 minutter og så på det, og vi var enige om, at det ikke kunne være Månen. Fordi det var så hundekoldt, gik vi ind til sidst; men nu ærgrer jeg mig over, at jeg ikke blev længere ude”.

Købmand C. Roslyng-Jensen, Overby pr. Juelsminde, skriver til ”Jyllands-Posten” :

”- at vi, min datter, kone og jeg, så en stor cirkelrund ’genstand’, der udsendte et stærkt mørk-orangerødt lys, retningen var nordøst, og ’tallerkenen’ forsvandt i løbet af få sekunder ud af synsranden. Tidspunktet var lørdag nat ca. kl. 1.15, og fænomenet blev iagttaget af flere, der var på vej hjem fra en foreningsfest”.

Vi har nu således observationer fra seks steder i Jylland, taget sydfra: Dalager, Almind, Overby, Them, Sporup og Lading. Kun i et af tilfældene, Dalager, var observatøren alene, ved Sporup og ved Lading var der to sammen (KDAK-orienteringskørere) ved Almind tre uafhængige grupper, den ene på tre personer, ved Them var der fem og ved Overby flere, deraf tre i en gruppe. Fra disse seks steder har vi fået rapporter, nogle af dem yderligere understøttet ved samtaler med de pågældende og ved et besøg på stedet for Almind-iagttagelserne. Desværre havde vi dengang intet udstyr til måling af sigteretninger og højder, vi må derfor bygge undersøgelserne på mere primitive oplysninger, indtegnning af sigteretning på målebordsblade og lign. Kun i Almind-tilfældet er tidspunkterne fastlagt, idet Kai Sparre Nielsen så på sit ur ved den første observation, og da objektet forsvandt, ellers er tiderne vage. Gennem spørgeskemaer og samtaler er det dog lykkedes at få så mange og relativt sikre oplysninger, at en undersøgelse med tilhørende beregninger har kunnet foretages. Samtaler med førerne af de to vogne, der deltog i orienteringsløbet, og som iagttog det stærke skær på himlen, har overbevist dem om, at der i hvert fald ikke har været tale om en måneopgang; bortset fra, at observationerne fandt sted tidligere end Månens opgang den pågældende nat, viser beskrivelserne af fænomenets udseende: ”først som en bowlerhat - rundingen opad - senere cirkelrund”, at dette ikke var Månen i sidste kvarter, hvor den skulle ses med rundingen nedad og slet ikke, efter at være kommet fri af skybræmmen i horisonten, som cirkulær.

ANALYSEN

Objektets position

På grundlag af beskrivelser og skitser fra de tre unge mænd fra Almind, der længst og mest detaljeret har fulgt handlingen, ser det ud til, at objektet har bevæget sig som vist på den følgende tegning, idet vi for fuldstændighedens skyld medtager to positioner, som de af gode grunde ikke kunne iagttage, nemlig under horisonten i position I og VIII.

horizontlinie

N

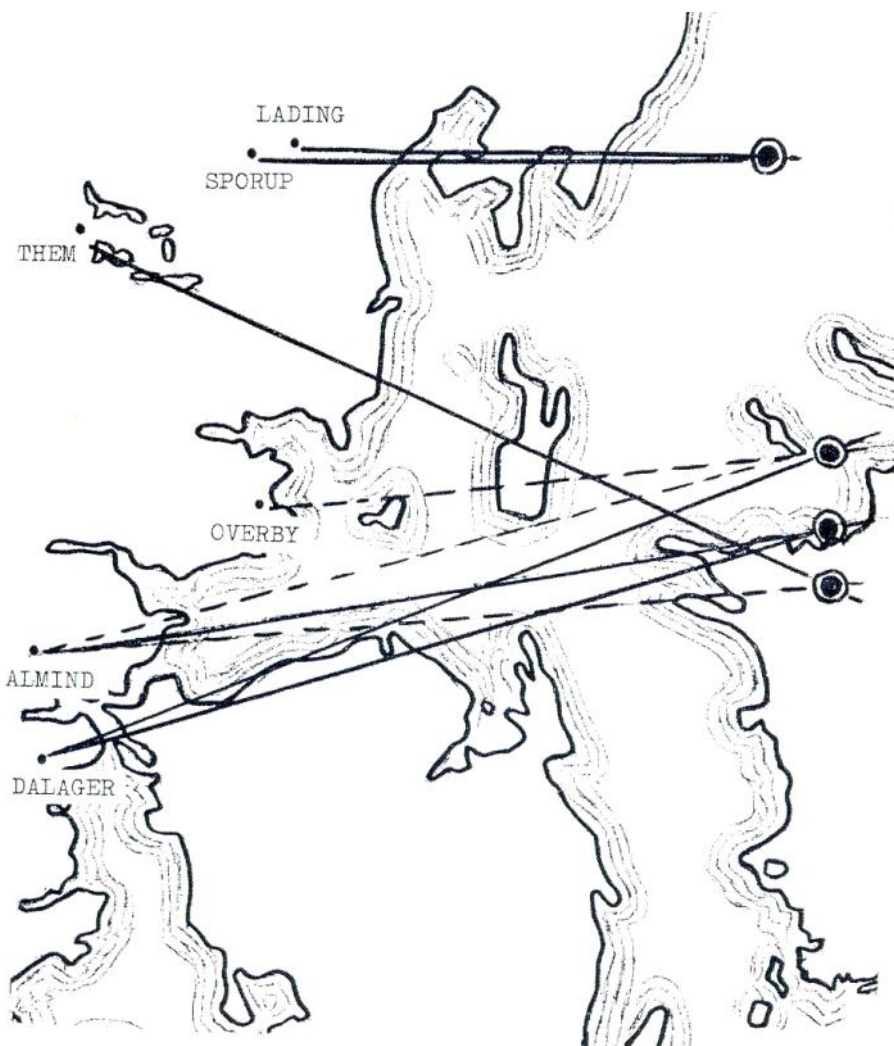
S

Fra positionen under horisonten udstråler et stærkt orangerødt skær: der efter stiger objektet skråt til vejrs til position II. I en - i hvert fald nogenlunde - vandret bane bevæger objektet sig mod venstre - mod nord - til pos. III, går tilbage til II (nu IV) og derpå igen et stykke mod nord til pos. V, hvor det opholder sig et stykke tid, inden det - samtidig med at det bliver smallere - glider skråt ned til pos. VI, hvor det ligger helt roligt, i modsætning til de øvrige positioner, hvor det har en sitrende, vippende bevægelse. Det er her i pos. VI, de to mindre objekter forlader det større, kommer tilsyneladende ud af den øverste - venstre - en de af ovalen og bevæger sig i formation mod nord. Derefter glider objektet op til pos. V igen (nu VII), mens det igen bliver bredere, lægger sig atter vandret og begynder atter at dirre; det daler derpå skråt ned under horisonten - formodentlig til pos. I - men kommer lidt efter atter til syne og stiger til pos. II, hvorfra det pludselig med stor fart forsvinder i synsretningen.

Efter de på målebordsbladene indtegnede sigteretninger og yderligere oplysninger ses objektet som følger:

- Fra Dalager: 1. gang i retning 67° ,
 - 2. gang i retning 73° ,
 - Fra Almind: hovedretning (pos. V) 77° ,
 - Fra Overby: 79° ,
 - Fra Them: 111° .
- Sporup og Lading gemmer vi foreløbig.

På grundlag af tegningen på næste side beregnes, at position II ligger 3° sydligere end hovedretningen og pos. III 5° nordligere, svarende til henholdsvis ca. to objekt-diameter til højre og tre og en halv diameter til venstre for hovedretningen. På side 40 er disse 7 sigteretninger indlagt på et Danmarkskort i 1:800000, og man ser her, at retningen fra Overby skærer den første retning fra Dalager og den nordligste fra Almind, svarende til pos. III; den sydligste, senere retning fra Dalager skærer hovedretningen fra Almind, mens sigteretningen fra Them skærer den sydligste fra Almind. Under forudsætning af, at disse sigteretninger er korrekte - og de er så gode, som de kunne skaffes - skulle fru Sørensen først have set objektet i pos. III samtidig med familien Roslyng-Jensen med flere i Overby; i anden omgang har hun set objektet enten i pos. IV eller - og snarere - i VII, da hun kun ser et mindre objekt, formodentlig det sidste til at forlade moderskibet, der da er i,

eller på vej til, pos. VII. Fra Them ses objektet i dets sydligste stilling, formentlig i pos. II.

Efter de opgivne tidspunkter synes handlingen tidsmæssigt at være forløbet således:

- pos. I kl. 01.10,
- pos. II kl. 01.12,
- pos. III kl. 01.15,
- pos. VI kl. 01.20 og
- pos. IX kl. 01.28.

Dette skema er naturligvis gæteri og bygger blot på de to sikre klokkeslæt: 01.12, da objektet først blev observeret ved Almind, og 01.28, da det forsvandt, og med passende hensyntagen til den beskrevne, langsomme gliden mellem positionerne og tøven ind imellem. Ser vi på de andre observatører får vi, at man fra Them har set objektet stige op til pos. II i en skrå bane, stigende mod venstre, og først komme til syne som en lysende spids, derefter stigende og blive mere rund; tiden er opgivet til mellem 01.10 og 01.15, den beregnede er 01.12. Fra Overby ses objektet i pos. III kl. ca. 01.15 - det beregnede tidspunkt, og det forsvinder bag horisonten - muligvis skyer - få sekunder efter. Hvis vi - som sigteretningerne lader formode - regner med, at objektet først blev observeret fra Dalager i pos. III, altså kl. ca. 01.15, og anden gang på pos. VII - kort tid efter kl. 01.20 - bliver den samlede observationstid ikke meget forskellig fra den opgivne: ca. 10 minutter. Ellers er tidsangivelserne her for vage: mellem kl. et og halv to.

OBJEKTETS HØJDE OVER JORDOVERFLADEN

Kun fra Dalager og Almind har vi anvendelige oplysninger om objektets tilsyneladende højde over horisonten; fra Them observeredes objektet som kommende klar af horisont eller skybræmme, og ved Overby forsvandt det bag horisonten (eller skybræmme). I Dalager opgav fru Sørensen at have set objektet i toppen af et nærmere angivet, højt træ, 140 m fra iagttagelsesstedet, og målinger på stedet i Almind gavy en hældning på sigteretningen på 1:10; i begge tilfælde finder vi, at objektet i sin vandrette bane var $5^{\circ} 40'$ over horisonten.

Af ligningen

$$h = a \times \operatorname{tg} 5^{\circ} 40'$$

hvor h er den søgte højde over jorden i km, og a er den på kortet udmålte afstand fra Almind til projektionen af pos. V, ca. 112 km, fås højden til ca. 11 km. Objektet har i så fald bevæget sig frem og tilbage i en højde af 11 km.

OBJEKTETS STØRRELSE

Beregninger over objektets virkelige størrelse må nødvendigvis blive usikre, da de bygger på noget så subjektivt som en vurdering af størrelsen af en uskarp lysplet i ukendt afstand og uden andet sammenligningsgrundlag end erindringsbilledet af fuldmånen. Man kan hjælpe lidt på usikkerheden ved at lade observatøren - efter hukommelsen atter en usikkerhed - måle, hvor meget objektet fyldte mellem tommel- og pegefinger i udstrakt arm; man bør da nok sikre sig viden om længden af den anvendte, udstrakte arm og om den virkelig var helt strakt. I tilfælde af at de to metoder til størrelsesvurdering giver - tilstrækkeligt nært - samme resultat, må man acceptere det. Også her bygger vi på udtalelser fra Almind og Dalager, da de to andre observatører: Them og Overby, blot opgiver henholdsvis $1\frac{1}{2}$ og 2 gange fuldmånens diameter (for så vidt her er ment Månens tilsyneladende

diameter ved opgang, hvad der er nærliggende at antage, da objektet sås lige over horisonten, passer de godt til de to andre). Dalager oplyser 4-5 gange fuldmånen, når denne står højt på himlen, mens Almind mener 4-6 gange fuldmånen i denne stilling. Anvender vi middelstørrelsen 5 x månediameteren, der er $1/4^\circ$, set i afstanden 112 km, får vi

objektets diameter $112 \times \text{tg } 1/4^\circ$,

hvilket giver tallet 2,44 km, der må anses som udtryk for størrelsesordenen og ikke den eksakte størrelse. Vi skal senere vende tilbage til denne fantastiske størrelse.

VURDERING AF RESULTATERNE

Af de beregninger og overvejelser, vi har gjort, sammenholdt med de foreliggende beskrivelser af objektets udseende og bevægelser, har vi nu fået mulighed for at vurdere de konventionelle forklaringer, og i vort forsøg på at finde frem til, hvad det observerede objekt var, først afgøre, hvad det *ikke* var.

Lad os se på listen over disse forklaringer på, hvad det er, folk i virkeligheden ser, når de tror, de ser flyvende tallerkener:

1. almindelige fly, set under usædvanlige forhold,
2. balloner, set under usædvanlige forhold,
3. planeter og andre stjerner set gennem drivende skyer,
4. meteorer,
5. kuglelyen,
6. flyvende trækfugle, belyst nedenfra,
7. drager, med en eller anden form for lys bundet i halen,
8. papirstumper, belyst fra jorden,
9. temperaturinversioner,
10. ioniseret luft,
11. hallucinationer,
12. løgn og opspind;

i dette specielle tilfælde har vi set, at også Månen kommer ind som en forklaring, der dog ved nærmere undersøgelse må forkastes. Der er desuden kommet endnu en hypotese til forklaring af det observerede, og den stammer fra en ingeniør i Kolding, der den pågældende nat kørte fra Horsens til Kolding og under vejs observerede et orangegult skær på himlen i øst. Han var i stand til at lokalisere dette skær til at ligge over Fredericia med en lidt mindre plet af samme farve over Lillebæltsbroen. Nu er den orange gult-farvede gadebelysning ikke af allernyeste dato, heller ikke i Fredericia, så man måtte vel forvente, at den tidligere ville have været årsag til lignende observationer, i hvert fald fra Almind, hvad den ikke har gjort; her spiller det nok en rolle, at fordelingen af skyer og deres tilbagekastningsevne er så højst variabel, og at den særlige fordeling af disse faktorer måske ikke tidligere har været til stede. Imidlertid dækker denne forklaring ikke, hvilket ses tydeligt deraf, at det for det første ville være tvivlsomt - for at sige det mildt -

om man ville være i stand til at iagttage et sådant skær på så store afstande, som her er tale om; det er ligeledes tvivlsomt, om et sådant reflekteret lys ville være i stand til at give den omtalte skyggevirkning, og i øvrigt måtte i så fald de iagttagne retninger have været andre, så de skar hinanden i Fredericia-området.

De beskrevne bevægelser udelukker forklaringerne nr. 1, 2, 3, 4, 6, 7 og 8; den beregnede højde udelukker 1, 2, 3, 4, 6, 7 og 8, mens den beregnede størrelsesorden tager sig af 1 og 2, formentlig også af 5, 6, 7 og 8. Nr. 5, kuglelysn, ved man meget lidt om, visse videnskabsmænd er endog tilbøjelige til at mene, at de overhovedet ikke eksisterer. Temperaturinversioner: lommer af luft med anden temperatur end den omgivendes, kan virke spejlende, så lys fra jorden kan reflektere fra dem; bevæger lyskilden sig f.eks. lygterne på en kørende bil - kan det give et indtryk af, at et lysende objekt flytter sig på himlen. De samme overvejelser som for gadebelysningen i Fredericia gør sig gældende her, hvortil kommer, at sådanne temperaturinversioner, der virker spejlende for almindelige lys, synes at være overordentligt sjældne.

Hallucinationer anføres ofte som en årsag til, at folk mener at have set flyvende tallerkener; i de fleste tilfælde, hvor denne forklaring fremsættes, er den blot en højligere form for forklaring 12. Virkelige tilfælde af hallucinationer forekommer yderst sjældent og da altid i forbindelse med en mere eller mindre forbigående mental forstyrrelse. Skal man så yderligere - som i dette tilfælde - tænke sig så mange mennesker, på så vidt adskilte pladser og ganske uafhængigt af hinanden på samme tid får et anfald af sindslidelse, der medfører hallucinationer af identisk mønster, ja, så må man vist skulle strække sin indbildningskraft ud over det rimelige.

Den 12. forklaring kræver næppe kommentarer.

Det kunne i denne forbindelse nok have interesse at se på nogle af de reaktioner, meddelelserne om observationerne bragte i pressen. Observator Aksel V. Nielsen, Ole Rømer-observatoriet i Aarhus, udtaler til "Kolding Folkeblad":

"Jeg har observeret meteorer i 30 år og aldrig set noget, der tyder på rumskibe eller flyvende trekant, og jeg tror ikke på noget i den retning. Jeg har ganske vist ikke set genstanden natten mellem lørdag og søndag og ikke fået indberetning om en sådan, men jeg tror, det var en meteor".

Det er hverken første eller eneste gang, observator Nielsen har fremsat denne trosartikel; forklaringen må vel søges i, at - som han selv udtrykker det - han intet som helst ved om det observerede fænomen, som han alligevel udtaler sig om.

Helt anderledes lyder udtalelsen fra magister A. Thernøe, som samme blad bragte den 17.-12. 1957:

"Jeg skal vel vogte mig for at sige, hvad det kan være, de mange syddjyder har set. Jeg kan sige, at det efter beskrivelserne *ikke* er noget jordisk og *heller ikke* noget astronomisk, og hvad det så kan være - ja, det ved jeg ikke. Der sker meget mellem himmel og jord i vore dage."

Det ser altså ud, som om vi nødes til at forkaste alle de sædvanlige, konventionelle forklaringer + de mere specielle, fremkomne til lejligheden, og der står da blot en tilbage: rumskib.

To SAS-besætninger så mystisk luftfartøj (1959)!

Dette skete for få dage siden, da maskinen fra Paris befandt sig over Præstø. Luftkaptajnen rapporterede til flyveledelsen i Kastrup om et fartøj, der lå i SAS-maskinens nærhed med to fast brændende hvide lys.

Da trafikmaskinerne bruger blinklys, ønskede kaptajnen at få at vide, hvad den anden maskine var for en. Kastrup svarede, at man ingen maskine kunne se på radarskærmen - udover SAS-flyet på den opgivne position.

Samtidig kontaktede en anden SAS-maskine, som kom fra Frankfurt, kollegerne i Paris-maskinen og meddelte, at deres maskine lå ude over farvandet ved Ærø, og de kunne på deres radarskærm iagttage det fremmede luftfartøj med de faste lys. Det var nærmest firkantet af form og havde de to lys anbragt i de to af hjørnerne. Genstanden, der blev set af begge SAS-maskiners besætning, blev set i et stykke tid, hvorefter den forsvandt med stor fart.

I anledning af observationerne udtaler flyveledelsen i Kastrup: På vor radar kan vi se 4-5 kilometer op og 60-70 kilometer ud, men det er i den senere tid hændt nogle gange, at vi har observeret hvide blink bevæge sig hen over radarskærmene med en fart, der var to-tre gange hurtigere end de hurtigste jagere. De er kommet fra sydvest og er forsvundet, uden at man har haft mulighed for at identificere dem. Flyveledelsen tror imidlertid ikke på ”flyvende tallerkener” og mener, at der muligvis kan være tale om nogle nye typer fly, der afprøves.

Diverse dagblade, den 25. feb. 1959.

Brønshøj-observationen

Observatør er en ung mand, Peter S. Han fortæller følgende: ”Klokken var mellem 00.01 og 01.00 den 17. september 1961. Jeg var lige gået i seng, da jeg hørte en susende lyd, der kom nærmere. Jeg stod op og så ud af det åbentstående vindue. Fra nordvest så jeg et stort, mørkt objekt komme flyvende i en højde af 10-15 meter. Objektet standsede lige over huset, og gardinet blev suget ud af vinduet. Et øjeblik efter fløj objektet videre med samme hastighed som før (60 km/t.), men denne gang i sydvestlig retning”.

Objektet bestod af en kugle med en diameter på 2,5-3,0 meter. Rundt om midten af kuglen var der vinduer. Der var en roterende ring uden om kuglen, således at objektets samlede diameter kom op på 7 meter. Ringen var kun ca. 30-35 cm tyk. Under kuglen var der et ”vedhæng”, der af form mindede om et omvendt skilderhus. Dets størrelse var 1,50 meter på den længste led og vel 1 meter i bredden. Der var et enkelt vindue i ”skilderhuset”, og det lyste ligesom de øvrige vinduer med et svagt, mat lys. På ”skilderhuset”, under vinduet, var der nogle tegn, der lignede to fuglekløer. På nederste halvdel af kuglen sad nogle tegn, som har stor lighed med nogle af de tegn, der er afbilledet på fig. 7 i Leslies og Adamskis bog ”Flyvende Tallerkener er landet”, som værende skrifttegn fra en fremmed planet.

Aabenraa-observationen

Observatør er hr. Ernst Hansen fra Aabenraa. Den 8. maj 1961 klokken 03.10 befandt han sig på Nyvej i Aabenraa. Himlen den nat var overskyet. Pludselig så hr. Hansen et svagt, rødt skær mellem skyerne. Det tiltog i styrke, og der viste sig et stort saturn-formet objekt med skarpe omrids. Der var tilsyneladende ikke nogen forbindelse mellem selve kuglen og ringen. Kuglens diameter var ca. det halve af hele objektets. Der fandtes en halv snes vinduer rundt omkring midten af kuglen. Fra objektet skød to små, cigarlignende genstande ud i hver sin retning. Derefter slukkedes alle tre objekter. De små objekter var forsynet med et flammende haleparti. Få minutter senere overraskedes observatøren af et projektørskarpt, rødt lys på jorden omkring sig. Lige over sig så han nu det store, saturnformede objekt i en højde af 2-300 meter. Lidt efter kom de to små, cigarformede objekter tilbage og forsvandt i det store objekts midte, hvorefter alt slukkedes. Det store objekt var 25 cm i udstrakt arm, medens de små var to-kronestore. Hele observationen tog tilsammen 15-20 minutter. Heller ikke i dette tilfælde hørtes lyde fra objekterne.

*

- Jeg gad nok vide, om der overhovedet findes andet end dyr på denne besynderlige klode...

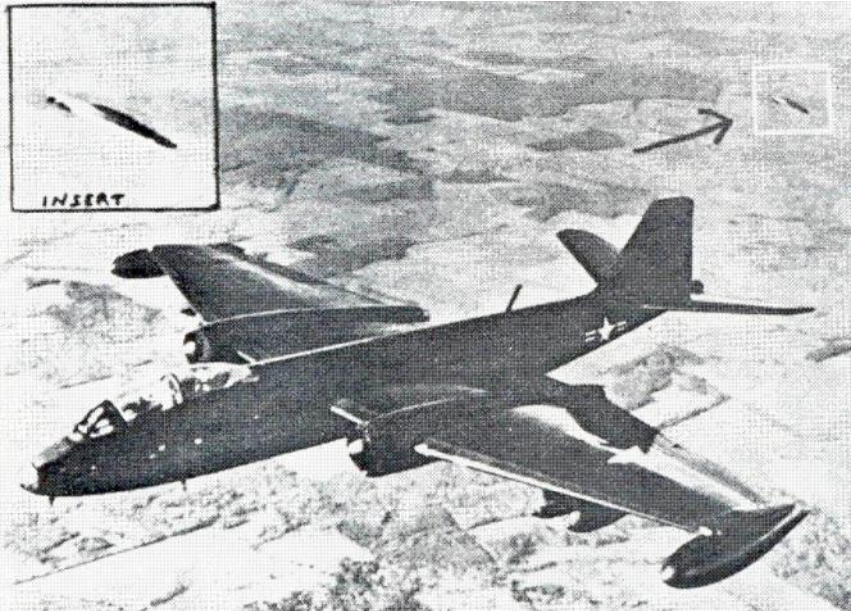
UFO-FOTOS

Et rumskib "fanget" af en fotograf uden for Warschawa 1958.

Flyvende tallerkener over basen i Grønne- dal i Grønland.

UFO forfølger B-57 fly nær Edwards Air Force Base, USA, september 1957. Billedet er taget af en testpilot fra Convair. (Forstørrelse indsat i øverste venstre hjørne).

Alle fire billeder taget af den brasilianske fotograf Almiro Barauna d. 66. jan. 1958 om eftermiddagen, som omtalt i beretningen.

Dette foto viser objektet, da det med lav hastighed fra havet nærmer sig øen Trinidade.

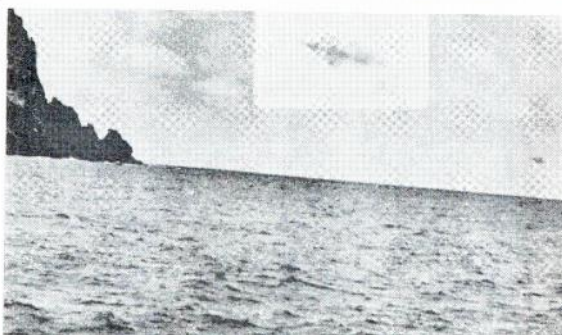
Objektet fot. kort efter at det drejede omkring nær Desejado Peak.

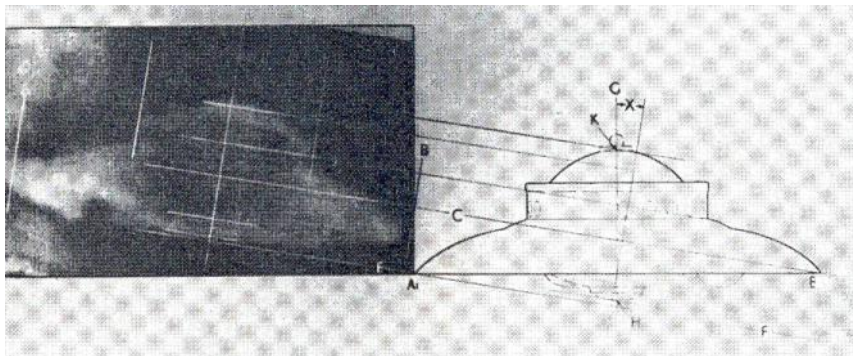
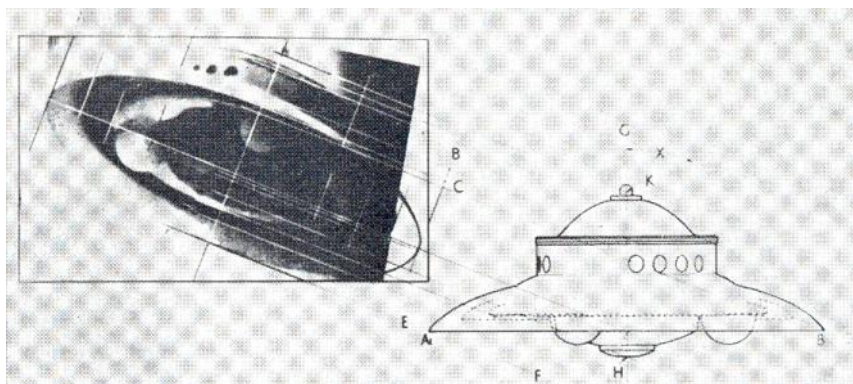

Objektet fot. på det tidspunkt, da det var bag Galo Crest.

Objektet fot., da det med stor hastighed flyver bort fra Trinidade.

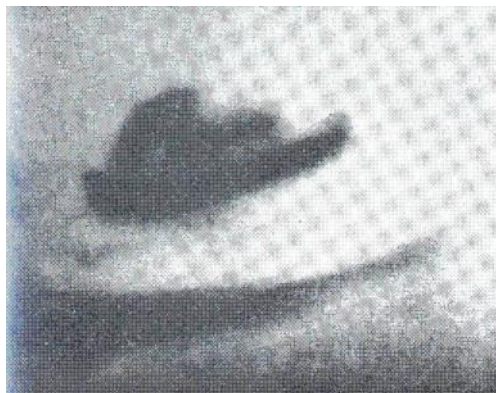

Projektionsbeviset. Øverste billede taget af G. Adamski (1952) i USA. Nederste billede taget af den 12-årige Stephen Darbishire (1954) i England. Proportionerne er identiske.

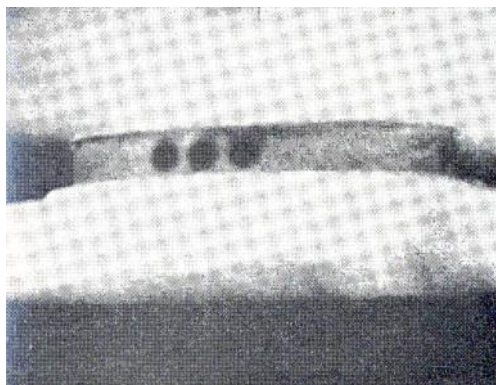

Flyvende tallerken over Bakers Field, Californien. Bemærk ligheden med Adamski typen. Man kan ved nærmere eftersyn se den ene af de tre landingskugler fornedet til højre. De store øde områder som jungle, ørken, bjerge og indlandsis for slet ikke at tale om havene, er steder, hvor tallerkentrafikken er intens.

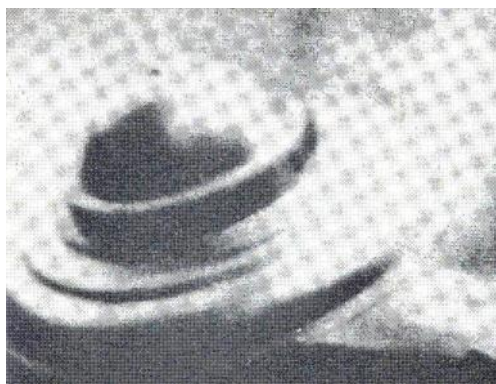

ALLINGHAM- billederne

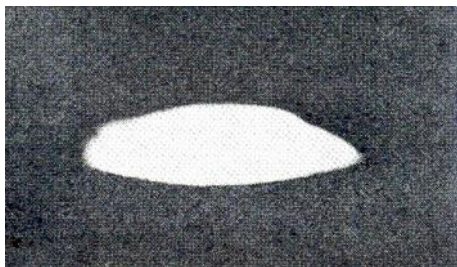
Disse billeder er taget i Nordskotland d. 18. febr. 1954 kl. 15.45, af englænderen Cedric Allingham. Beretningen er udgivet på dansk af Büllmanns Forlag. Bogen, der udkom i 1962, hedder: Rumskib fra en fremmed planet.

Mars-rumskib.

UFO fot. d. 8. aug. 1965 i Beaver County, Pa, U.S.A. Fotoet undersøgt og godkendt af 3 professionelle fotografer (NICAP).

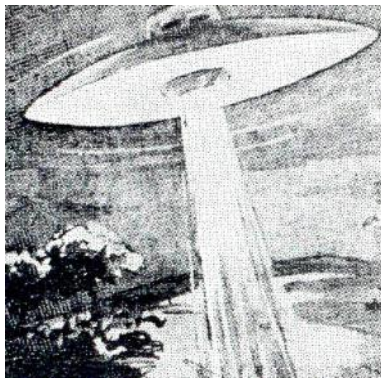
*

Den store runde lysende plet til venstre er Månen. Den hvide masse under UFOen, som ligner en "dobbelt udblæsning" var ikke synlig for det blotte øje. En af NICAP's tekniske rådgivere mener, at filmen er blevet påvirket af og har gengivet en kraftig feltudstråling. På det lille billede er "udblæsning" og "hale" fjernet.

*

Tegning af UFO set på motorvej nær Silverton, Pretoria, Sydafrika, den 16. sept. 1965. UFOen blev set af to politimænd, John Lockem og Koos de Klerk, lige efter midnat. De to politifolk var på patruljetur på hovedvejen. UFOen, der var ca. 9 m i diameter, landede på vejen, hvorfra det lidt efter startede. UFOen hævede sig lynhurtigt, lodret i vejret, idet den udsendte en kraftigt lysende stråle (flamme), som satte ild i vejbanen. Sagen blev senere mørkelagt af myndighederne.

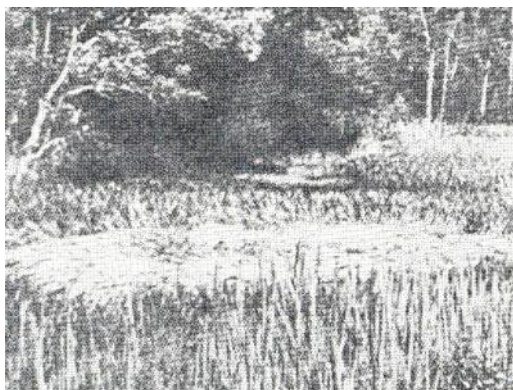

Fotografi af Mr. Y. Matsumura, på vejen fra Sappora til Haiopira kl. ca. 11.30 d. 15. jan. 1966. Der blev taget en hel serie billeder med et 8 mm smalfilmkamera.

*

Et af de tre steder i en sump i Tully i Queensland, Australien, hvor roterende, cirkelrunde UFOer skal være landet 26. jan. 1966.

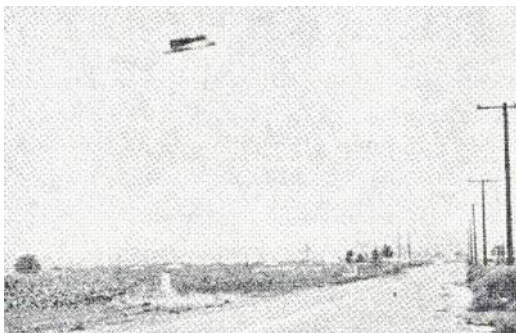
Landingen blev iagttaget og rapporteret af en gruppe lærere. Vegetation en er fladtrykt på et område med et tværmål på ca. 10 m.

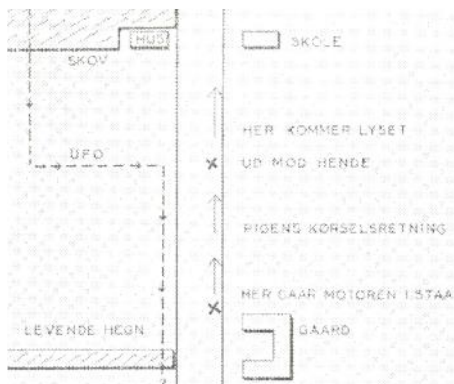
*

Den amk. vejinspektør Rex Heflin tog dette billede af en UFO den 3. august 1965.

UFOen anslået til at være ca. 9 m i diameter. Santa Ana, Californien, USA.

UFO standser knallertmotor

Den 5. september 1958 kl. 21.15 var en ung pige på vej hjem fra forretningen på sin knallert. Hun kørte ad en ubebygget strækning på en kommunevej på Nordvestfyn. Hun havde netop passeret en gård, da motoren på knallerten gik i stå. Hun var ikke ukendt med knallertmotorer, og hun stod af for at forsøge at få motoren i gang igen. Hun fandt ingen fejl ved motoren, men hun kunne til trods herfor ikke få den startet igen. Hun opgav at pille mere ved den, slog motoren fra og satte sig op på knaller-

ten og trådte den som almindelig cykel.

Hun var lige kommet op og havde kørt et lille stykke, da hun inde over en skov vel en halv kilometer foran sig til venstre så et rundt, stærkt lys, som lyset fra en stærk billygte, komme imod sig. Hun så, det gik nedad mod jorden, og da det nåede ned til ca. 1 m over jorden, blev det i denne højde under resten af begivenheden. Der var ligesom korona om lyset, så det oplyste marken nedenunder. Der var tre marker langs vejen til venstre for hende, og det var på den mark længst borte fra hende og ca. 200 m inde på marken, at lyset befandt sig nu, mens det stadig kom imod hende, altså parallelt med landevejen. Da hun var ca. midt mellem gården og skolen, drejede lyset uden at nedsætte hastigheden (som vel var 30-40 km/t) brat til venstre i en 90 graders vinkel og kom nu lige ud mod vejen, hvor hun befandt sig. Hun blev angst og trådte kraftigt til i pedalerne for at komme væk. Lyset blev stærkere og kom nærmere og nærmere.

Da lyset var to-tre meter fra venstre side af vejen, hun kørte på, troede hun, det ville fare imod hende, men pludselig, netop da det var ud for hende, lavede det et 90 graders drej til højre og fortsatte uden at ændre hastighed langs vejkannten og blev borte bagved hende. Hun fortsatte fremad trædende den tunge knallert, og hun turde ikke se sig tilbage. Hun tænkte bare på at komme hjem.

Da hun kom hjem, afleverede hun knallerten til cykelsmeden og bad ham reparere den, da motoren ikke ville gå.

Næste morgen, da hun hentede knallerten for at køre til forretningen, spurgte hun reparatøren, hvad der havde været i vejen med motoren. Han svarede, at den gik, da han startede den, og at der ikke havde været det mindste i vejen.

Hun fik senere på dagen oplyst, at to mænd fra hendes hjemby havde set en lysende genstand på himlen kort før hendes hændelse, og genstanden havde fløjet i den retning, hun kom fra.

Under afhøringen gav hun et tillidsfuldt og ærligt indtryk, som giver grund til at antage, at hendes fortælling er sandfærdig. Hun har ikke tidligere oplevet no-

get lignende, og hun var tilsyneladende ukendt med UFOer. Det er hun ikke længere nu.

(Der fandtes ingen spor på obs.-stedet).

Fænomen over Sola (Norge)

Med bl.a. denne overskrift bragte adskillige norske aviser den 20.-21. december 1965 en beretning om en observation, foretaget fra Stavanger lufthavn ved Sola. Vi kontaktede observatøren, herr meteorolog John H. Evertsen, hvis meget fyldestgørende beretning vi bringer i fuld ordlyd:

”Den 20. december havde jeg vagttjeneste ved den meteorologiske station. Efter kl. 06.00 GMT (07.00 lt) overtog jeg vagten efter min kollega. Da det på Sola er vanskeligt at foretage nøjagtige observationer fra bygningen på grund af store projektører, som er monteret på hovedbygningen, gik jeg ud af bygningen og væk til instrument-huset nord for kontrollårnet, for at få så nøjagtigt et billede af situationen som muligt. Jeg havde medtaget min vinkelmåler, hvormed jeg normalt måler skyhøjder.

Vejret var letskyet, vind fra nordvest og med god sigt. Fra vest til nordv. lå en stor cumulo-nimbus sky, men ellers hvælvede himlen sig med tindrende stjerner. Jeg stod og betragtede toppen (fanen) på cumulo-nimbus, da en lysende genstand kom til syne i kanten af denne, men højt over selve skyen. Lyset fra genstanden var for stort til at stamme fra noget fly i den store højde, og da lyset yderligere var konstant, var jeg i samme øjeblik sikker på, at dette var noget ud over den sædvanlige trafik. Der var helt stille på flyvepladsen, men jeg var ikke i stand til at høre nogen lyd fra objektet. Helt fra mine drengear har jeg været interesseret i stjernehimmelen, og jeg har i de senere år iagttaget de fleste af de satellitter, som er synlige her. Derfor var jeg også sikker på, at det ikke kunne være en satellit, idet det reflekterende lys fra sådan en er meget svagere end det lys, som genstanden her udsendte.

Jeg rettede min vinkelmåler mod objektet og aflæste 46 grader. Dernæst tog jeg en blyant op fra min lomme. Den havde en diameter som en ært, og holdt i udstrakt arm, dækkede den objektet på en prik. Medens jeg foretog alt dette, lod jeg min underbevidsthed lægge mærke til, hvad der ellers var at bemærke, såsom korona og bevægelse. Bevægelsen var i en svag bue fra vest til øst og farten var konstant. Øst for flyvepladsen ligger fjelde. Jeg fulgte objektet til det blev borte bag fjeldene, hvilket jeg antager tog to minutter, men dette må tages med forbehold, idet jeg ikke målte tidsforløbet. Som jeg har bemærket, havde objektet en tydelig korona, som syntes at pulsere svagt. Denne pulsering kan dog skyldes atmosfæriske forhold.

Jeg anslog objektets højde til mellem 40- og 50.000 fod, muligvis noget lavere.

Farten har jeg ikke gjort mig nogen ide om, idet jeg var optaget af at udføre de andre dele af observation en så nøjagtigt som muligt.

Da jeg efter observationen telefonerede til tårnet, oplyste man, at der ikke var fly under anflyvning, ligesom der heller ikke var fly i området i det hele taget.

På den tid af døgnet er der heller ikke opsendt radio-sonde balloner fra Sola. Desuden har jeg i tidens løb iagttaget masser af disse balloner, og jeg anser det for helt udelukket, at det skulle kunne være en sådan.

Som De vil se af de meteorologiske data, var der heller ikke tale om, at der eksisterede nogen tordensituation i området. De byger, som forekom i området var svage, og skytoppene gik ikke op i usædvanlige højder.

Til sidst vil jeg bemærke, at jeg har været ansat i vejr-tjenesten i 10 år, og som De sikkert er klar over, er det i observationstjenesten, at man får den største erfaring i at bedømme himmelfænomener.”

Som bilag til rapporten har observatøren yderligere vedlagt uddrag af stationens logbog, hel- og halvtimes observationerne omkring observationstidspunktet, vejrkort, vejrdata fra stationerne omkring samt diagrammer over radiosondeopstigningerne før og efter observationen.

Alt i alt en fin og veldokumenteret rapport, som vi er glade for at have modtaget.

ej.

Fløy sammen med UFO i en halv time

Flykaptein Furheim, Ørlandet, observerte lysende kule fra sin Oter.

Den lysende gjenstanden som ble sett over Hjørundfjorden og Vigra, og siden på Malm, er etter alt å dømme også observert av en flykaptein på Ørlandet. Kaptein Furheim ringte oss i går, og kunne opplyse at han hadde fløyet parallelt med en slik gjenstand i en halv time.

Skeptiker

- Det var forrige mandag, klokka halv seks om ettermiddagen. Jeg var ute i oppdrag med min Oter, og fløy i Trondheimsområdet, like nord for byen. Jeg vil framheve at jeg er uhyre skeptisk overfor alle slags beretninger om flygende talerkener og liknende gjenstander, og grunnen til at jeg ringer til Sunnmørsposten, er også at jeg gjerne vil ha kontakt med dem som så det samme fenomenet som jeg så mandag.

- Hva så De?

- Jeg fikk plutselig øye på en lysende gjenstand som befant seg sør-sørvest for Trondheim. Den fløy i om lag 2000 fots høyde. Jeg så ikke konturene av selve gjenstanden, bare lyset. - Det var for det meste av vanlig, gulhvitt farge, men skiftet av og til over til rødt, og så til blågrønt. Bak kulen hang en lysende hale. Jeg fløy med om lag 100 knobs fart, og gjenstanden holdt samme fart og samme kurs som jeg, så jeg hadde anledning til å studere den nøye i en halv time. Vi fløy i sørvestlig kurs.

Jeg rapporterede til tårnet, men derfra kunne de ikke se gjenstanden, og de hadde ikke radaren på, så vi vet ikke om den ville ha gitt utslag på radar. Der var ingen andre fly i området på denne tiden.

- Merket De radioforstyrrelser eller likende?

- Absolut ingen ting.

- Jeg må igjen få framheve at jeg er uhyre skeptisk. Jeg har tidligere bare ledd av rapporter om ukjente flygende gjenstander, men det en ser med egne øyne, og over så lang tid som en halv time, må en tro på. Jeg er derfor på jakt etter dem som observert noe liknende, for å komplettere mine opplysninger, sier flykaptein Furheim.

Samme gjenstand?

Vi kunne blant annet sette ham i kontakt med Martin Lie, som bor på Moines på Vigra. Han kan fortelle at han forrige søndag klokka 21.14 så en gjenstand som liknet akkurat på den som kaptein Furheim observert.

- Jeg snakket med kaptein Furheim, og vi var nesten forbauset over hvor like de var, de gjenstandene vi hadde sett, sier Martin Lie. - Grunnen til at jeg kan tidfeste min observasjon så nøyaktig, er at jeg satt og ventet på Sportsrevyen i fjernsynet. Jeg satt ved vinduet, og plutselig så jeg en lysende gjenstand som gikk sørvestover, omtrent over Valderøya. Den var kuleformet, blågrønn og hadde en lang, fyldig, lysende hale etter seg. Gjenstanden bevegde seg ganske sakte, og i lav høyde. - Jeg skulle tro vel to hundre meter over bakken, eller på høyde med radiomasta på Vigra.

Akkurat som kaptein Furheim så jeg ei kule med lang, fyldig hale. Kula og halen var av blågrønn farge da jeg så gjenstanden, som fløy horisontalt.

- Var det forstyrrelser i TV?

Ikke det jeg kunne konstatere. Heller ikke hørte jeg noen lyd, sier Martin Lie.

Sunnmørsposten, 4. februar 1967.

*

Nærobservation fra Sjællands Odde

Springsstationen i Rude Skov får mellem år og dag en masse henvendelser fra folk, som har set et eller andet på himmelen, - det være sig satellitter, naturfænomener eller UFOer. Da man i sagens natur ikke har interesse i en stor del af disse henvendelser, har man været så venlige at henvise en del observatører til SUFOI. Nedennævnte interessante observation er på denne måde kommet til vort kendskab.

Observationen fandt sted den 18. januar 1967 mellem kl. 16.40 og 16.45. Observatører var to drenge, Tage og Jesper, på henholdsvis 9 og 7 år. Det var Jespers mor, som gjorde os opmærksomme på observationen, idet hun vidste, at der var et

sted, hvor man kunne melde om sådanne iagttagelser. Til sidst fandt hun nummeret til Rude Skov og kom derved i forbindelse med Rapportcentralen.

Jeg tror, at den første reaktion på en god rapport, der stammer fra et par drenge i den alder, meget naturligt er en vis skepsis. Tit sker det jo, at børn har en livlig fantasi, og da de i vor tekniske tidsalder ofte er i besiddelse af forbavsende mængder viden om mange ting, ville det ikke være unaturligt, om viden og fantasi blev kombineret med en tallerkenhistorie som resultat.

Det var vel også en lignende skepsis, som greb Jespers mor, fru Andersen, da børnene berettede om observationen. Imidlertid er drengen altid til at stole på og plejer ikke at fortælle usandheder. Gennem lang tid forhørte moderen Jesper, men alle forklaringer blev fastholdt. Faderen, der er leder af det lokale flyverhjemmeværn, viste drengen billeder af forskellige fly- og helikoptertyper, men Jesper var helt sikker på at det var noget helt andet, han havde set. For en god ordens skyld skal det nævnes, at Jesper kender de forskellige flytyper, der jævnligt ses over Gniben i forbindelse med skydeøvelserne.

Jespers farfar drillede ham en del og lagde ikke skjul på, at han ikke troede på beretningen. Drengen blev ulykkelig over ikke at blive troet og gentog tit overfor sin mor et ønske om, at rumskibet ville komme igen, så faderen og farfaderen kunne se det.

Der er ingen i familien, der kender noget til UFOer. Da fru Andersen efterhånden syntes, at drengen blev helt nervøs af den mistro, som han mødte, fik hun den ide at kontakte den organisation, som har med den slags ting at gøre, for at høre om man der ville fæste lid til drengens forklaring. Da det naturligvis ikke lykkedes at finde SUFOI i telefonbogen (da vi ikke stod der) fik fru Andersen som nævnt den ide at kontakte Satellitsporingsstationen i Rude Skov, der altså henviste til os.

Det indtryk jeg har fået ved at interviewe Jesper og Tage er positivt. Som det vil fremgå af beretningen, har Jesper lagt mærke til forbløffende mange detaljer, - detaljer, som han fastholder! En del af disse detaljer er kendte fra tidligere nærobservationer og landinger verden over. Medmindre Jesper, - eller fru Andersen, har været godt inde i UFO-sagen, ville det forekomme usandsynligt, at der ville være så mange overensstemmelser. Jeg har ikke fundet noget, der tyder på, at familien har haft forhåndsviden om UFO-sagen.

De nærmere omstændigheder ved observationen er følgende:

Jesper bor i Overby på en gård, der grænser op til vejen fra Nykøbing til spidsen af Sjællands Odde. Trafikken på vejen er normalt ikke stor. Ca. hveranden time kommer der et færgetræk, men på observationstidspunktet var der ingen trafik. Der var i det hele taget ikke mange mennesker ude, idet man er i staldene omkring den tid.

Den pågældende dag legede Jesper med naboens dreng Tage, samt med sin fireårige lillesøster, som han skulle passe, da forældrene ikke var hjemme. De legede foran en stor halmstak, der ligger umiddelbart op til vejen.

På den anden side af vejen falder terrænet jævnt ned mod Kattedgat, og man har et godt udsyn. Vejret på observationstidspunktet var diset og koldt med vind

fra vest eller sydvest. Det passer også med vejrobservationerne fra Kastrup, der kl. 16.00 havde vind fra 190° med en hastighed på 13 knob.

Temperaturen var 10°, medens dugpunktet lå på 0°. Sigtbarheden var 3 km, og skybasen lå i ca. 275 meters højde.

Da tussmørket begyndte, ville Tage hjem. Da han tilfældigvis så op, fik han øje på et mørkegråt objekt på himmelen (ill. A). Det havde slørede konturer og var forsynet med en lille, nedadvendende hale. Tage blev bange ved synet og råbte til de to andre: ”Der kommer en skypumpe, - den er farlig!” og løb derpå hjem (han bor skråt over for Jesper). Tage fortalte sin moder om ”skypumpen”. ”Jeg troede ikke at en skypumpe var så lille, mor”, var hans første omtale af det set. Fru Jensen, Tages mor, svarede dertil, at det ikke blæste nok til, at der kunne komme en skypumpe.

Hun så ud af køkkenvinduet, men opdagede intet unormalt. Det skal bemærkes, at Tage aldrig har set en skypumpe.

Jesper blev ikke bange som Tage, men krøb dog for en sikkerheds skyld i dækning i grøften, hvorfra han fulgte genstandens videre flugt. Hans beretning lyder, kort fortalt: Objektet fortsatte med samme kurs, ca. Ø-V, alt imens det dalede. Pludselig foretog det et sving op imod observationsstedet, men drejede lige efter næsten 90° mod en lille bakke, som ligger bag Tages forældres hus. Samtidig blev tre ben sænket ned gennem tre huller i bunden, og genstandens fart blev sat kraftigt ned. Det så fuldstændigt ud, som om den ville lande på bakken, men da den befandt sig i omkring en meters højde, blev benene trukket næsten helt ind igen, og genstanden ”skød over”. Den fortsatte med kurs nordvest i lav højde mod Kattegat, men da den var over stranden, skete der igen noget. Først faldt der noget ”sort duller” ud af bunden på objektet. Det sorte ”noget” faldt mod jorden, men Jesper mente ikke, at det faldt helt ned, uden at han dog kunne give nogen yderligere forklaring på, hvad der skete med det. Stranden er blevet undersøgt for affald og slagter, men uden resultat. Der har intet unormalt været at finde.

Genstanden foretog nu et kraftigt sving ude over vandet eller stranden, og samtidig blev en firkantet kurv eller kasse hejset ned under den. Tilsyneladende hang kassen i et armtykt tov eller kabel, men under de manøvrer objektet foretog, svajede kassen ikke, så det må alligevel have været en fast, stiv forbindelse. Da kurven eller kassen var nede, kom otte personer ud af hullet i bunden. Først kom en, så kom resten. De klatrede med meget hurtige bevægelser to og to nedad ”tovet” og ned i kurven.

Objektet havde nu fuldført sit 180° drej og kom tilbage med lav hastighed og kurs direkte mod stedet, hvor Jesper befandt sig. De otte personer - eller en del af dem, - bøjede sig ned og samlede nogle ting op fra bunden af kassen. ”De havde ikke noget i hænderne, da de kravlede ned, men det havde de efter at de havde bukket sig, så det må have været i kassen”, siger Jesper. De opsamlede ting lignede kikkerter eller fotografiapparater, og da objektet kom tættere på observationsstedet, pegede de med disse instrumenter, - eller hvad det var, - mod Jesper. Han nåede dog ikke at bemærke detaljer, så det nærmeste han kan komme det, er, at det var fotografiapparater eller kikkerter.

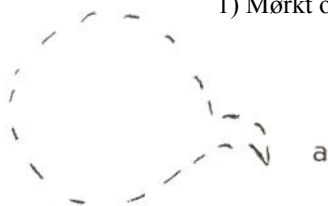
Drengen var ikke bange og gentog bagefter flere gange overfor sin mor, ”at de så så venlige ud”. Da genstanden var ganske nær ved gården, vinkede halvdelen af personerne til Jesper, idet de samtidig smilede til ham. Jesper vinkede ikke igen, men nøjedes med at nikke. De ombordværende vinkede ikke på den almindelige måde, hvorved man bevæger hånden op og ned med lodrette bevægelser. Derimod holdt de håndfladen lodret og benyttede hurtige, vandrette bevægelser.

Objektet passerede ganske lavt hen over træer i vejkannten. Højden anslås til en halv snes meter over jorden. Da det var nærmest bemærkedes en ganske svag summen. Den var svagere end en støvsugers, og Jesper beskrev den som svarende til den svage summen, som vor batteridrevne båndoptager udsendte. Der var intet vindsus og heller ikke nogen varmeudstråling fra objektet.

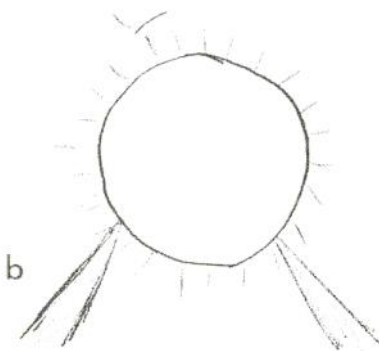
Efter at have passeret observationsstedet fortsatte objektet kursen, der ville have bragt den til kirken i Overby. Men umiddelbart efter at observationsstedet var overfløjet, kravlede de syv af de otte hurtigt op ad ”tovet” og forsvandt ind i objektet. Den sidste blev i kurven (man kunne se hans kasket over kanten). Så blev kurven hejset op med manden i. Jesper mente, at den mand, der blev i kurven, ikke turde kravle op. ”Hvorfor tror du det?” ”Jo, enten turde han ikke, eller også ville han ikke, for en af de andre kiggede ned på ham som om han sagde, at han skulle komme op”.

Foruden ovennævnte detaljerede beretning har Jesper noteret sig følgende:

1) Mørkt objekt med hale.

2) Mørkt med korona. De to ”ben” er lysstråler, der endte midt i luften. De to lysstråler ligesom ”sprøjtede” ud fra objektet. De var gule.

Først så objektet ud som ved a). Det bekræftes af Tage. Ved b) er objektet stadigvæk mørkt, men har nu korona. To gule lysstråler ligesom ”sprøjter” ud fra det, men det mærkelige er, at strålerne ”ender” midt i luften. Det er altså ikke almindelige lyskegler.

Ved c) ses objektet i sin fulde udstrækning. Man ser de tre ben, der efter objektet har ”skudt over” nu er næsten trukket helt ind igen. Over midten af genstanden ses et langt vindue, hvorfra der kommer et blåt eller grønligt lys. Jesper mente, at vinduet var af glas, som vi kender det, men man kunne alligevel ikke se

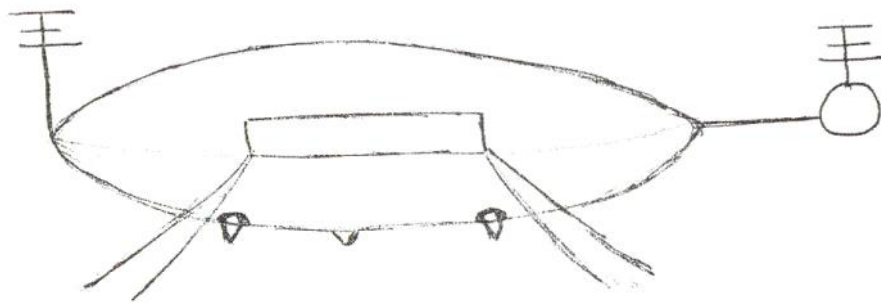
noget bag vinduet. Fra hvert sit hjørne af vinduet kommer en lysstråle og de har nu skiftet farve til blågrøn. Resten af objektet er nu orange og koronaen er væk. Bag objektet hænger ligesom ”en rund, gul ost i en snor”. Der er antenner på forreste del af objektet samt på ”osten”. Senere skiftede objektet igen farve, således at kroppen blev lilla. Derimod fortsatte lysstrålerne med at være blågrønne.

d) beskriver kurven, her tegnet med fire personer.

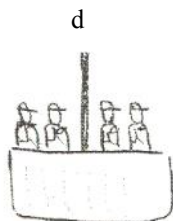
e) er et detaljeret billede af en af de ombordværende.

f) viser de påmalede ”kendingsbogstaver”.

g) er objektet set fra undersiden. Man ser hullerne til de tre ben, ligesom man ser en lem i midten. Desuden ses plakaternes placering.

Orange objekt uden korona. Lyset fra det store vindue er blå, og lysstrålerne fra vindueshjørnerne er nu blågrønne. Bag objektet hænger ”en gul ost i en snor”. Der var antenner på objektet og på ”osten”. Vinduet var tilsyneladende af almindeligt glas, men man kunne intet se bag ved det. De tre små genstande på undersiden af objektet, er de tre ben, som de så ud efter at de havde været sænket og trukket (næsten) ind igen.

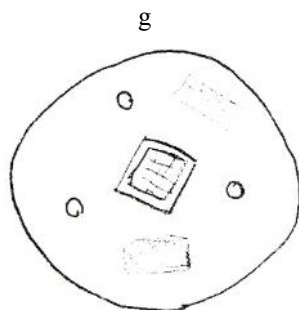
Kurven, her tegnet med 4 personer.

Detailbillede af en af de ombordværende

Rækken af skrifttegn

Objekt fra bunden. Hullerne til benene ses, ligesom ”lemmen” i midten. Desuden ”plakaterne”.

Detaljerne

Lysstrålerne ”sprøjtede” ud fra hvert sit hjørne af vinduet. Der var ikke tale om gnister, men om en form for lysstråle, som endte midt i luften. Benene kom ud af de tre huller på undersiden af kroppen, men de blev aldrig trukket helt ind igen. Hvis man i øvrigt kan sammenligne, så var de knap halvt så lange som benene på ”Gyldenholm-objektet”, (disse var ca. 2 m. UFO-NYT nr. 1, 1967).

Det var antenner, der sad på kroppen og på vedhængen, - i det mindste så det ud som antenner. ”Ligesom fjernsynsantennen”, sagde Jesper.

Den ”ost” eller hvad man skal betegne det underlige vedhæng med, var tilsyneladende forbundet med kroppen med en armtyk ”snor”. Det må vel have været en fast, stiv forbindelse af en eller anden art. Jesper kan ikke med bestemthed sige, om vedhængen var rundt eller firkantet, men mener dog, at den nok var rund.

På kroppen var der malet en eller to rækker kendingsbogstaver lodret under hinanden. Jesper går i skole og kender bogstaverne, men disse var forskellige fra dem, man har lært i skolen. Det første lignede et B og et H kombineret (se ill. f). De andre var mere fremmedartede, og det kniber med at huske udseendet.

På den anden side af kroppen sad der en plakat - eller sådan forekom det drengen. Det var ikke en papirplakat, der var klistret på, men det lignede heller ikke et vindue, så måske var det malet på. På plakaten var der et billede af en neger med en kurv på hovedet! Som ved de andre detaljer har vi spurgt Jesper flere gange, men der er ingen tvivl om, at han fastholder forklaringen med negeren.

I bunden var en firkantet lem, ”men der var ingen håndtag på, selvom det var en lem”. Hele vejen uden om lemmen var der tilsyneladende glas, lemmen udgjorde ikke bunden af kassen, men dens to hoveddele gled til hver sin side, således at kassen kunne hejses op. Derpå gled lemmen ud igen. Lemmene åbnede altså ikke nedad som på et fly.

Flyvemåde

Objektet fløj på en besynderlig måde. Jesper sagde, at ”det så ud som om de ikke rigtigt kunne styre den”. Flyvemåden er beskrevet grafisk således:

Personerne

Jesper var ikke bange, og det skyldtes bla., ”at de så så gode ud”. Dette indtryk gentog drengen mange gange over for moderen umiddelbart efter observationen.

Alle otte personer var små mennesker. Drengen kendte ikke begrebet pygmæer, men beskrev dem som værende af samme størrelse som manegeklovnen i Cirkus Schumann - eller sig selv for den sags skyld. D.v.s. omkring 100-125 cm høje. ”Det var nogle små fyre, ligesom mig”, - men Jesper fik ikke indtryk af, at det var børn. De havde alle sammen meget lange ansigter og meget lange næser.

De syv var kortklippede, medens den ottende havde skulderlangt brunt hår. Det var måske en kvinde, men drengen lagde ikke mærke til yderligere kendetegn, der kunne pege i den retning. De syv kortklippede var lyshårede.

De var forskellige i deres klædedragt. Den mand, der først kravlede ned i kurven og som tilsyneladende blev tilbage i den, medens den blev hejst op igen, var iført en blå dragt, medens alle de andre var iført en stribet dragt. Striberne var på tværs og vekslede i farverne rødt, hvidt og blå (farveangivelserne er lidt usikre). De bar alle otte stribede kasketter af en form, der nærmest må karakteriseres som murerkasketter. Selve dragtens udseende var ”som en gymnastikdragt eller ligesom de kravledragter babyer har på”. Ingen af de otte bar nogen form for emblemer eller mærker.

Bortset fra manden i blåt bar de alle to sammenhængende beholdere på ryggen (se ill.) ”ligesom de hersens dykkere”, (frømænd). Beholderne var gennemsigtige og Jesper bemærkede, at væskestanden i dem var af forskellig højde. Fra beholderne gik en slange frem over skulderen til munden. ”Det var som om de havde nogle tremmer for munden” (en form for mundstykke?) Da de tog fotografiapparaterne og kikkerterne frem, tog de slangen ud af munden. Manden i blåt bar kantede briller (eller noget lignende) for øjnene.

En anden bemærkelsesværdig detalje var, at de alle havde ”lys på skulderen”. ”Det så ud som om de havde en lommelygte på hver skulder, og der var lys i begge ender af lommelygten”.

Ja, det var så Jespers beretning, og det er ikke for meget at kalde den enestående. Ved vurderingen af rapporten må man huske, at drengen ikke er så gammel og at nogle af detaljerne kan være - og sandsynligvis er - noget forvrængede i hans hukommelse. Der gik jo en måned, før vi fik interviewet ham, men iflg. fru Andersen er der dog kun meget små variationer i hans nuværende beretning sammenlignet med alle de detaljer, som hun fik nedskrevet i dagene efter observationen. Imidlertid er det givet, at forskellige detaljer kan være opfattet forkert af Jesper. Taget under et er der imidlertid temmelig mange punkter, som er overensstemmende med rapporter fra andre dele af verden - foruden Skandinavien.

Da vi ikke har fået nogen bekræftelse på observationen andetsteds fra, må vi naturligvis indrømme, at garantere for beretningens ægthed kan vi ikke. Jeg skal blot engang fremhæve, at Jesper ved gentagne forespørgsler er helt sikker på de fleste punkter i beretningen, og jeg vil endnu engang fastslå det positive indtryk, drengen har givet os.

På basis af ovennævnte har vi ment det absolut formålstjenligt at bringe rapporten i sin fulde ordlyd og overlader den hermed til læsernes egen bedømmelse.

/ei.

UFO fotograferet tre gange over militærskole i Florida

Fotografier af et mystisk flyvende objekt over "Florida Military School" (Deland, Fla.), som blev taget torsdag den 17. oktober 1967 kl. 13.15, er til fortsat undersøgelse af den civile UFO-forsker George D. Fawcett, Deland.

Der blev taget fire billeder fra et vindue i stueetagen af Cannon-bygningen på Florida Military School, og UFOen var med på de tre.

Billederne blev taget af en forbløffet PFC Mike Briggs, 14 år, søn af Mr. og Mrs. William F. Briggs, 3238 Plum Tree Drive, Jacksonville, Florida. Cadet Briggs er 9th Grade kadet ved F.M.S.

Ifølge unge Briggs, der betragter UFOer som en af sine hobbyer, var UFOen, da han først observerede den, tilsyneladende 23 m borte, og ca. 9 m oppe.

Objektet var sølvfarvet, ikke skinnende, mere som mat aluminium. UFOen blev bedømt til at være ca. 1,5 m højt og 4,3 m langt. Det så ud til at være fladt i bunden og hvælvet på oversiden, da han observerede det først, kl. 13.15, over skolen. Briggs rapporterede, at det havde skarpe kanter.

Da Mike så objektet, troede han først det var en faldskærm, på grund af formen, men det viste sig snart, at det ikke var forklaringen, da UFOen ikke havde nogen faldskærmslinjer, og fordi han kunne afgøre, at det var et objekt, der manøvrerede på himlen under sky-bankerne.

Briggs prøvede at finde skolepedellen for at få et øjenvidne, men kunne ikke finde ham i bygningen, så han greb et kamera og begyndte at fotografere. Det var i undervisningstiden, og der var ikke nogen kadetter nær Cannon-bygningen.

UFOen bevægede sig lydløst hen mod Cannon-bygningen i lav højde. Briggs bedømte den totale observationstid til 3 min.

Det ukendte objekt begyndte at bevæge sig fremad og steg for at undgå at ramme taget på bygningen. Briggs var bange for at gå ud derfra, men så snart objektet var forsvundet, gik han ud for at berette for andre kadetter og officerer, hvad han havde oplevet. Hans beretning blev imidlertid i det store og hele mødt med spot og hån.

Negativerne blev fremkaldt og analyseret i en lokal fotoforretning, og negativer og aftryk blev sammen med Briggs' rapport sendt til "The National Investigation Committee On Aerial Phenomena" i Washington D.C. til indgående studier og vurdering. Fawcett har været medlem af NICAP de sidste 10 år.

Briggs' billeder og historie passer sammen punkt for punkt, og endnu vigtigere er, ifølge Fawcett, den kendsgerning, at de tre UFO-fotografier alle indeholder værdifulde kontrolpunkter såsom bygninger, træer, en parkeret vogn, telefonråde og en flagstang.

Denne hændelse har nr. 201 i Fawcetts kartotek for Florida i 1967. Blandt de øvrige rapporter fra staten er, indtil nu, UFO-bil-kafløb i Casselberry, Tampa, Belleview og Islamorada, samt UFO-landinger rapporteret fra Brooksville, Frostproof, St. Cloud, Tampa, Islamorada, og en af Miami's sydøstlige strande. "UFO-nauter" blev i samme tidsrum rapporteret fra Brooksville og Hollywood.

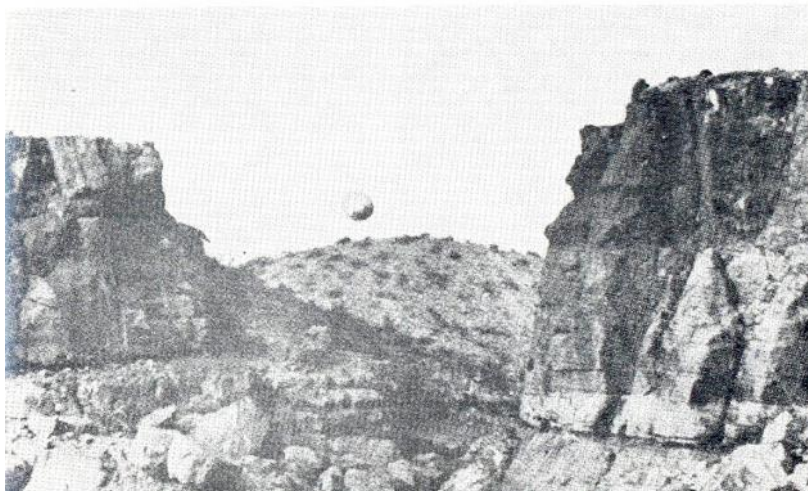
FLYING SAUCERS, april 1968.

/WOJ

*

Student tager billede af diskosformet objekt i New Mexico

En student fra N. M. universitetet, der var ude på en ørkenetur for at fotografere landskabsformer vest for Picacho Peak søndag eftermiddag den 12. marts, så pludselig en rund sølvskinnende diskos over en bakke 500 yards (457 m) borte. Han snappede sit fotografiapparat og fik det her viste billede.

Studenten (hvis navn tilbageholdes efter ønske) var kørt på sin cykel ad en lastvognsomkørselsvej mod Deming, N.M., var drejet hen ad en jordvej ved luft-havnen og fortsat 2-3 miles fra landevejen. Han gik gennem ørkenen og søgte efter landskabsformer at fotografere.

Vest for Picacho Peak så han en usædvanligt skarprygget grundfjeldsformation. Idet han kom film i sit apparat, indstillede han på de to klippeformationer. Da han kikkede op, så han det runde sølvagtige objekt. Næsten automatisk trykkede han af.

Objektet var stationært, da han så det. Han så ned for at skifte pladen i sit apparat, hvilket tager ca. 3 sek. Da han så op igen, var objektet forsvundet. Studenten stod med ansigtet mod nord. Han hørte ingen støj, og der kom intet lys fra objektet. Men han bemærkede en lugt ligesom den, der kommer fra elektrisk maskineri eller brændende elektrisk isolation.

Observationen fra den 12. marts kl. 14 er en af mange rapporter i dette område i begyndelsen af marts.

A.P.R.O. Bulletin, marts-april 67

/K.S

*

UFO fotograferet i Jylland

Med mellemrum har vi efterlyst UFO-billeder fra Skandinavien. Af og til har vi da også fået nogle ind, men kvaliteten har altid været ringe og reproduktion ikke mulig. For at et objekt skal kunne ses tydeligt på en film, skal det være af en vis

Udsnit af Peter Johansens billede.

størrelse, hvorfor det normalt skal være tæt på. Dette gør jo selvsagt sagen svære-re. Nu har vi imidlertid modtaget et billede, der er af betydelig bedre kvalitet end de billeder, vi hidtil har modtaget.

Skoleelev Peter Johansen havde i midten af juni 1968 læseferie fra skolen. Hele ferien blev imidlertid ikke benyttet til læsning - og godt det samme, må man vel sige. En formiddag gik Peter rundt med sit fotografiapparat, der er et gammelt "Brownie" fra 1938. Det var hans agt at fotografere en due, der engang imellem kom flyvende hen til et åbentstående vindue for at spise nogle udlagte frø.

"Jeg stod og ventede med apparatet klart for at fotografere duen. Det var godt vejr at fotografere i, luften var SØ 50 mod syd i en skråt nedadgående retning. Min første tanke var, at det var en flyvende tallerken, dernæst at fotografere den. Der var næsten ikke tid til at se i søgeren, men jeg tog et billede, da der ikke var tid til at tage flere. Lavt over horisonten drejede objektet og forsvandt hurtigt op- ad mod sydvest. Det hele varede kun en halv snes sekunder".

Filmen har været til undersøgelse i Fotoafdelingen, og Slei kommenterer kort og godt: "Det er faktisk det bedste, som jeg endnu har set herhjemme fra! Det affotograferede findes på filmens hindside. Forstørrelsen kan ikke brændes så hårdt igennem, at man kan se nogen detaljer inden for kraftfeltet. Kan man sige mere om den ting -? jeg tror det ikke".

Efter alt at dømme har Peter Johansen fotograferet en flyvende tallerken af Adamski-typen. Faconen passer præcis og kraftfeltet udenom ligeledes.

/ej.

*

Public information division

For immediate release aug. 1952.

U. S. Coast Guard

WASHINGTON 25, D. C.

Official U. S. Coast Guard photograph - 5554

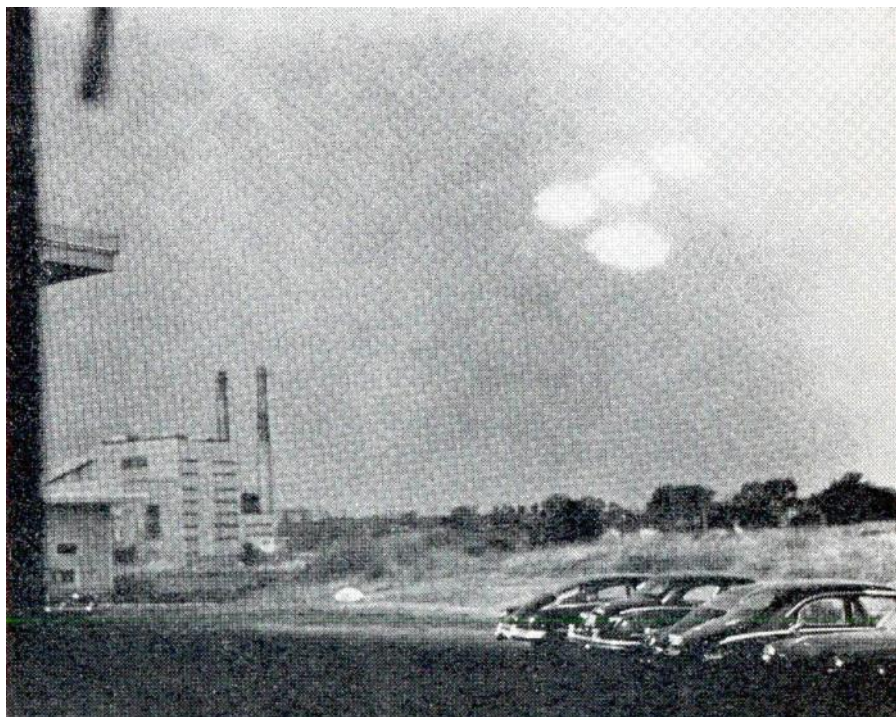
Første dagslysfoto af - hvad er det?

En U. S. Coast Guard (kystbevogtnings) fotograf ved Salem flyvepladsen i Mass. tog dette enestående fotografi den 16. juli 1952, kl. 09,35, gennem en vinduesrude.

Han befandt sig i stationens fotolaboratorium i færd med at rense et kamera, da han bemærkede adskillige klare lys på himlen. Han iagttog dem i en 5-6 sekunder og kaldte så på en anden Coast Guard mand i den nærliggende sygeafdeling, og bad ham komme og se det mærkelige lys. I disse få sekunder var det stærke hvide i lyset dæmpet noget, men da det pludselig blev kraftigt igen, greb han kameraet, tog et billede og dette fotografi er resultatet. Læg mærke til lysskæret, som synes at opstå foran og bagved de runde "objekter" som ses i V-formationen.

Billedet blev taget med super xx film med en 4/5. Apparatet på uendeligt, 1/50 sekund og f. 4,7. Navnene på de to nævnte personer er: Shell R. Alpert - menig -

fotograf. Thomas E. Flaherty - sygepasser - vidne. Credit U. S. Coast Guard official photo.

Fakta om flyvende tallerkener

I forbindelse med de flyvende tallerkener melder sig ret hurtigt spørgsmålene HVAD? HVOR? HVORFOR?

For den, der første gang støder på fænomenet, eller som kun periferisk har hørt om det, er en sådan reaktion helt naturlig. Man er skeptisk indstillet, for mennesker opdraget under den vestlige kultur er konservative i deres holdning til alt nyt, ikke mindst når dette nye tilsyneladende ikke passer ind i vor fysiske forestillingsverden.

Kender man lidt mere til fænomenerne (fra dagspressen), og er man bekendt med myndighedernes og videnskabens holdning til problemet, bliver man måske endnu mere skeptisk indstillet. Hvordan kan man tage noget alvorligt, som gennem snart tyve år er blevet afvist af de højeste autoriteter? Man vil se *beviser*,

hvilket er forståeligt, men hvad er beviser i denne forbindelse - *eller rettere, hvad vil DE anerkende som bevis?*

Lad os engang se på disse ”beviser”:

1. Siden den 2. verdenskrig er der indsamlet over 100.000 rapporter i den vestlige verden om UFOer (fra USA opgives endda et antal på omkring 200.000).

Tusinder af militærpersoner, der for en meget stor dels vedkommende har fløjet i mange år, og hvor adskillig har deltaget i både den 2. Verdenskrig og Korea-krigen, har set og rapporteret om disse fænomener. I mange tilfælde har man samtidig radarkontrol på oplysninger og vidner blandt jordpersonellet. Piloterne har over radioen fortalt om kæmpestore skiver med vinduer. De har fået ordre til at indhente disse objekter og tvinge dem til landing, men hver gang er de kommet til kort overfor UFOernes overlegne manøvreteknik.

Højtstående officerer, andre befalingsmænd og menige beskriver samstemmende de observerede fænomener. Lydløst flyvende skiver mellem 5-30 meter i diameter og en gennemsnitshøjde på 6 meter.

Politi, borgmestre, lærere, præster og journalister har set de samme ting.

Trafikpiloter med mange millioner flyvekilometer bag sig og velkendt med alle astronomiske fænomener, har set og berettet om UFOerne. I mange tilfælde kan det, de har set, bekræftes af passagererne.

Skibsførere, videnskabsmænd og departementschefer og i tusindvis af andre mennesker fra alle samfundslag beretter samstemmende om:

FORM - HASTIGHEDER - FARVEÆNDRINGER - MANØVRER - STØRRELSER.

Fotografer, både professionelle og amatører, har taget identiske billeder i Texas - Yokohama - England - Nordafrika - Skotland - Mexico og Berlin.

Over flere storbyer i udlandet, bl.a. San Francisco, er samme fænomen set af flere tusind mennesker på samme tid.

Den officielle reaktion har udskreget disse mennesker som narre.

Dumhed, hysteri, løgn, uduelighed og vanvid synes at have angrebet en stor del af menneskeheden, - særligt sådanne, der skal overvåge sikkerheden her i verden, og om hvem vi tror, at de på grund af deres dygtighed og uddannelse og deres stilling i særlig grad skulle have begge fødder på jorden, have øjnene åbne og være ved deres fulde fem!

Et i sandhed opløftende billede af vor civilisation, et spejlbillede som end ikke en Picasso kunne have malet i grellere farver. Det må dog være således, fordi ”Alt er vås - fantasi - dårlige vittigheder - sensationslyst - religiøst vanvid - ganske enkelt ikke sandhed”, erklærer den amerikanske efterretningstjeneste i de knappe kundgørelser, som offentligheden nu og da har fremtvunget. Samme konklusion har andre lande villigt benyttet siden.

* * *

De kan tage det ganske roligt. Tingene ligger lidt anderledes. De kan roligt betro Deres liv til vore trafikflyvere, ligesom De trygt kan stole på de øvrige specialister; disse menneskers faglige kvalifikationer er i orden, og dømmekraften er der ikke noget i vejen med.

Alle de rapporter, der nu i en årrække er blevet indsamlet, er blevet gjort til genstand for undersøgelser, både hos myndigheder og civile, private UFO-organisationer. Ikke alle steder har disse undersøgelser været lige dybtgående, men i en del af UFO-organisationerne findes medlemmer med teknisk-videnskabelig uddannelse, og disse mennesker har sat både deres uddannelse og navn ind i arbejdet på at opklare fænomenerne.

Verdens største UFO-organisation N.I.C.A.P. (den amerikanske organisation, der er startet og stadig ledes af major D. Keyhoe) har haft en sådan stab af videnskabsmænd til rådighed. Den 2. juli 1964 udgav NICAP et omfattende dokument om UFO-sagen, ”The UFO-evidence”. I denne bog er samlet en mængde kendsgerninger om UFOerne. Disse kendsgerninger svarer stort set til de oplysninger, der kan hentes ud af skandinaviske rapporter, og om begge sæt oplysninger gælder, at de også dækker de fænomener, der ses andre steder på kloden.

Undersøger man de mange indkomne rapporter meget kritisk, vil man se, at en stor del af rapporterne kan forklares som:

satellitter - balloner - meteorer - flyvemaskiner - billys - reflekser - m.m. En del rapporter indeholder for få oplysninger til at kunne placeres, men tilbage bliver et antal rapporter, som ikke har nogen naturlig forklaring, og det er dem, der i denne forbindelse interesserer os. Hvor stor en procentdel, de udgør af det samlede antal rapporter, er det lidt vanskeligt at afgøre, men procenten ligger mellem 10 og 40.

I det følgende skal gives en oversigt over de oplysninger, der kan hentes ud af rapporterne. Opsigten er opdelt i:

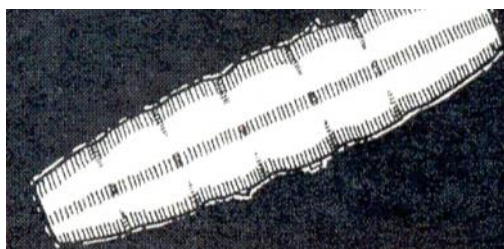
1. Fysisk udseende.
2. Manøvrer.
3. Karakteristiske træk ved flyvningen.
4. Konklusion.

1. FYSISK UDSEENDE:

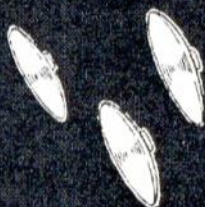
Formen.

(1) Skiveformede UFOer.

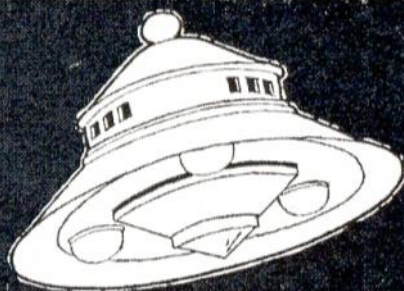
De er enten flade som en diskos, som to underkopper lagt kant mod kant, eller klokkeformede (Adamski-typen) og varierer i størrelse mellem 5 og 50 meter i diameter. Den almindeligst forekommende er ca. 30 meter i diameter. På kuplen er ofte observeret vinduer. Denne type flyver ofte i formation. Typen synes at være i besiddelse af stor manøvredegtighed og meget stor accelerationsevne. Det er en af de oftest observerede typer, selvom den siden 1962 er set i et mindre antal end tidligere. Dens manøvredegtighed og opførsel tyder på, at den anvendes som rekognosceringsfartøj.

Cigarformet rumskib.

De fjernstyrede telemeter-skiver.

Det klokkeformede rumskib.

(2) *Torpedoformede UFOer.*

Typen kaldes ofte for ledsagefartøjet, da det tit er set sammen med mindre formationer af flyvende skiver. Disse fartøjer har næsten samme udseende som den næste type, moderskibet. - Længden varierer normalt mellem 35-60 meter og med en diameter på midten på 8 meter. Det antages almindeligvis, at de benyttes efter samme princip som jordiske ubådsledsagefartøjer.

(3) *Cigarformede UFOer.*

(*Moderskibe*).

Denne type kan også have form som en cylinder eller en raket. Det er et meget stort fartøj, idet størrelsen varierer mellem 150 og 3000 meter i længden (enkelte er dog på radar målt til ca. 8000 m), sædvanligvis ca. 600 m. Tykkelsen på midten er omtrent $1/6-1/8$ af længden. Denne UFO foretager mindre voldsomme manøvrer. Der er flere gange observeret et større antal skiveformede UFOer i nærheden af denne type, og enkelte observationer (og fotografier) beretter om og udladning af de mindre fartøjer.

Det synes klart, at denne type

fungerer som en slags hangarskib, og det må endvidere antages, at denne UFO anvendes til de interplanetariske flyvninger.

4) *Telemeterskiver.*

Et lille fartøj, ofte skiveformet med en diameter mellem 0,05-5,0 meter. Udfører fantastiske manøvrer og kan bevæge sig med meget store hastigheder. Er ofte set ganske tæt ved observatørerne. De mindre er antagelig fjernstyrede. Denne UFO udgør sammen med type (1) hovedparten af alle observerede flyvende tallerkener.

Rapportmaterialet viser altså klart, at de observerede fænomener kan opdeles i forskellige hovedformer, og i flere år har man kun regnet med disse fire hovedty-

per. Siden 1960 er der dog blevet observeret UFOer, som ikke har kunnet placeres i hovedgrupperne, og som nu forekommer i et stadigt stigende antal. En del af disse typer har et meget karakteristisk udseende, der klart adskiller dem fra andre UFOer. Enkelte af de nedenfor nævnte typer er også observeret før 1960.

(5) *Saturnformede UFOer.*

Er siden 1962 set i stadigt stigende antal. De er normalt mellem 40-50 meter i diameter, men der er dog set større typer.

(6) *Halvkugleformede UFOer.*

Man har ikke meget om typen. Enkelte af denne type kan være en smule fladtrykt, se bl. a. ”faldskærms-typen” fra ”Florida Military School”.

(8) *Ægformede UFOer.*

Denne type er ved at blive almindelig. Manøvreedygtighed og opførsel tyder på, at denne UFO har overtaget en del af type (1)'s funktioner som rekognosceringsfartøj.

(9) *Triangelformede UFO-er.*

Der findes kun få oplysninger. Optræder også kegleformede og i en såkaldt dråbeform.

(10) *Kugleformede UFOer.*

Ligeledes en type, der optræder i et væld af størrelser, hvoraf de mindre formodes at være fjernstyrede.

(11) Undervands-UFOer?

Indenfor de sidste 2 år har der været en gradvis stigning i antallet af rapporter om UFOer, der er landet på floder, søer eller på havet. I nogle tilfælde siges objekterne at være dykket under vandet; i andre tilfælde er de blevet rapporteret kommande op fra vandet og derefter forsvundet.

Faktisk er det ikke urimeligt at tro, at UFOer kan lande på vand. Flyvebåde og amfibiefartøjer har kunnet gøre dette i 50 år, og de amr. rumkapsler plejer jo at gå ned på havet. Det, at UFOerne kan dykke under vandet, kan synes at være et større problem, men et tæt lukket (vandtæt) fartøj, sådan som de sædvanlige fl. tall. synes at være, kunne også være forsynet med udstyr til dykning og uddykning på samme måde som ubåde. Dette ikke for at påstå, at sådanne operationer virkelig har fundet sted, men et ret nyt tilfælde, rapporteret af de canadiske myndigheder, synes at underbygge tanken.

Om aftenen den 4. okt. 1967 blev et ukendt flyvende objekt set af et stort antal indbyggere i Shag Harbor, Nova Scotia. Skønt UFOens nøjagtige form ikke

kunne skelnes, blev dets bevægelser antydnet af en serie (række) af klare lys, som gik skråt ned mod havnen. Helt synlig for alle vidner, så man lysene glide ned under vandet og forsvinde.

Officiel undersøgelse

På mindre end 20 minutter var der kommet flere konstabler fra The Royal Canadian Mounted Police til skuepladsen, hvor de forsøgte at finde stedet, hvor UFO'en syntes at være dykket ned. Et af kystvagtens fartøjer og otte fiskebåde deltog også i eftersøgningen.

En stor plet med gulligt skum og boblende vand blev fundet ved hjælp af lyset fra de ”søgende”; det lignede ikke noget, man tidligere havde set på dette sted. Dykkere fra flåden søgte i to dage, men ifølge presserapporterne fandt man ikke noget spor af UFOen.

Denne hændelse afslørede eksistensen af et specielt UFO-undersøgelses-departement.

En talsmand fra Royal Canadian Air Force, Squadron leader Bain, bekræftede, at RCAF modtog hundreder af UFO-rapporter hver uge. ”Men Shag Harbor tilfældet”, sagde han, ”er et af de få, hvor vi måske kan få noget konkret at vide om det”.

NICAP har bedt RCAF om detaljerne i denne sag, og flyvevåbnets konklusion, hvis den er tilgængelig. I mellemtiden har studiet af rapporten vist følgende muligheder, hvis en UFO virkelig har været involveret:

- A. UFOen ville lande på overfladen, men forulykkede og sank til bunds. I så tilfælde skulle det være muligt for flådens dykkere at lokalisere det.
- B. UFOen havde manøvre vanskeligheder og forulykkede og sank i forsøget på at nødlande. Dette forklarer stadig ikke, hvorfor dykkerne ikke fandt noget spor.
- C. Dykningen var forsætlig, en kontrolleret manøvre. Under sådanne omstændigheder ville det troligt manøvrere under vandet til en position flere miles borte og dukke uset op.

Intet hemmeligt våben

Det eneste sandsynlige alternativ er, at et eller andet hemmeligt ”jordfremstillet - flyvende undervands apparatur” dykkede under vandet ved Shag Harbor, forsætlig eller ved et uheld. NICAP er af den formening, at alt for mange vidnesbyrd taler imod teorien om ”det hemmelige jord-fartøj”, hvorfor man kan lade denne forklaring helt ude af betragtning.

Enten man nu accepterer eller afviser dette tilfælde, er der andre rapporter at kikke på. NICAP's optegnelser går tilbage til begyndelsen af det 19. århundrede og op til slutningen af 1967, og omfatter landinger på have, floder, søer, bugter, ja, end dog vandreservoarer. I nogle tilfælde siges observatørerne at være blevet slemt forskrækkede.

”The Diary of Andrew Bloxam” offentliggjort i 1925 af Bernice P. Bishop Museum, Honolulu, nævner et tilfælde (hundrede år tidligere) om et mærkeligt objekt, som er steget op fra havet:

”Omkring klokken halv fire om morgenen (den 12. aug. 1825) blev vagtholdet på dækket forbavset over pludselig at finde alt omkring dem illumineret. Da de kikkede mod øst, fik de øje på et stort, rundt, lysende legeme, som i en vinkel på ca. syv grader tilsyneladende steg op fra havet mod skyerne, for igen at falde ned og ud af syne, og for anden gang at stige op og falde. Det havde en varm, rød farve og syntes på størrelse med solen... Det udstrålede så meget lys, at en knap-penål kunne samles op fra dækket”.

Den 18. januar 1845 lå den britiske brig ”Victoria” på et næsten vindstille Middelhav ca. 100 miles nord for Malta. Pludselig begyndte stærke vindstød at slå mod skibet. Lige så hurtigt som den kom, forsvandt vinden. Kort efter så kaptajnen og besætningen tre skinnende skiver stige op af havet. Efter at have svævet en kort tid en halv mil fra skibet, hævdede de tre skiver sig lodret og forsvandt ud af syne. (Kilde: The Malta Times).

En aften i maj 1880 blev to store lysende, roterende ”hjul” observeret tæt ved British India Company damperen ”Patna”. De mærkelige objekter befandt sig tilsyneladende lige under havoverfladen og viste sig enkeltvis eller sammen både på fartøjets bagbords og styrbords side. (Kilde: Særtryk af Charles Fort).

Da disse tidlige rapporter ikke kan efterkontrolleres, ved vi ikke, om disse beretninger er nøjagtige. Men et antal rapporter fra det 20. århundrede er blevet omhyggeligt undersøgt, omfattende bl.a. lange interviews med vidnerne og kontrol af disses pålidelighed.

Det mest detaljerede tilfælde

Det tilfælde, som indeholder flest detaljer, omfatter en stor UFO set i 1945 af besætningsmedlemmer på U.S. Army transportskibet ”Delarof”, som transporterede ammunition og forsyninger til Alaska. Vidnet, som indgav rapport, og som for nylig er blevet interviewet, var Robert S. Crawford, der nu er geologisk konsulent ved Indiana Soil Testing Laboratory, Griffith, Ind. Crawford har taget eksamen fra The University of North Dakota, og medens han gik der, rapporterede han observationen til professor N. N. Kohanowski ved det geologiske institut. Professoren er rådgiver for NICAP. I 1967 blev Mr. Crawford interviewet af Dr. James E. McDonald, videnskabsmand ved University of Arizona. Dr. James E. McDonald er velkendt for sine UFO-undersøgelser. (læs ”UFO'er - det største videnskabelige problem”).

Delarof-hændelsen fandt sted i sommeren 1945, da Crawford gjorde tjeneste på skibet som radiomand. Skibet, der var på vej tilbage til Seattle, befandt sig i åben sø efter at have passeret Adak. Det var omkring solnedgang, og Crawford befandt sig på bagbords side i nærheden af radiatorummet, da han hørte råb fra nogen af besætningen. Han vendte sig og så et stort rundt objekt, som lige var dukket op fra havet. (Adskillige besætningsmedlemmer så UFOen i det øjeblik, den kom op af vandet, ca. en mile (1,6 km) fra ”Delarof”).

Det ukendte fartøj, der set imod den nedgående sol så mørkt ud, hævdede sig en kort tid næsten lodret, derefter drejede det over i vandret flyvning og begyndte at cirkle omkring skibet. Alle observatøerne var overbevist om, at det var et stort objekt. Ved at sammenligne med en fingerbredde i armlængdes afstand anslog Crawford UFOen til 150-250 fod (ca. 46-76 m) i diameter.

Da det cirklede omkring Delarof, var det flyvende objekt inden for skibskanonnernes rækkevidde. Kanonbesætningerne skød ikke, selv om de var på vagt overfor det mindste tegn på fjendtlighed.

UFOen cirklede omkring fartøjet 2 eller 3 gange, idet det bevægede sig roligt og uden nogen hørlig lyd. Alle vidner følte sig overbeviste om, at det var udstyret med eget maskineri, da de stærke vinde ellers synligt ville have påvirket dets bevægelser.

Efter nogle minutter forsvandt det flyvende objekt mod syd eller syd-sydvest. Pludselig så besætningen tre lysglimt fra det sted, hvor det var forsvundet. Kaptajnen på Delarof satte en ekstra vagt på, da skibet senere sejlede gennem denne sektor, men der var intet at se.

I Seattle underskrev 14 besætningsmedlemmer en kortfattet redegørelse for observationen. Der er gjort forsøg på at lokalisere (finde) rapporten, hovedsagelig for at kunne afhøre andre vidner og få flere detaljer frem.

I det følgende bringes et antal rapporter fra tiden 1950 til 1967. Wanaquetilfældene er blevet undersøgt af NICAP. De øvrige - hovedsagelig udenlandske rapporter - findes i arkivet, men kan ikke fuldstændig vurderes, før mere detaljerede vidnesbyrd foreligger.

Efteråret 1950. Et rundt objekt strøg hen over et vandløb i Solway Firth, Skotland, ramte (vandspejlet) med et plask, derefter kom det skråt op og forsvandt ud of syne.

1955, 22. juli. Santa Maria, Cal.: Vidner rapporterer, at et langt, sølvagtigt objekt dukkede op af vandet.

1962, 15. sept.: Oradely, Wanaque, N. J. En ovalformet UFO rapporteredes ramme vandet i et reservoir med et plask, hvorefter det hurtigt forsvandt opad. (Andre UFOer er blevet rapporteret svævende over reservoiret i 1966, blandt vidnerne var borgmesteren og flere politiofficerer).

1965, 20. juli: Sidney, Australien. En glødende skive, 20 fod (ca. 6 m) i diameter blev af en forretningsmand rapporteret gående ned nær et vandløb: "Kanten glødede grøn-blå, medens den øverste og nederste halvdel var mat sølvgrå. Da den forsvandt, glødede det gult eller orange fra undersiden.

1966. (Datoen udeladt). En tjenstgørende AF pilot med kaptajnsrang (han er NICAP-medlem) kom til vort kontor og fortalte, at en gruppe tjenstgørende piloter havde set et stort skiveformet objekt, roterende under havoverfladen i Atlanterhavet. Observationen fandt sted om natten, da piloterne var ude på en rutinemæssig opgave. UFOen var klart synligt på grund af dens funklende blå-grønne glød. (Da både kaptajnen og piloterne var tjenstgørende, er navne og dato samt visse identifikationsdetaljer udeladt).

1967, 3. juni. Ontario, Canada. Kort efter kl. 22.00. En bøjevagt ved Kipissing søen observerede grønne og hvide lys mellem to små øer. Idet opsynsbetjenten troede, at en anden bådfører var i vanskeligheder, satte han kursen mod lysene. Han var omtrent kommet 100 fod (30 m) fra stedet, da lysene steg op fra vandet med en susende lyd og med stigende hastighed forsvandt i natten.

Sydamerikanske tilfælde

1967, 4. aug. Den dag fiskede Dr. Hugo Sierra Yopez fra sin båd nord for Arrecife. Pludselig mærkede han en vibration, og havet ”begyndte at koge med store bobler, inden for et cirkulært område ca. 6 m i diameter”.

En gråblå, fladtrykt kugle dukkede derefter op, berettede Dr. Yopez. Mens den svævede tæt ved overfladen og vandet dryppede fra den, bemærkede han en sektion, udstyret med trekantede vinduer, som drejede rundt. Han sagde, at UFOen steg i en kurve, hvorefter den skød op i rummet.

Aug., 25. Kl. 5 p.m. blev ”tre store tallerkenformede skiver” rapporteret set af Ruben Norato, som befandt sig på stranden ved Catia La Mar, Venez. Norato fortalte, at han først så en ”brat bevægelse af vandet”, fra hvilket skiverne kom til syne og som lyn forsvandt af syne.

Okt., 13. 9 dage efter, at canadiske dykkere ledte efter en UFO ved Shag Harbor, rapporterede forskrækkede indb. i Oympep, Indien, at en rund UFO var landet i et vandløb. Objektet blev beskrevet som værende mellem 20-30 fod (6-9 m) i diameter, og ifølge vidnerne ”dannede det sugninger og hvirvler på vandet” med kraftige eksplosioner, før det forsvandt over Lum Swer skoven. Konklusioner er ikke blevet offentliggjort af den undersøgelse, som det indiske luftvåben foretog.

Bemærkninger

Skønt de nævnte tilfælde kun er en lille del blandt tusinder af andre UFO-rapporter, er der dog nok af velkvalificerede vidner, i det mindste i enkelte tilfælde, til at antyde, at UFOer øjensynligt interesserer sig for vor klodes større eller mindre ansamlinger af vand (have, søer, floder m.m.).

At benytte havoverflader, søer og floder til landinger forekommer ikke usandsynligt. Størsteparten af denne planets overflade er dækket med vand, som giver langt større landingsområder end resten af kloden. Ønsket om at undgå observation vil også være lettere at sikre. Der findes enkelte rapporter - hvoraf dog kun en er bekræftet - som antyder, at havområder muligvis vælges som ”mødesteder”.

Rapporterne om undervands-UFOer forvirrer. Hvis vi indtil videre antager, at disse rapporter er sande, hvilke motiver kan da ligge bag det?

Det er indlysende, at neddykning (i vandet) giver et hurtigt og let skjul, hvis de, der kontrollerer UFOerne, af en eller anden grund ønsker at afbryde operationerne i luften. Hvis noget større antal UFOer er involveret, synes det at være et logisk sted at søge skjul sammenlignet med enhver landing i større målestok på jorden. Selv golde ørkner vil ikke være undtaget fra militære observationer eller observationer fra trafikflyvere.

Men herfra og til, at der skulle være tale om store undersøiske UFO-baser - som nogle få vilde rygter vil påstå - er der for stort et spring uden noget virkeligt grundlag. Det sparsomme antal rapporter om undervands-aktivitet antyder end ikke tilstedeværelsen af mindre baser. Det er ikke helt udelukket; men uden tilstrækkelige og pålidelige beviser vil enhver, der alvorligt studerer UFOerne, afvise alle sådanne historier som fiktion.

En anden mulighed - som et tankeeksperiment - er, at en avanceret race, som undersøger Jorden, vil studere alle former for liv, inklusive de mange former for liv, som findes i vore have, søer og floder.

Hvis UFOer virkelig opererer under vandet, som rapporterne antyder, kan forklaringen måske meget vel ligge uden for vor fatteevne. Rapporterne i arkivet kan vise sig at være fejltagelser eller falske, eller have en anden forklaring end den ufologiske. Men vi vil fortsætte med at søge flere beviser - for eller imod - og vi vil offentliggøre tingene, efterhånden som de udvikler sig.

UFO Investigator, mar. 1968

/F.P.

* * *

Farven

UFOer observeret i *dagslys* har sjældent vist nogen særegen farve. En almindelig beskrivelse har været:

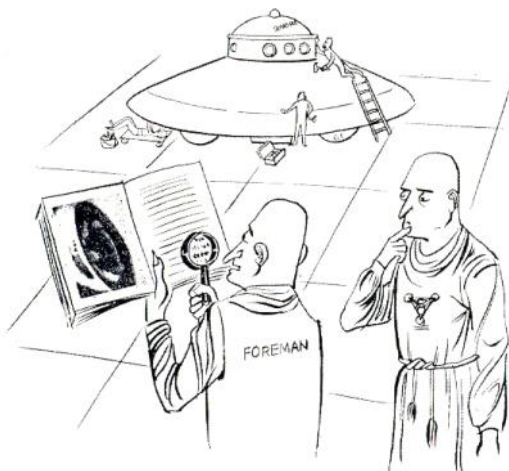
- Sølvskinnende.
- Hvid, metallisk.
- Glødende.

Beskrivelsen glødende optræder ofte, når observationer har fundet sted i skum-ringen, og alt tyder på, at UFOerne er selvlysende snarere end reflekterende.

UFOer observeret om natten beskrives normalt som/ved:

- Mørk silhuet (med lys på oversiden).
- Spektrets farver (blå rød almindeligste).

I en del tilfælde har UFOer vist mere end en farve, eller de har skiftet farve i løbet af observationstiden og da altid i forbindelse med hastighedsændringer. Som følge af disse kendsgerninger antages det, at UFOerne

Sir, jeg ved at vor leder ikke bryder sig om efterligninger, men dette er fra et hemmeligt dokument fra Jorden, som vi lige har modtaget fra en af vore agenter. Ifølge teksten vil denne maskine overgå alt, hvad vi selv kan udvikle de næste tusind år!"

Saucer News.

er bygget af metal, og at de er omgivet af et ioniseret felt, som ved hastighedsændringer giver anledning til farveændringer.

Ved mange UFO-observationer har det været umuligt at skelne form og farve, men i disse tilfælde har UFOerne været omgivet af en togelignende sky eller korona. Denne tåge/korona skyldes antagelig det elektriske felt og hænger efter alt at dømme sammen med fremdriftsmekanismen (eller beskyttelsen).

1. VINDUER

Et karakteristisk og ofte observeret træk ved UFOer, som er blevet set på ganske nært hold, er køjerne eller lysene på genstandens overflade. Ifølge beskrivelserne af køjernes form kan de inddeles i:

- a. Cirkulære, runde.
- b. Rektangulære, kvadratiske.
- c. Lysrækker.

Disse køjer (vinduer) rapporteres altid anbragt på en ret linje eller langs genstandens buede overflade, og altid symmetrisk.

Lysrækken kan inddeles i to hovedgrupper:

- a. Lys på kanten af UFOen. UFOen skiveformet.
- b. Lys i længderetningen. UFOen cigarformet.

På grundlag af køjernes form og placering kan

man sige, at de runde og rektangulære må være vinduer, mens lysrækker kan være enten vinduer set på stor afstand eller overflade-/positionslys som på normale fly.

2. MANØVRER

Studerer man rapportmaterialet med hensyn til manøvreringer, vil man også her finde visse træk, som går igen, men det helt afgørende ved manøvrerne er, at de i mange tilfælde gør det muligt for os klart at udelukke alle naturfænomener. Manøremønsteret ser således ud:

(1) UFOEN STAR STILLE, ELLER UDFØRER KUN EN MEGET LILLE BEVÆGELSE, FOR SÅ PLUDSELIGT AT ACCELLERERE MEGET HURTIGT.

Denne form for manøvrer forekommer så ofte, at man kan sige, at det er karakteristisk for en UFO. Intet naturligt himmelfænomen eller jordisk bygget fartøj er i stand til at udføre disse specielle manøvrer. Det er hovedsagelig de skiveformede UFOer, der udfører sådanne præstationer.

(2) UFOEN KONTROLLERES AF INTELLIGENSVÆSENER.

UFOerne udfører mange manøvrer, der må betegnes som intelligente. Denne kategori kan inddeles i følgende grupper:

a. *Forfølgelse (omkringflyvninger)* af jordiske fartøjer.

Dette er en meget almindelig UFO-manøvre. UFOer forfølger gerne biler, fly, tog og skibe og ofte i længere tid, idet det ser ud som om de meget nøje gransker og studerer de jordiske fartøjer.

b. *Nysgerrighed og reaktioner efter omgivelserne.*

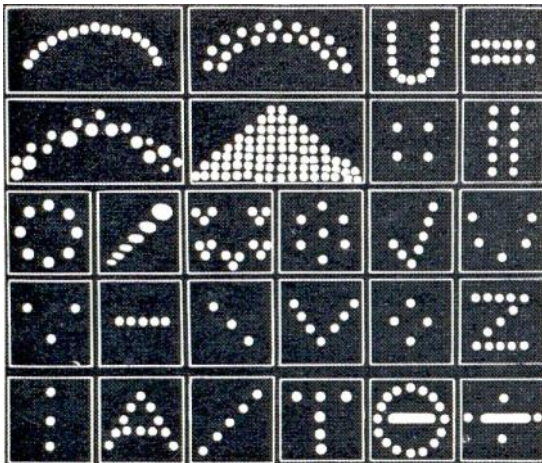
Der er meget, der tyder på, at UFOer er nysgerrige m.h.t. hvad vi foretager os, f. eks. ved raketopsendelser. De reagerer også kraftigt på omgivelsernes opførsel, hvilket især er konstateret, når man har sendt fly op for at forfølge dem.

c. *Rendezvous.*

I en del tilfælde er stævnemøder mellem UFOer observeret, og tilsyneladende på aftalte tidspunkter.

d. *Satellitmanøvrer.*

Her tænkes på en ret almindelig observation, hvor UFOer af de mindre typer eskorterer et af de større rumskibe (de cigarformede).

(3) UFOERNE FLYVER I PERFEKTE GEOMETRISKE FORMATIONER.

Man ser ofte UFOer optræde i formationer, og det er normalt de skiveformede, der opererer på denne måde. De ændrer ofte formation, og hyppigt lynhurtigt og perfekt. De observerede formationer er vist på tegningen.

3. KARAKTERISTISKE TRÆK VED FLYVNINGEN.

(1) *Farve og hastighedsændringer.*

I de tilfælde hvor UFOen har ændret farve i løbet af observationstiden, har man som oftest kunnet konstatere en samtidig hastighedsændring, idet man skelner mellem to typer af hovedændringer:

a. *UFOens lysstyrke øges eller mindskes med hastigheden.*

Farven ændres ikke, men intensiteten af farven ændres. Farven bliver kraftigere, når hastigheden øges, og svagere når hastigheden mindskes.

b. *UFOens Farve ændres, når hastigheden ændres.*

Denne kategori er meget omfattende og kan deles i følgende tilfælde:

- Ændring fra en bestemt farve til en anden.

- Ændring af farven gennem spektret. (Orange ofte udgangsfarve).
- Ændring af farven fra orange til sort, eller omvendt.

Hypotese:

UFOernes farve ændres mod spektrets røde del med stigende hastighed.

c. *UFOernes lys blinker eller pulserer.*

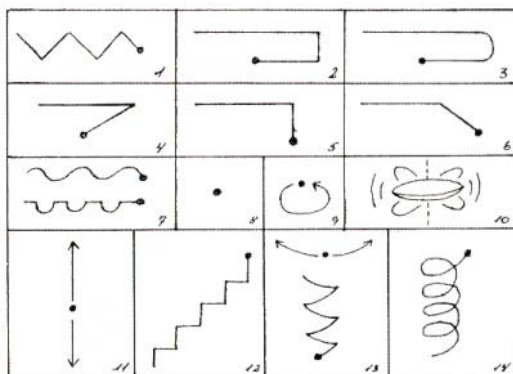
Dette er et interessant træk. I en del tilfælde er konstateret blink med periodisk mønster, som om der udsendes signaler. Ved blinkning fra fly har man i enkelte tilfælde fået blinksvar igen. Indicerer stærkt intelligent kontrol.

(2) *Karakteristiske bevægelser.*

Et andet karakteristisk træk ved UFOerne er bevægelsesmønstrene, som er gengivet i oversigtstegningen.

Tegnforklaring:

1. Sik-sak
2. Vinkelret omkr. vending
3. Buevending
4. Spids vinkel
5. Ret vinkel
6. Stump vinkel
7. Bølge
8. Stillestående
9. Cirkel
10. Akseslingring
11. Lodret
12. Trappe
13. Pendul
14. Spiral

(3) *Overflyvningsmønstre.*

Undersøgelser foretaget i Frankrig og USA tyder på, at der bag UFO-overflyvningerne ligger en systematisk plan, hvor de to mest karakteristiske træk er:

- Større overflyvninger følger de såkaldte storcirkler (orthoteni).
- Overflyvninger inden for et mindre landområde (f.eks. Frankrig) følger også rette linjer, der krydser hinanden på en sådan måde, at hele området rekognosceringsmæssigt er totalt dækket.

(4) *UFO-koncentrationer.*

Både amerikanske og europæiske undersøgelser af det indkomne rapportmateriale viser, at UFOerne ikke hvert år optræder i lige stort antal. Der synes at være en vis periode mellem tidspunkter med mange observationer, eller rettere der er tale om to slags perioder.

a. 26 måneders-perioden (Mars-cyklus).

b. 62 måneders-perioden (5 års-cyklus).

I denne forbindelse er Mars-cyklen nok den interessanteste, da den jo bl. a. giver visse aspekter med hensyn til UFOernes hjemsted eller base. Det er endvidere en kendsgerning, at der ved hver 5 års-cyklus synes at ske store omvæltninger på UFO-fronten, så som tilsynskomsten af nye UFO-typer, nyt adfærdsmønster m.m.

4. Konklusion.

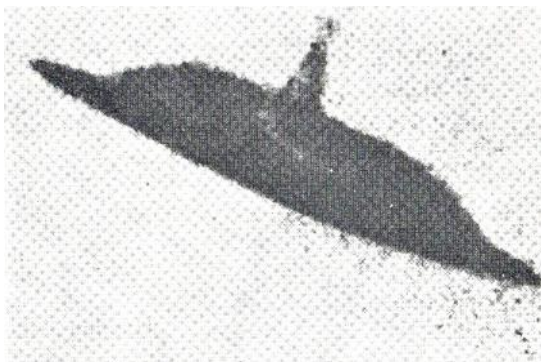
På grundlag af det meget store antal rapporter, der indtil i dag er indsamlet og undersøgt, og hvor der ved selv den mest kritiske gennemgang bliver et anseeligt arbejdsmateriale tilbage, må man komme til følgende konklusion: *De flyvende tallerkener er virkelige, fysiske fænomener, der ifølge deres form, manøvrer, bevægelser og hele adfærdsmønster kun kan forklares som rumskibe, der er bygget og som kontrolleres af intelligensvæsener, hvis hjemsted ligger uden for vor klode!*

Endvidere kan nævnes følgende empiriske fakta:

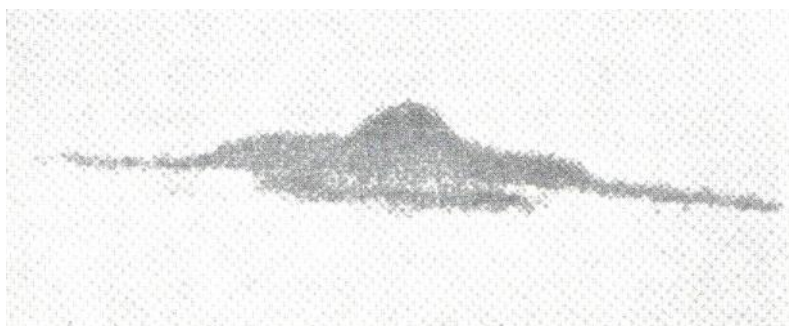
- UFOer har været set i mange hundrede år.
- Den nyere tids UFO-bølge synes startet under den anden verdenskrig.
- De synes at optræde i stort antal, hvor naturkatastrofer finder sted.
- De er stærkt interesseret i områder, hvor der foregår atomforsøg og raketafprøvninger.

F.P.

Tallerkenformet UFO fotograferet af en fransk militærflyver nær Rouen 5. marts 1954. Af det engelske luftvåbens "RAF Flying Review" (juli 1957) anset for et autentisk billede.

Et diskosformet UFO fotograferet i en sjælden vinkel, af et forfølgende brasiliansk fly i slutningen af 1954. Diameteren anslået til ca. 7 m. ...

UFOer - det største videnskabelige problem i vor tid?

Når man taler om de officielle instansers holdning til fænomenet ”De flyvende tallerkener”, undgår man ikke at inddrage *Det Amerikanske Luftvåben*, som bevidst eller ubevidst har formået at placere sig centralt i problemet gennem de sidste tyve år.

Igenom disse år har den opfattelse efterhånden manifesteret sig, at det amerikanske luftvåben gennem sine undersøgelser har et fuldstændigt kendskab til UFO-sagen, men at man med fuldt overlæg (og efter et diktat fra CIA, det amerikanske efterretningsvæsen) søger at skjule sandheden, idet man betragter hele fænomenet som et ”sikkerhedsanliggende”.

Det startede den 22. jan. 1948, da man fra USA etablerede en officiel undersøgelsesplan under navnet ”Project Sign”. ”Project Sign” fik hovedkvarter på Wright-Patterson air base, Ohio, under det amerikanske luftvåben.

”Project Sign” blev i feb. 1949 afløst af ”Project Grudge”, som fortsatte arbejdet mere eller mindre intensivt, indtil omkring marts 1952, da det blev afløst af ”Project Bluebook”, en organisatorisk enhed, der stadig eksisterer og som stadig har hovedkvarter på Wright-Patterson air base.

”Project Bluebook” har i over 20 år forestået de officielle amerikanske undersøgelser, men man har aldrig haft rådighed over et velkvalificeret personale til at forestå videnskabeligt korrekte undersøgelser. Man har kun haft en videnskabsmand af betydning, nemlig astronomen Dr. J. Allen Hynek, der har fungeret som videnskabelig konsulent.

”Project Bluebook” har arbejdet med baggrund i en anbefaling (eller et direktiv) formuleret af CIA (Central Intelligence Agency). CIA anmodede ”Project Bluebook” om

- *at man systematisk benægtede de flyvende tallerkener*
- *med det erklærede formål med benægtelsen - at mindske offentlighedens interesse for flyvende tallerkener.*

Direktivet fremkom i forbindelse med Robertson-rapporten i januar 1953 og skal sikkert bedømmes ud fra et nationalt-sikkerhedssynspunkt.

”Project Bluebook” har taget denne anbefaling meget alvorligt og ført en arbejdspolitik, der næsten må forekomme usandsynlig.

Stort set alle rapporter, som er indsamlet af de amerikanske myndigheder er blevet ”forklaret” eller rettere bortforklaret, og det er ikke småting, man disker op med:

- *”Små støvgran foran øjet, der opfattes som store genstande langt borte”*
- *”Massehysteri”, siger en adspurgte psykiater.*
- *”Ikke så meget massehysteri, som kollektivt selvbedrag”, siger en anden.*
- *”Røde blodlegemer i øjet”.*
- *”Højt flyvende spindelvæv”.*
- *”Billygter i det fjerne”.*

- "Meteorer".
- "Mars, Venus, stjerner, stjernesud".
- "Ioniseret eller ikke-ioniseret luft".
- "Kold eller varm luft".
- "Sumpgas".
- "Vejrballoner, flyvemaskiner, raketter og satellitter".

og meget mere af samme slags. Eller hvad mener man om denne forklaring, som dog ikke er amerikansk, men russisk:

- *"Et udslag af ren og skær krigsophidselsespsykose".*

At fantasien er blevet brugt og af og til udnyttet på det groveste synes helt klart, men retfærdigvis må dog siges, at en meget stor del af rapporterne kan henføres til fysisk velkendte fænomener (læs mere herom i Fakta om flyvende tallerkener).

Den officielle amerikanske linje - som i øvrigt stort set er blevet fulgt af de fleste andre stater i den vestlige verden - har været den:

I virkeligheden er "flyvende tallerkener" alt mellem himmel og jord, undtagen "fl. tall."

*

Colorado-projektet

Det amerikanske luftvåbens arbejdsmetoder i denne sag fik dog ikke den tilsigtede virkning, snarere tværtimod. Reaktionen fra den amerikanske presse og offentlighed samt bestræbelserne fra amerikanske UFO-organisationer førte i efteråret 1966 til en så uholdbar situation, at de fortsatte undersøgelser blev overdraget til University of Colorado, under ledelse af professor Dr. Edward U. Condon. Vi kender endnu ikke nogen detaljer fra disse undersøgelser og vi har derfor heller ingen fornemmelser af, hvad der vil komme ud af denne ny forskning. Det eneste man med nogenlunde sikkerhed kan sige er, at den arbejdsstab, som er beskæftiget med problemet for øjeblikket (april 1967) kun omfatter et mindre antal mennesker, der er heldagsbeskæftiget med programmet, og ingen af dem har uddannelse på Ph. D niveau (nærmest Dr. Phil.); de øvrige medarbejdere ved programmet (for størstedelen psykologer) arbejder kun på deltids-basis. Man har anmodet om, at der stilles flere penge til rådighed for undersøgelsesgruppen; og efter de seneste forlydender er der yderligere blevet knyttet to eller tre nye medarbejdere med betydelige videnskabelige kvalifikationer til programmet; men selv dette vil næppe kunne få Colorado-holdets bestræbelser til overhovedet at stå i rimeligt forhold til UFO-problemets vigtighed.

At Colorado-projektet yderligere har været ramt af et antal større eller mindre skandaler fremmer jo ikke ligefrem tilliden til, at der skulle være tale om objektive videnskabelige undersøgelser.

Colorado-projektet, der officielt startede den 1. nov. 1966, blev både i og uden for USA hilst velkommen i håbet om endeligt at få kastet klarhed over de

”gådefulde” UFO-fænomener. Mange store UFO-organisationer og kendte videnskabsmænd gav udtryk for tilfredshed med dette nye initiativ. Der skulle dog ikke gå så lang tid inden mørke skyer trak op. Allerede ved de første offentliggørelser om projektets formål og arbejdsmetoder fik man bange anelser. Af disse fremgår, at man bl. a. skulle foretage en systematisk undersøgelse af de fysiske, psykologiske og sociale fænomener i forbindelse med rapporterede observationer af uidentificerede flyvende objekter. Man gav imidlertid ikke nogen forklaring på, hvorfor det var nødvendigt at undersøge ”sociale fænomener” eller deres mulige forbindelse med UFOer.

I formalsparagraffen står bl. a. det mest presserende mal formuleret som: ”At foretage dybtgående undersøgelser af UFOernes fysiske beskaffenhed”. Det blev imidlertid tilføjet, at det ville være overraskende blot at finde fysiske indicier, og at det er mere rimeligt tillige at forvente en del visuelle og subjektive indtryk, der gør en undersøgelse af ”individets rolle ved iagttagelser af UFOer” fornøden.

Det forekommer ganske ejendommeligt, at man skulle lægge så stor vægt på en psykologisk undersøgelse af UFO-vidner for at finde ud af, hvorfor de rapporterer observationer, snarere end at koncentrere sig om deres rapporter, således som det mange gange er blevet anbefalet af bl. a. Dr. J. Allen Hynek, luftvåbnets videnskabelige chef-konsulent.

Projektet havde ikke nogen forpligtelse til at undersøge andre rapporterede observationer end dem, som forskningslederne (Dr. Condon og administratoren Robert J. Low) udpegede til undersøgelse. Dette kunne betyde, at man ville udelukke alle andre rapporter end dem, luftvåbnet præsenterede. NICAP har dog afleveret flere hundrede rapporter.

Kritikere af Colorado-projektet frygtede, at der blot var tale om en art kamouflage, en fortsættelse af den politik ”Project Bluebook” havde ført.

DR. JAMES E. McDONALD

Trods store forventninger til Colorado-projektet begyndte skuffelsen nu at melde sig. En af de videnskabsmænd, som i skrift og tale havde arbejdet for iværksættelsen af videnskabelige undersøgelser, var den amerikanske professor James E. McDonald, ledende fysiker ved Institute of Atmospheric Physics, The University of Arizona, Tucson, Arizona. Professor J. E. McDonald havde i over et år studeret UFO-fænomenerne og var nået til konklusionen:

UFOer - det største videnskabelige problem i vor tid?

Den 22. april 1967 fremlagde han i et foredrag for The American Society of Newspaper Editors resultatet af sine undersøgelser og sit syn på fænomenet ”De flyvende tallerkener”.

Dette foredrag blev et ufologisk manifest, hvori der gøres op med den officielle benægtelsespolitik og med de ”gængse bortforklaringer - de såkaldte videnskabelige forklaringer”, som professor McDonald betegner som uvederhæftigt videnskabeligt arbejde.

Den 26. januar 1968 holdt professor J. E. McDonald et foredrag med titlen:

"Videnskab, teknologi og UFOer"

for ansatte ved United Aircraft Research Laboratories. Professor McDonald sagde bl. a.:

- Jeg har talt med tilstrækkeligt mange mennesker - med direkte og indirekte tilknytning til den begivenhedsrække, der førte til offentliggørelsen af projektet ved Universitetet i Colorado - til, at jeg kan føle mig helt og aldeles sikker, når jeg siger, at publicrelation-vanskeligheder, og *ikke* videnskabelige overvejelser, var af afgørende betydning for oprettelsen af projektet.

- Senere: Rent ud sagt er mine første forhåbninger om, at Condon-komiteen ville arbejde energisk og fordomsfrit for at løse UFO-problemet, blegnet ganske betydeligt, efterhånden som tiden er gået... Jeg må ærligt sige, at jeg ikke længere betragter Dr. Condons indstilling (approach) hverken som videnskabeligt energisk eller videnskabeligt særlig fordomsfri. Dr. Condon har over for mig direkte erklæret, at han ikke selv er interesseret i at foretage noget interview af vidnerne til de klassiske tilfælde (observationer), som har ført til selve det problem, han påtog sig (at arbejde med). Og han (professor Condon) har gentagne gange tilkendegivet en næsten manisk forkærlighed for tosse- og kultist- (religiøst-fanatiske-) aspekterne af UFO-problemet. Jeg vil hævde, at man nemt og med sindsro kan drage en meget effektiv skillelinje mellem det irrelevante tosse-stof og det, der fortjener videnskabelig opmærksomhed; derfor finder jeg det vanskeligt at retfærdiggøre Dr. Condons interesse for tosse-aspekterne - når han samtidig nægter at beskæftige sig med rapporter fra piloter, videnskabsmænd, ingeniører, politiofficerer og alle andre troværdige vidner, hvis udsagn har gjort så stort et indtryk på de fleste af dem, der har været villige til personligt at undersøge dem.

DR. ALLEN HYNEK

I samme måned fremsætter Dr. J. Allen Hynek en ny og ganske overraskende erklæring:

Hvis Colorado-projektets konklusion er fuldstændig negativ - og altså benægter, at UFOer er en realitet - vil han "hive dækket af" sit personlige arkiv med gode uforklarede tilfælde, og offentliggøre dem.

Dette var en ganske overraskende holdning fra den mand, som i næsten 20 år har været det amerikanske luftvåbens videnskabelige rådgiver i UFO-sager.

I en samtale med en News Leader journalist lagde Dr. Hynek ikke skjul på sin tidligere skepsis.

"I begyndelsen", sagde han, "troede jeg helt bestemt, at det var sludder og vrøvl. Men det gør jeg ikke mere. Man kan sige, at min stilling (har ændret sig til) ... at tage problemet alvorligt.

Dr. Hynek, som allerede inden Colorado-projektets start havde anbefalet dybtgående undersøgelser, idet han bl. a. efterlyste databehandling af UFO-materialet,

har også gjort sig til talsmand for, at FN burde etablere et system, hvorunder landene kunne sammenligne og samordne deres UFO-undersøgelser og drage nytte af hverandres opdagelser.

Dr. Hyneks erklæring kunne tolkes som en advarsel til Colorado-projektet, men udtalelsen var et spontant svar på et spørgsmål fra journalisten og har derfor sikkert ikke haft til hensigt at øve indflydelse på Dr. Condon. På den anden side synes svaret dog at vise, at Dr. Hynek ikke har haft fuld tillid til projektets objektive indstilling.

EN TALLERKEN-FIASKO

Den 14. maj 1968 bragte magasinet "Look" en artikel af John G. Fuller, med titlen "En Tallerken-Fiasko".

Det er artige ting, der i artiklen afsløres om Colorado-projektet. Afslørende udtalelser fra projektets videnskabsmænd såvel som interne stridigheder om arbejdsmetoder. Her er enkelte uddrag af artiklen.

1. Den 25. jan. 68 taler Dr. Condon for Sigma Xi (en studenterforening). "Star-Gazette" fra Elmira, New York, rapporterede:

"Uidentificerede flyvende objekter er IKKE en sag for luftvåbnet"... udtalte Dr. Condon her onsdag aften... Dr. Condon efterlod ingen tvivl om sin personlige indstilling til sagen: "Lige nu er jeg tilbøjelig til at anbefale, at regeringen trækker sig UD af denne affære. Min egen indstilling for øjeblikket er, at der ikke ligger noget som helst bag det". Smilende tilføjede han: "Men det forventes ikke, at jeg når frem til nogen konklusion det første år..."

Artiklen citerer også Condon for denne udtalelse: "Vi er altid henvist til kun at interviewe personer, der påstår at have haft en eller anden form for oplevelse... Jeg kender ikke til noget tilfælde, hvor fænomenet stadig var der, efter at personen havde rapporteret det... og det er mærkeligt nok, men disse mennesker synes altid at vente, til de kommer hjem, før de rapporterer, hvad de så".

Major Keyhoe, NICAP's direktør reagerede kraftigt på denne udtalelse. Dels var Dr. Condons påstande ikke rigtige, dels havde Condon endnu ikke personligt undersøgt noget tilfælde i marken; ej heller havde noget medlem af holdet afsluttet nogen meningsfuld forskning. Projektet var kun tre måneder gammelt.

"Jeg må indrømme", sagde Keyhoe til David Saunders, en af projektets centrale videnskabsmænd, "at jeg er chokeret over disse udtalelser. Er dette her en videnskabelig undersøgelse, eller er det ikke?"

2. Mellem Robert J. Low, projektets koordinator, og flere af holdets medlemmer udviklede der sig en meget spændt atmosfære. Oplysningen stammer fra Dr. Normann Levine, der blev tilknyttet projektet.

3. Et af projektets stabsmedlemmer fandt et memorandum, skrevet af Low den 9. august 1966. Heri stod bl.a.: ”Vores undersøgelse vil blive foretaget næsten udelukkende af skeptikere, der, omend de absolut ikke kan *bevise* et negativt resultat, dog vil kunne - og det sker formodentlig også - fremlægge en imponerende mængde bevismateriale for, at der ikke er noget bag observationerne. Jeg mener *fidusen* må være at beskrive projektet således, at det overfor offentligheden ser ud, som om det er en fuldtud objektiv undersøgelse, men som i de videnskabelige kredse vil give billedet af en gruppe skeptikere, der gør deres bedste for at være objektive, men hvis forventning om at finde en tallerken er næsten lig nul... o.s.v.”

Dr. Levine og flere andre videnskabsmænd på holdet reagerede kraftigt efter at have læst dette memo.

Den 18. sep. mødtes Condon, Low og Saunders for første gang i mange uger. Dr. Saunders var dybt bekymret for den negative indstilling til UFO-problemet, dette memorandum afslørede. Condons standpunkt var, at han ikke forstod, hvad Saunders snakkede om. Low beskyldte Saunders for at stikke sin næse i noget, der ikke vedkom ham.

4. I slutningen af september 1967 meddelte NICAP Condon-komiteen, at den ikke længere ville forsyne den med materiale og rapporter, men tværtimod ville sætte sig voldsomt imod komiteen. Årsagen hertil var en tale Condon holdt den 13. sept. ved symposiet for Atom-spektroskopi i Gaithersburg, Maryland. Dr. Condons tale var så negativ, idet den kun beskæftigede sig med tåbelige ting i forbindelse med UFO-problemet, at NICAP mente, at grænsen var nået.
 5. Adskillige af projektets medlemmer fortalte om deres bekymring for, at den endelige rapport indhold og form ville komme til at genspejle det, som de nu følte var Condons og Lows forudfattede meninger, og ville blive negativ i uforsvarlig grad.
 6. Den 12. dec. 1967 deltog to af Colorado-projektets medlemmer, Dr. Saunders og Dr. Levine i et uformelt møde med Dr. McDonald og Dr. Hynek. Man blev enige om, at man måske kunne danne en ny organisation, der udelukkende bestod af medlemmer på professionelt plan, og som skulle sikre en videreførelse af en begavet UFO-undersøgelse, uanset om Condon-rapporten blev negativ eller positiv. Dr. McDonald blev for første gang bekendt med Lows memo og udtrykte sin bestyrtelse.
 7. Den 7. feb. 1968 blev Saunders kaldt til Condons kontor. Low og Condon var der. Condon var rasende over, at han ikke var blevet informeret om, at McDonald kendte til det omtalte memorandum. Condon sagde til Saunders: ”For en sådan handling (at udlevere memoet til McDonald) burde De ødelægges som videnskabsmand”.
- Dr. Saunders gav igen ved at sige, Condon og Low syntes at behandle symptomerne fremfor sygdommen (i UFO-sagen). Han mindede dem også om hele stabens anstrengelser for at få Low og Condon til at modificere deres umedgørlige holdning.

Dr. Levine blev tilkaldt, mens Saunders endnu var på Condons kontor. Saunders tilbød at blive, men blev i bogstaveligt forstand skubbet ud af døren af Low. Levine var lamslået over, at Saunders blev smidt ud med magt. Atter en gang drejede forhøret sig om memoet, der var blevet givet til McDonald.

Dr. Levine indtog samme holdning til problemet som Dr. Saunders og blev af Condon beskyldt for at være illoyal og upålidelig, hvortil Levine svarede, at loyalitet over for et videnskabeligt mål kunne gå forud for personlig loyalitet.

8. Den 7. feb. 1968 besluttede Condon, at han ville fyre Dr. Saunders og Dr. Levine dagen efter, hvilket han fortalte Mrs. Mary Armstrong, der arbejdede som sekretær for Low. Mrs. Armstrongs første indskydelse var at sige op på stedet, men hun besluttede sig til først at konfrontere Condon med det, hun betragtede som klar og uangribelig dokumentation for forholdene bag uoverensstemmelsen og stabens ringe moral.

Hun talte med Condon den 22. feb. på hans kontor. Hun fortalte ham direkte, at der så ud til at være en næsten enstemmig mangel på tillid til projektets koordinator og hans videnskabelige ledelse af projektet. Hun fremhævede, at Low havde udvist meget ringe interesse for at tale med dem, der udførte undersøgelserne og for at læse deres rapporter. Hun sagde, at hendes lange, nære tilknytning til Low gav hende stærke beviser for, at han af al magt søgte at sige så lidt som muligt i den endelige rapport, og at fortælle dette (som han måtte sige) på så negativ måde som muligt. På Condons anmodning skrev hun et påmindelsesbrev (follow up), i hvilket hun tilføjede, at memoets karakter viste, at Low ikke var upartisk fra begyndelsen. Condon skrev da til hende: ”Mit synspunkt er, at dette brev er et fortroligt anliggende mellem os to, og hvis De vil afsløre det for andre, ville det være uetisk i ganske alvorlig grad”. Men efter lange overvejelser mente Mrs. Armstrong, at det var mere vigtigt i offentlighedens interesse klart at udtale sin mening.

De andre der forlod projektet, følte ligeledes, at de havde en forpligtelse til at udtale sig om forholdene. På trods af de foranstående udpluks fragmentariske karakter, synes de dog tilstrækkeligt tungtvejende til at vise, at der er noget galt med både projektets formål og arbejdsmetoder.

*

CONDON-rapporten

I januar måned 1969 kunne man i pressen læse, at en gruppe fremtrædende videnskabsmænd under dr. Edward Condon, University of Colorado, efter to års studier af problemerne omkring UFOerne har offentliggjort en 1450 sider lang rapport, i hvilken det bl.a. fastslås:

1. Der er ikke fundet videnskabelige beviser for, at ”flyvende tallerkener” er kommet hertil fra en anden civilisation i det ydre rum.

2. Omkring 90 pct. af alle UFO-fænomener har kunnet forklares som naturlige hændelser.

3. Studier omkring UFOer har i de sidste 21 år kun fået ganske lidt - om overhovedet noget - til den videnskabelige viden.

4. Fortsat intensiveret studium af UFO-iagttagelser er ingen nytte til.

Videre hedder det ifølge aviserne, at den amerikanske regering har bekostet 3,8 mill. kr. for at få denne rapport udarbejdet. Den er godkendt af det amerikanske videnskaberne selskab, og den ventes at give anledning til opstandelse i kredse som hævder, at det amerikanske flyvevåben tilbageholder vigtige oplysninger om UFOer. Den private UFO-organisation N.I.C.A.P. hævder, at de to års undersøgelser har været præget af manglende upartiskhed.

Vi kender endnu ikke rapportens detaljer, men der er ingen grund til at nære nogen form for optimisme med hensyn til et mere detaljeret studium af rapporten. Det mest overraskende er dog nok, at man indrømmer, at 10 pct. af samtlige UFO-fænomener stadig står uden nogen forklaring. I øvrigt skal man nok være på vagt over for de statistikker og det talmateriale, man i den anledning vil blive præsenteret for senere. Sandheden er jo i al sin enkelthed den, at Condon-gruppen kun har undersøgt en brøkdel af det tilgængelige materiale og ovenikøbet været i den situation, at de stort set selv har kunnet udvælge undersøgelsesmateriale. De 10 pct. uforklarede fænomener skal derfor ses i relation til de undersøgte rapporter (i alt 59 stk.) og ikke til det eksisterende rapportmateriale.

Hvad der nu vil ske vides ikke. Man havde stillet meget store forventninger til denne undersøgelse, men endnu en gang er det objektive blevet ladet i stikken og de subjektive skeptikere har kunnet notere en "sejr". Hvor stor denne "sejr" er og hvor længe den vil kunne holde, afhænger meget stærkt af de videnskabsmænd, som i de senere år har engageret sig stærkt i sagen, og af den bog, som dr. Saunders (i 1969) vil udsende om sin tilknytning til Colorado-projektet.

*

ANDRE STATERS HOLDNING

Det kunne måske synes ejendommeligt, at der er gjort så meget ud af den amerikanske officielle holdning til UFO-problemet; men forklaringen er den enkle, at man - til trods for sin negative indstilling - ikke skjuler, at der eksisterer et problem, og at man beskæftiger sig med det.

Problemet eksisterer selvfølgelig også for andre lande, men her er vi i den situation, at vi ikke kan give nogen sammenhængende redegørelse for, hvordan man beskæftiger sig med sagen. Vi kan dog med baggrund i officielle pressemeddelelser og udtalelser sige, at andre staters holdning ikke afviger meget fra den amerikanske.

Det eneste land, hvorfra man indtil nu har kunnet spore en smule åbenhed, er Brasilien, der gennem officielle udtalelser har givet en slags indirekte bekræf-

telse. Udtalelserne fremkom i forbindelse med de berømte *Trinidad-observationer*, der er omtalt andet steds i bogen.

De efterfølgende korte meddelelser, som hovedsagelig er hentet fra pressen, viser, at problemet er verdensomspændende og ikke blot et amerikansk anliggende:

TO KORTE ARTIKLER AF ANDREW P. TOMAS

Andrew P. Tomas var tidligere redaktør for "Australian Flying Saucer Review", men afgav dette hverv for at rejse jorden rundt. Han var i Rusland på tidspunktet for oprettelsen af et institut til forskning af de flyvende tallerkener, og har under sit ophold i Frankrig skrevet en kort artikel om det til "Phenomenes Spatiaux", og desuden omtalt en kostelig hændelse i Australien. Her er oversættelsen:

NYT FRA USSR:

Den 18. oktober 1967 blev der i Moskva holdt et møde med 400 personer, som var interesserede i mysteriet om de flyvende tallerkener. Det blev organiseret af Unionens Kosmonautiske Kommission. Navnet, under hvilket det vil fungere fremover, er dog endnu ikke vedtaget.

Til bestyrelsen blev følgende medlemmer valgt:

General P. Stoliaroff, præsident.

Dr. Felix Zigel (astronom), vice-præsident.

Alexander Kasantseff (skribent), vice-præsident.

Arcady Tikhonoff (ingeniør), sekretær.

Et fjernsynsprogram om UFOerne blev udsendt fra Moskva den 10. november. Kommentatoren præsenterede general Stoliaroff og Dr. Zigel. Sidstnævnte viste tegningerne fra observationen af en UFO i 1967 i Kaukasus, og fra en tidligere observation over Polarkredsen. General Stoliaroff sagde, at forskernes mål var at bekæmpe en pseudovidenskabelig tolkning om UFOerne, og han opfordrede alle, som var interesserede i denne videnskabelige forskning, til at tilmelde sig organisationen.

MYNDIGHEDERNE CONTRA SANDHEDEN

UFO-forsamlingen arrangeret i Australien den 27. februar 1965 af Ballarats Astronomiske Selskab, blev overværet af hr. B. G. Roberts, videnskabelig rådgiver i Royal Australian Air Force.

Han udbredte sig på en meget detaljeret facon om de spørgeskemaer, som bruges af personalet i Air Force til udfærdigelse af rapporter om UFO-observationer. Han sagde, at mange konventionelle objekter kunne blive taget for UFOer. Hvilket slet ikke var noget nyt for de tilstedeværende delegerede.

Hr. Roberts pegede på de tvivlsomme observatører, på luftspejlinger og andre lignende ting. Da han var færdig, rejste en distingveret herre sig og sagde: "De giver mig det indtryk, at alt kan få en tilfredsstillende forklaring, når blot man har tid og kræfter nok".

Manden havde selv i 1957 i 2000 fods højde set et blændende lys, som fløj 640 km/t. Det var hverken en ballon, et fly eller et meteor. Vi kan tro ham, for hans navn er sir George Jones, luftmarskal i Royal Australian Air Force under 2. verdenskrig.

Ved forsamlingens slutning meldte marskallen sig til studiegruppen for flyvende tallerkener.

Guy Markus.

ROYAL OBSERVATORY INDSAMLER NU RAPPORTER

Royal Greenwich Observatory i England har meddelt, at de indsamler UFO-rapporter. Den verdensberømte astronomiske institution, der ligger ved Herstmonceux Castle, Hailsham, Sussex, indsamler nu data om UFO-rapporter fra hele England. Det ligger endnu ikke helt klart, hvad der videre sker med rapporterne, men de modtog i oktober og november (1967) oplysninger om nogle meget interessante observationer, under den engelske "bølge".

I Sedlescombe blev set en stærkt lysende, roterende kugle, der bevægede sig i en cirkulær bane og derefter forsvandt. Det var den 27. oktober 1967 kl. 12.45 a.m.

Klokken 04.30 den 25. oktober blev en stærkt lysende genstand med takkede kanter, og tre mindre UFOer observeret nær South Maidstone, mens de bevægede sig mod nord bag en let sky.

Kl. 20.15 den næste dag blev to store genstande, der senere fik følge af en tredje, set bevæge sig rundt om hinanden ved Kedah.

Den 24. oktober kl. 22.15 blev der rapporteret om en UFO på 30 fod (9 meter) i diameter i nærheden af Buxton. Ifølge beskrivelsen glødede det gult fra bagenden og fik tilsyneladende trætoppene til at bøje sig.

Nicaps UFO-Investigator, jan.-feb. 1968/10Kj.

BERETTIGET UFO-UNDERSØGELSE

Det erfares, at The National Research Council i Ottawa, Ontario, planlægger at oprette en særlig komite til undersøgelse af de seneste UFO-rapporter, og til at konstatere, om yderligere undersøgelser er berettigede. Komiteen skal arbejde under formandskab af dr. R. S. Rettie, leder af rumforskningsafdelingen ved Ottawas N.R.C.

Forsvarsminister Poul Hellyer sagde i et interview, at siden den særlige komite til undersøgelse af UFO-observationer havde standset sit virke for 10 år siden, var de rapporter, der var sendt til hans afdeling, blevet overført til forsvarsstaben. I de sidste år er undersøgelserne blevet overfladisk behandlet på grundlag af et "+" eller "-" system. På den tid fandt komiteen intet, der kunne tyde på en trusel mod USA's eller Canadas sikkerhed fra lufrummet over disse lande.

(Winnipeg Free Press, 21/7 1967)

Saucer, Space & Science nr. 49, 1967/K.S.

SOVJETISK UFO-KOMITE OPRETTET, FLYVENDE SIGD SETT

Moskva, 13. nov. (NTB-Reuter).

En sigd-formet gjenstand i flukt over den kaukasiske himmel var en av de sovjetiske "flyvende tallerkner" som førte til at det ble opprettet en offisiell kommisjon som skal studere disse gjenstandene, ble det opplyst i Moskva mandag. En av kommisjonens medlemmer sa at blandt de mange meldinger om "uidentifiserte flyvende gjenstander" (som betegnes med den engelske forkortelse UFO) de siste månedene, foreligger det fem mer politelige rapporter. Opplysningen om at kommisjonen var opprettet, ble gitt av dens formann, en pensjonert generalmajor, Porfirij A. Stoljarov i et fjernsynsprogram i forrige uke. Stoljarov tjenstgjorde i flyvåpnets tekniske gren.

Kommisjonen som har en stab på 18 vitenskapsmenn, astronomer og offiserer fra flyvåpnet, foruten ca. 200 rapportører som samler opplysninger om flyvende gjenstander som blir meldt, har fått hovedkvarter i sivilforsvarsmuseet i Moskva.

Blandt medlemmene er også dr. Fjodor I. Zigel, en astronom som tidligere i år offentliggjorde en artikkel om at ukjendte flyvende gjenstander ble gransket nøye. De fleste sovjetiske vitenskapsmenn har i mange år ledd av vestlige meldinger om flyvende tallerkner, som forfølger fly eller svever over ubeboede ørkenområder. Men dr. Zigel og hans kolleger i kommisjonen tar saken alvorlig.

Vi mener at UFOerne bør studeres skikkelig. Vi har ikke noen forutinntatte meninger, men antar at skal man hindre sinnsvake ideer i å spre seg, må man studere saken vitenskapelig, sier en av kommisjonens medlemmer.

En pensjonert vitenskapsmann som er medlem av kommisjonen, opplyser at de fem politelige rapporter kommer fra Kaukasus, Uralfiellene og SentralAsia.

Aftenposten, 14. nov. 67.

GLOBAL UFO-UNDERSØGELSESPLAN STUDERET AF FN

De Forenede Nations gruppe for saker vedrørende det ydre rum, ser nu på en plan for verdensomspændende, videnskabelig undersøgelse af UFOer. Globale rapporter om UFO-observationer ville også blive inkluderet, hvis planen godkendes af medlemsnationerne.

Generalsekretær U Thant har udtrykt dyb interesse for UFO-sagen, idet han har sat den højt på listen over alvorlige verdensproblemer. Hans udtalelse fulgte efter en omhyggelig undersøgelse af dokumentarisk bevis givet til ham af NICAP.

Med U Thants billigelse blev planen for et globalt studie skitseret for gruppen for saker vedrørende det ydre rum af Dr. James E. McDonald, velkendt atmosfære-fysiker ved University of Arizona. Dr. McDonald er blevet en ledende skikkelse i UFO-sagen efter intensive studier og detaljerede undersøgelser af observationsrapporter. Mødet fandt sted den 7. juni.

Idet Dr. McDonald tilskyndede en øjeblikkelig FN-aktion, sagde han, at etableringen af en verdensomspændende UFO-undersøgelse ville hjælpe meget med

til at ”fjerne det ’tåbelige låg’, der nu så kraftigt lægges over offentlige rapporter om mange UFO-observationer”.

”For mange seriøse undersøgere af UFO-fænomenet”, sagde Dr. McDonald, ”synes det forståeligt, at noget af en global UFO-forsknings natur har været under vejs i de senere år... og måske den vil være en sag af presserende vigtighed for mange mennesker i verden”.

Hvis FN er i stand til at etablere et internationalt UFO-rapporteringsystem, sammen med internationale videnskabelige vurderinger, ville dette være den vigtigste udvikling til dato. Som Dr. McDonald fremhæver, ville det snart bringe latterliggørelsen til ophør, og resultere i et enormt antal verdensomspændende observations- og sporingsrapporter. Hvis de til fulde blev koordineret, som det måtte forventes, ville sådan en stor mængde faktisk bevis, analyseret af tusinder af videnskabsmænd, utvivlsomt afsløre mønstre og andre værdifulde spor, der endnu ikke er bevist, hvis det blev set under et. Hvis denne plan bliver godkendt og båret ud i livet i nær fremtid, kunne den bringe os, langt tidligere end vi nu forventer, signifikante svar på hovedspørgsmålene i UFO-forskningen.

UFO Investigator, maj/juni 1967/Mog. Borgholt.

TALLERKEN OVER SOFIA

En mystisk genstand, der udsendte gnister, hang i aftes ved solnedgang over Bulgariens hovedstad Sofia. Genstanden, der havde form som en faldskærm med en udfladet top, blev set af mange mennesker. Det er første gang, man i mange år i al alvor har meldt om flyvende tallerkener i den sovjetiske presse. Denne har gang på gang ironiseret over ”den borgerlige presses idiotiske påfund”. Men en gruppe sovjetiske videnskabsmænd, flyveofficerer og amatører dannede for nylig en særlig organisation, der skal undersøge sagen, og derfor har pressen nu ændret indstilling.

Sjællands Tidende, 24. nov. 67.

Et dansk initiativ

I Skandinavien har undersøgelser i forbindelse med UFOer stort set været overladt til private organisationer. Der foreligger kun enkelte helt konkrete episoder, hvor myndighederne i de skandinaviske lande har reageret og officielt udvist sagen nogen interesse.

Det menes, at det norske luftvåben har været involveret i undersøgelser af et på Spitsbergen nedstyrtet objekt. Rapporten stammer fra Stuttgarter Tageblatt af 5. sept. 1955, og forhistorien går tilbage til 1952, da nyhedstelegrammerne rapporterede, at norske militærpiloter havde rapporteret, hvad der forekom at være vraget af en flyvemaskine på øen Spitsbergen. Man sendte redningsmandskaber til stedet, og ifølge bladet skulle den norske regering have udtalt, ”at de havde

fundet, ikke et fly, men et objekt, der sædvanligvis kaldes en 'flyvende tallerken'". Man ved ikke meget om denne episode, idet der kun er kommet meget lidt frem, men i 1955 fremkom en talsmand fra den norske regering med en erklæring, der viste, at en undersøgelseskommission, med Oberst Gernod Darnbye som formand, havde foretaget undersøgelser i sagen. Det vigtigste i erklæringen var i øvrigt, at man indrømmede, at man ikke var i stand til at identificere materialet fra det nedstyrtede objekt.

Fra en svensk TV-udsendelse i 1968 ved vi, at der i Sverige eksisterer et officielt arkiv med rapporter om uidentificerede flyvende objekter. Man må formode, at det samme gælder for de øvrige nordiske lande, men ellers er det meget småt med viden om, hvad vore myndigheder tænker og gør.

Inspireret af den amerikanske professor James E. McDonald besluttede SUFOI at tage et initiativ overfor Regering, Folketing, Videnskabsmænd og Pressen i håbet om at få ændret den officielle passivitet og igangsat videnskabelige undersøgelser.

Vi gengiver på side 97 det brev, der i slutningen af 1967 blev tilstillet den danske Regering og det danske Folketing vedlagt et eksemplar af UFO-bogen "UFO'er - det største videnskabelige problem i vor tid?" af professor J. E. McDonald.

Tilsvarende breve blev sendt til alle større aviser i landet og til 50 danske videnskabsmænd.

Resultatet blev meget pauvert. Enkelte videnskabsmænd sendte os udklip om emnet fra forskellige videnskabelige tidsskrifter. En del aviser gav en udførlig og positiv anmeldelse af McDonalds bog, men fra Regering og Folketing hørte vi intet, end ikke en bekræftelse på, at man havde modtaget brev og det tilsendte materiale.

Denne skuffelse er vel til at bære, al den stund, at man vel egentlig ikke inderst inde havde ventet nogen positiv reaktion, men det er vel betegnende for situationen i mange små lande, at man forsøger at tie slige fænomener ihjel.

Helt spildt var aktionen dog ikke, idet pressereaktionerne bekræftede, at den udvikling til en mere neutral eller positiv holdning til UFO-problemet, man gennem et par år havde kunnet spore, viste sig at være rigtig.

Endelig må man vel sige, at man ikke kan udelukke, at McDonald-beretningen kan have sat tanker i gang hos flere af modtagerne. Tiden vil vise det.

F.P.

Hvad andre siger...

Vi bliver jo efterhånden opdraget til at lade specialisterne fungere som en slags orakel, hvor vi nemt og hurtigt kan få det rigtige svar. Ofte overser vi, at disse orakelsvar kan være modstridende og derfor ikke bruges som bevisførelse, hvilket man ikke altid kan laste eksperterne, men snarere den bruger, der anvender svarene i en eventuel argumentation.

UFO-NYT

ORGAN FOR S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

Redaktionen:

Frank Pedersen . Solvænget 6 . Uggeløse pr. Lyngø . Tlf. Lyngø (03-277) 732

Iver O. Kjems . Vesterkærvej 13 . Hvidovre / Avedøre . Tlf. (01) 78 36 13

Til Regering og Folketing

Organisationen SUFOI (Skandinavisk UFO Information) har herved fornøjelsen at fremsende Professor James E. McDonald's beretning om sit syn på UFO'er, populært omtalt som »flyvende tallerkener«.

UFO'er – det største videnskabelige problem i vor tid? har denne fremtrædende amerikanske videnskabsmand kaldt sin beretning, der er baseret på over ét års intenst studium af problemet. Beretningen bygger på en undersøgelse af amerikanske observationer og af forholdene omkring dette mærkelige fænomen, specielt de amerikanske myndigheders holdning til UFO'erne og den usædvanlige måde, hvorpå man har behandlet tusinder af observatorer.

Den offentlige mening og den amerikanske presse har blandt andet medvirket til, at de officielle undersøgelser i efteråret 1966 er blevet overdraget Universitetet i Colorado under ledelse af Dr. Edward P. Condon.

Fænomenet er dog ikke noget specielt for U.S.A.; overalt på Jorden bliver disse UFO'er observeret, og også i Skandinavien har man gjort mange iagttagelser. Ulykkeligvis har den officielle amerikanske indstilling på dette område i udtalt grad været bestemmende for vurderingen hos nordiske myndigheder, videnskabsmænd og nyhedsformidlere. I Danmark såvel som i de øvrige nordiske lande må myndighedernes holdning karakteriseres som negativ-passiv.

Denne bog, som SUFOI også har tilsendt pressen og en række danske videnskabsmænd, er i første række tilstillet den danske regering og folketingspartier som en introduktion til og orientering om fænomenet.

Vi er helt klar over, at både regering og folketing er optaget af mange vigtige problemer, men vi vil dog alligevel tillade os at appellere om forståelse for alvoren bag dette problem. Vi beder om dette, ikke for vor egen skyld, men af hensyn til de mange mennesker, som har observeret eller fremover vil observere disse fænomener.

Vi anmoder indtrængende om, at man fra ansvarlig side vil holde sig underrettet om sagen og stille sig positivt overfor de bestræbelser, der fra flere sider på privat basis gøres for at nærme sig problemets løsning.

Skulle man her i landet ønske at etablere en officiel løbende undersøgelse af sagen, stiller vi meget gerne alle vore materialer og vor arbejdskraft til rådighed.

På SUFOI's vegne
med højagtelse

Frank Pedersen

Iver O. Kjems

Når derfor videnskabsmænd lægger navn til en udtalelse om, at ”rumskibe fra fremmede planeter” er det rene vrøvl, ja så er det bevismæssigt lige så usikkert som når en anden kendt person går ind for at ”rumskibene” er en fysisk realitet af interplanetarisk oprindelse.

De efterfølgende udtalelser fra kendte mænd og institutioner er medtaget som en modvægt mod de mange officielle benægtelser og i den hensigt at motivere granskning af alle de udtalelser, der gives i denne mærkelige sag.

Hvorfor tier dele af videnskaben, mens andre hårdnakket går imod? Hvad får andre kendte personer i høje stillinger til at sige det modsatte? Nogen taler måske af uvidenhed, nogen lyver og andre siger sandheden. Alene er disse udtalelser intet værd, men sammenhold dem med den viden og de vidnesbyrd, der stammer andre steder fra, og De vil nå til den konklusion:

”De flyvende tallerkener kan ikke bortforklares”.

EN PRÆSIDENT

I et brev til det amerikanske ”Space” skriver Lyndon B. Johnson, i okt. 1960 bl. a.: Jeg takker Dem hjerteligt for Deres brev fornylig omhandlende de ”flyvende tallerkener”. Som formand i senatets beredskabs- og undersøgelseskomite, er der tilgået mig mange forespørgsler om disse objekter fra samvittighedsfulde borgere i dette land, og som følge af denne interesse har jeg anvist embedsmændene i denne komite outhørligt at forfølge dette problem. Det er Dem sikkert bevidst, at resultaterne af de øjenvidneberetninger, der er indgået fra tilforladelige personer, er stærkt omstridt.

Fornuftige og saglige personer er kommet til forskellige slutninger hvad angår disse objekters oprindelsessted, natur og betydning.

Lad mig forsikre Dem om, at denne sag bliver behandlet med største omhu.

Jeg vurderer fuldtud det arbejde, De har foretaget for at forelægge mig Deres synspunkt.

sign. Lyndon B. Johnson

TO MILITÆRPERSONER

Viceadmiral R. H. Hillenkoetter, tidligere chef for CIA (Central Intelligence Agency) Forbundsregeringens efterretningstjeneste i USA, har i sine første offentlige tilkendegivelser angående UFOernes natur bekendtgjort, at UFOerne eller de uidentificerede flyvende objekter opererer under intelligent kontrol. Det er nødvendigt, siger han, at vi finder ud af, hvor UFOerne kommer fra, og hvad deres formål er. Admiralen kommenterer de officielle observationer under 2. verdenskrig og fra årene lige efter med: Jeg ved, at hverken USA eller Rusland har maskiner, der tilnærmelsesvis når op på sådanne hastigheder og manøvrer.

Generalmajor Richard E. O’Keefe fra US Air Force har i en instruktion fremhævet nødvendigheden af hurtige undersøgelser udført af særlige officerer med specielt udstyr.

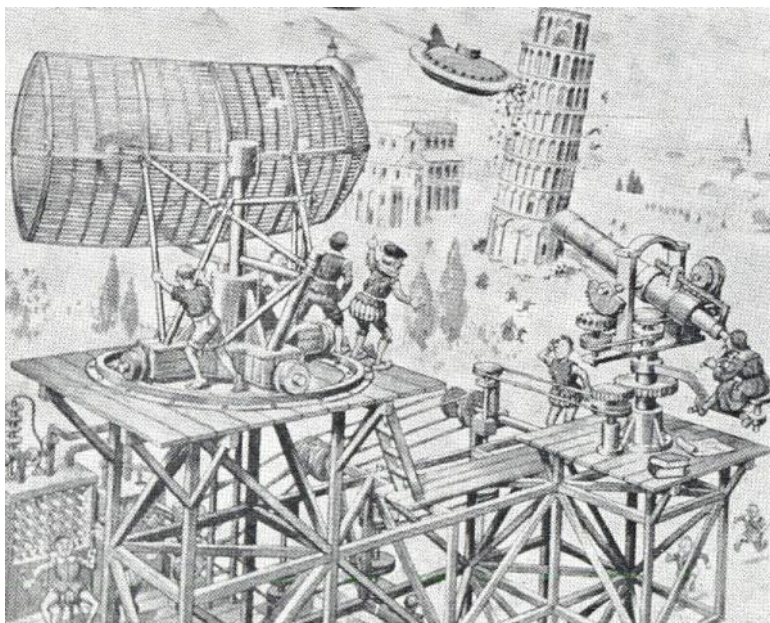
Generalens instruktion, der er dateret den 24. december 1959 under overskriften ”UFOerne, en alvorlig sag”, siger bl. a.: UFOerne, der undertiden behandles letsindigt af pressen, idet der refereres til ”flyvende tallerkener”, skal behandles med alvor af luftvåbnet. Der er tre grunde til, at dette henhører under luftvåbnet: For det første kan der være tale om en trussel mod det amerikanske folk. For det andet kan der være tale om bidrag til den tekniske og videnskabelige viden. For det tredje må der tages hensyn til forklaringen til det amerikanske folk.

DET BRITISKE UNDERHUS

Det britiske underhus måtte i går tage en officiel regeringsudtalelse til indtægt for, at den lysende genstand, der blev set over Londons lufthavn den 25. februar 1959, sikkert har været ”en flyvende tallerken”.

Labour-medlemmet Geoffrey de Freitas erklærede i går, at luftfartsministeriet for længst burde have fastslået, at der forekommer ”naturlige fænomener”, som meget vel kan give iagttagere det indtryk, at der svæver mærkelige ting rundt i himmelrummet. Gennem sin tilbageholdenhed havde ministeriet, hævdede de Freitas, ”nærmest givet indtryk af, at der susede en eller anden flyvende tallerken omkring”.

Luftfartsminister George Ward svarede hertil, at det såmænd også er meget sandsynligt, at der har været tale om en ”flyvende tallerken”. Nogen erklæring om

”Der må være noget i vejen med den kikkert... Nu ser jeg igen en af de her tingester, som ikke eksisterer”.

det modsatte blev ikke udsendt, forklarede han, fordi det trods talrige undersøgelser ikke havde været muligt at skaffe beviser for, hvad der var årsagen til det mystiske lys.

Associated Press, den 12. marts 1959.

Astronomer

I argumentationen imod de flyvende tallerkener hører man ofte spørgsmålet: "Hvorfor er der ingen astronomer, der fortæller, at de har observeret disse UFOer, som andre påstår at have set?" Ja, men det er der sandelig også, og en del af dem tør endda træde offentligt frem og vedstå det. Her er enkelte udpluk, en beretning fra Argentina, samt et interview med den kendte amerikanske astronom Frank Halstead. Dette interview var resultat af en henvendelse fra Erling Jensen, SUFOI's Rapportcentral, til Frank Halstead i begyndelsen af 1967. (Frank Halstead døde i april 1967).

Frank Halstead var leder af Darling Observatoriet, der er tilknyttet universitetet i Minnesota.

Sp.: "Anser De UFOerne for virkelige?"

Sv.: "Det kan der overhovedet ikke være tvivl om. Min kone og jeg har forøvrigt selv set UFOer".

Sp.: "Kan De berette nærmere om Deres observation?"

Sv.: "Den 1. november 1955 var min kone og jeg på vej til Californien med tog, en ekspres fra Union Pacific. Da vi krydsede Mojave-ørkenen og befandt os ca. 160 km vest for Las Vegas, fik min kone, Ann, der sad ved vinduet, øje på noget, der bevægede sig lige over en bjergkam. Toget, vi kørte i, bevægede sig parallelt med denne bjergkam, og objektet vi så, bevægede sig i nøjagtig samme retning, lige over bjergkammen. Først troede jeg, at det drejede sig om et 'blimp', et luftskib (det er et luftskib, der ligner en zeppelin. Det er blot noget mindre og ikke bygget op over et fast skelet). Da jeg så nærmere på objektet, blev jeg klar over, at et luftskib af nævnte type kunne det ikke være, idet sådan et kun er omkring 65 meter langt, og dette objekt var enormt stort, - ieg vii tro omkring 250 meter langt! Jeg kunne bestemme størrelsen ret nøjagtigt, fordi objektet befandt sig så nær ved bjergkammen, at jeg kunne benytte træer og trægrupper som sammenligningsgrundlag. Det så ud, som om der var vinduer i objektet. Da vi gennem 4-5 minutter havde fulgt den flyvende genstand, medens den fløj parallelt med toget, bemærkede vi, at et andet objekt havde sluttet sig til den. Det andet objekt dukkede op meget pludseligt. Det var skiveformet med flad bund og svagt hvælvet overside, og det skinnede blankt ligesom det store objekt. Dets størrelse var vel omkring 30 meter i diameter. I de næste 2-3 minutter fulgte min kone og jeg, hvorledes begge objekter - med samme fart som toget - fløj ganske lavt over bjergkammen - ikke over 150-175 meter over den. Så begyndte de at stige, først langsomt og så meget hurtigere. I løbet af få sekunder var de steget uden for synsvidde".

Sp.: ”Anser De UFOerne for intelligensstyrede?”

Sv.: ”Ja”.

Sp.: ”Hvorledes mener De, at disse væsener ser ud?”

Sv.: ”Fra de utallige observationsberetninger ved vi, at der er tale om menneskelignende væsener. På basis af disse beretninger, der stammer fra pålidelige mennesker verden over, mener jeg at kunne fastslå, at de er omkring 1,25 meter høje og meget behårede. De har fingre med ”svømmehud” mellem fingrene, og deres negle ligner nærmest tommelange klør. Deres legemer består af fast stof ligesom vore”.

Sp.: ”Der er jo set rumfolk, som ligner os nøjagtigt?”

Sv.: ”Disse mærkværdigheder, som jeg omtalte før, har fået mig til at spekulere på, om ikke disse menneskelignende væsener er en slags optrædende skabninger, som måske anses for udmærkede til den slags arbejde, som de udfører her på Jorden, d.v.s. undersøgelse og indsamling af vegetation og andre ting. De kunne tænkes at være under kontrol af en slags højerestående individer, der er i besiddelse af meget stor intelligens og avanceret teknisk kunnen. Den sidste mulighed kan måske også give en forklaring på, hvorfor de ikke ønsker at kontakte os personligt, når de er landet, men i stedet benytter våben til - for en kort tid - at gøre os hjælpeløse, således at de kan nå tilbage til deres rumskibe”.

Sp.: ”Kan De som astronom acceptere, at rumfolkene kommer fra vort solsystem? - eller skal vi længere væk for at finde livsmuligheder?”

Sv.: ”Planeten Mars er den planet i vort solsystem, som frembyder de bedste muligheder for liv, hvis man slutter fra den viden, som vi er i besiddelse af i dag. Gennem mange år har det været en del astronomers drøm at få bekræftelse for liv på Mars, men indtil dette øjeblik er der ikke fremkommet noget definitivt derom. De to nærmeste sole, befinder sig 11 lysår væk. D.v.s., at selv om man rejste med en fart af 300.000 km/sek. ville rejsetiden mellem dem og os andrage 11 år! Den samme tid ville gå for at et radio-signal kunne nå frem. Imidlertid er det muligt, at disse mennesker har fundet en måde at overkomme disse problemer på, - så jeg tror, at jeg vælger den sidste mulighed som den mest sandsynlige”.

Sp.: ”Har De nogen ide om teknikken bag disse rumskibe?”

Sv.: ”De benytter sikkert en form for elektrisk kraftkilde, som endnu er ukendt for os. Vi har selv taget de første skridt ad samme vej, idet vi i nærmeste fremtid foretager forsøg i verdensrummet med elektriske kraftkilder”.

Sp.: ”Hvorfor tror De, at det amerikanske flyvevåben (og/eller CIA) ønsker at tilbageholde oplysninger om UFOerne?”

Sv.: ”Jeg har selv bekæmpet flyvevåbnet siden 1944, og det er mit indtryk, at når de tilbageholder oplysninger, er det sandsynligvis for at hindre panik. De har måske de bedste intentioner, men jeg tvivler på, at der ville gå panik i folk”.

Sp.: ”Hvad er Deres mening om Condon-undersøgelsen på Colorado-universitetet? Tror De, at det bliver en fair undersøgelse, og tror De, at det bliver tilladt kommissionen at offentliggøre konklusionerne uden indblanding?”

Sv.: ”Gennem 20 år er folk blevet udsat for flyvevåbnets barnlige forklaringer. Det er mit indtryk, at de fleste mennesker ikke vil finde sig i den be-

handling mere. Det er min faste overbevisning, at forskerholdet fra Colorado nøjagtigt vil gengive alt, hvad de finder frem til”.

Sp.: ”I det store hele har videnskaben negligeret UFO-sagen på trods af det overvældende observationsmateriale. Hvorfor har videnskaben ikke accepteret UFOernes eksistens som en arbejdshypotese, hvorfra de kunne starte en tilbunds-gående undersøgelse?”

Sv.: ”Vore videnskabsmænd og forskere er i store træk meget påpasselige med deres stillingtagen til sagerne. Det er uden tvivl fordi de er så mange, at der nemt kan opstå splid om en sag”.

Sp.: ”Hvis rumforskningen fortsætter med samme hastighed som tidligere og vi antager, at rumfolkene stammer fra vort eget system, vil vi i løbet af en forholdsvis kort årrække ikke kunne undgå en konfrontation med disse mennesker. Hvad tror De vil blive resultatet af en sådan konfrontation, og hvad indflydelse kan det få for vor fremtid?”

Sv.: ”Jeg tror, at sandheden vil komme frem. De store ændringer, som allerede har fundet sted i denne overgangsperiode, viser, at realiteterne efterhånden vinder gehør. Det er min overbevisning, at Jordens befolkning engang ud i fremtiden vil blive medlemmer af ’Planeterne Forbund’ til fælles bedste for alle i universet!”

ej.

DR. W. HOWARD fra Harvard Universitetet har udtalt: ”Intelligente væsener findes i stort antal i universet, og de fleste af dem er langt ældre, end vi er”.

DR. FELIX ZIEGEL, en russisk astronom, udtalte over Radio Moskva, at han troede, at ”væsener, mere intelligente end mennesker, muligvis eksisterer på andre planeter”. I 1968 gik Ziegel - i en artikel i ”Sovjet Life” - meget stærkt ind for, at der blev indledt et internationalt videnskabeligt samarbejde om en objektiv udforskning af UFO-fænomenerne.

PROFESSOR HESS fra Flagstaff Observatoriet, Arizona, rapporterede at have set en ”flyvende tallerken” gennem et teleskop i maj 1950.

PROFESSOR HALL, Lowell Observatoriet, har rapporteret at have set ”en sølvskinnende metalskive” på himlen, først gennem prismekikkert og derefter med teodolit, på hvilket grundlag han mente sig i stand til at anslå størrelsen til mellem 33 og 66 fod (10 og 20 m) i diameter.

*

En argentinsk astronoms observationer

Interessante observationer fra Argentina - Skygger på Månen og UFOer omkring Echo II.

Buenos Aires 5. dec. 1965: Flyvende tallerkener er blevet observeret i Buenos Aires. Pastor *Benito Reyna*, fra Jesus-societetet, matematiklærer og direktør for et privat observatorium, har fotograferet 3 af disse UFOer, som, siger han, muligvis kommer fra en anden klode.

Under en pressekonference fremviste pastor Reyna flere negativer, hvor på man kan se 3 sorte genstande af forskellig størrelse på Månens lysende overflade.

Et af medlemmerne af G.E.P.A. (den store franske UFO-organisation) skrev til pastor Reyna og modtog et fotografi af fænomenet med følgende beskrivelse:

”Den 1. december 1965 kl. 20,40 fik vi en del telefonforespørgsler, om vi havde observeret noget usædvanligt på Månen. Vi svarede, at netop nu var vi ved at tage nogle billeder af Månen. Da vi fremkaldte disse fotos, viste det sjette en formation af flyvende skiver - UFOer -. Den følgende dag mødte en del journalister her, og jeg viste dem billederne og havde en samtale med dem”.

Denne foto-observation, der er helt autentisk, og bekræftet af flere vidner, er i sig selv bemærkelsesværdig, men pastor Reyna fortsætter:

”Fra vore 2 observatorier har jeg mange gange med det blotte øje og med kik-kert fulgt UFOernes bevægelser. De følger næsten altid en kunstig satellit, eller bæreraketten, der sætter den i kredsløb, men altid i en vis afstand, måske for ikke at forstyrre med deres magnetiske felt. Når satellitterne kommer ind på Jordens natside, forsvinder de, mens UFOerne forbliver lysende og som regel forandrer retning med fantastiske hastigheder.

En nat fulgte vi et af dem med et teleskop. Jeg vil nu her på bagsiden af dette brev lave en tegning over den kurs, denne UFO fulgte. Alt dette er helt sikkert og efterkontrolleret af teknikere. Jeg ved, at man i Frankrig er meget interesseret i UFOerne, og at en gruppe observatører prøver at løse hele gåden om disse flyvende tallerkener”.

På bagsiden af pastor Reynas brev fandtes en tegning over en helt fantastisk kurs og manøvreedygtighed for denne UFO. Over denne tegning var skrevet titlen: ”UFOens kurs - fulgt med et teleskop med 100 ganges forstørrelse. Fra Adhara observatoriet i San Miguel, Buenos Aires, på en klar nat den 14. nov. 1964, fulgte vi i teleskopet satellitten Echo II, der bevægede sig fra nord til syd. Den observeredes kl. 20.37, næsten lige over hovedet på os. Et lysende objekt kom til syne i vest i nærheden af Pegasus kl. 20.45. UFOen fulgte en kurs 90° på Echo II's bane og i samme højde. Da UFOen nærmede sig satellitten, beskrev det en lille halvcirkel om satellitten (måske for ikke at forstyrre den med sit magnetiske felt); så fortsatte UFOen i østlig retning og forsvandt i horisonten i nærheden af Orion. UFOen var 3 minutter om denne rejse.

Kl. 20.52, da Echo II var i zenit, vendte UFOen tilbage, denne gang fra syd-vest ved Centaurus, åbenbart for at møde Echo II. Igen gjorde UFOen en lille

halvcirkel om satellitten, og forsvandt derefter i horisonten i nærheden af Andromeda. Og for tredje gang kom UFOen til syne, denne gang ved Altair, og nu i form af en cigar, men skiftede facon og blev cirkelrund. Igen den samme halvcirkel og forsvandt ved Canopus samtidig med Echo II.

Der var mange mennesker, der gjorde denne observation, både i og uden for observatoriet. UFOen kunne observeres ganske klart; den øverste del var grønlig, ringen om midten havde et gult skær, og kanterne var blå. Til tider fyldte den hele teleskopets synsfelt og syntes større end fuldmånen. Echo II's hastighed er ca. 25.000 km/t., men UFOen må have haft en hastighed på mere end 100.000 km/t., som kan beregnes efter dens overflyvningstid i samme højde som satellitten. Hele dette skuespil var helt fantastisk".

Pastor Reyna, der er præst ved "The Society of Jesus", er astronom, biolog, doktor i videnskab og lærer ved universitetet "Del Salvador" i Buenos Aires. Desuden leder han 3 videnskabelige centre, et i Santa Fe og de 2 observatorier i San Miguel. Han har gjort videnskabelige undersøgelser i astronomi og biologi i de sidste 30 år.

San Miguel ligger 40 km vest for Buenos Aires. I denne by har Jesuitterne 2 observatorier: et er observatoriet for kosmisk fysik, og et astronomisk observatorium, Adhara-observatoriet. Det første observatorium er bygget i 1935 og er et af de mest komplette observatorier i verden. Det dækker et areal på 6 hektar og har 3 observations-teleskoper, kemi-, biologi-, entomologi-, fysik-, elektronik-, heliofysik-, meteorologi- og seismologi-laboratorier. Et radioteleskop er nu under opførelse. Der er også et teleskop for observation af sol-fænomener, og her kan tages fotografier af Solen i morgen- og aftentimerne.

Adhara observatoriet er et privat observatorium, grundlagt af Louis Ferro, der har studeret fysik i Turin og Padova. De forskellige teleskoper er specielt beregnet til studium af rummets hemmeligheder. I de sidste 4 år har han gjort forskellige bemærkelsesværdige opdagelser. I de sidste måneder har han opdaget store eksplosioner og solpletter, og har målt deres størrelse ved hjælp af metoder, han selv har opfundet. Hans kalkulationer er blevet bekræftet af de store observatorier, og han har modtaget anerkendelser fra Mt. Palomar.

Adhara observatoriets beliggenhed er som følger: Breddegrad: 34'33'20" S - længdegrad 58'42'40" W.

Man har i mange år iagttaget disse UFOer, deres hastigheder og manøvrer, men folk har omgående stemplet observatørerne som vanvittige. Men nu har observatoriet i San Miguel altså set og beregnet disse hastigheder og har et noget andet syn på problemet.

100.000 km/t. er jo da også en helt fantastisk hastighed, ikke at forglemme de manøvrer, UFOerne har foretaget omkring satellitterne ikke en, men flere gange. I dette tilfælde, hvor observationen er gjort af pastor Reyna - som havde et moderne observatorium og teknikere hos sig på selve observationstidspunktet - er der tale om en højt kvalificeret og anerkendt videnskabsmand og astronom, der har benyttet et moderne teleskop med en forstørrelseskapacitet på 100 gange. Her

er tale om en person, der ikke ville sætte hele sit eget, Jesuitternes og sine overordnede omdømme på spil uden at være absolut sikker i sine teorier.

Hvis man nogen sinde har ønsket en UFO-observation, observeret og kommenteret af en erfaren videnskabsmand, så må det være denne; ingen kan kræve en mere sikker og nøjagtig beskrivelse end fra en anerkendt person som pastor Reyna.

I betragtning af de beskrevne akrobatiske manøvrer omkring Echo II, hvem kan så påstå, at denne "genstand" er et hemmeligt eksperiment af enten russisk eller amerikansk oprindelse?

Da Echo II blev sat i kredsløb, gik den i en højde fra 1.033 km til 1.313 km. Det vil derfor være i en højde af over 1000 km, at pastor Reyna og de øvrige vidner til denne oplevelse så UFOen bevæge sig. Vi kan med rette spørge: Hvilket naturfænomen kan foretage disse 3 ture med en sådan præcision om en satellit i fart og i et kredsløb i en højde på over 1000 km? - Nej, vi venter heller ikke noget svar på dette, vi har svaret. Denne Echo II's sporhund var bestemt ikke af svag lysstyrke som ioniseret gas eller lign, men blev set i teleskopet så klart og skarpt afgrænset som fuldmånen.

Pastor Reyna's rapport er et uomstødeligt dokument, men det er samtidigt et bevis på en vaskeægte kendsgerning. Alle disse fine "forklaringer", fremført af dogmatiske videnskabsmænd, der ustandselig har søgt at bortforklare et af de mest alvorlige og vigtige spørgsmål, der har eksisteret, er nu grundigt sat til vægs.

UFOen blev først observeret ved Pegasus, hvorefter det strøg tæt forbi Echo II og forsvandt i horisonten. Hele turen, fra den kom til syne, til den forsvandt i den modsatte ende af himlen, tog kun 3 minutter. Dette bekræfter den beregnede hastighed på 100.000 km/t., der blev opgivet af Pastor Reyna. Denne hastighed, der næsten svarer til Jordens omdrejningshastighed, er som før sagt en helt fantastisk hastighed. En maskine, der er i stand til at opnå en sådan hastighed, må uden tvivl være et rumfartøj fra en anden planet, da intet land her på Jorden har opnået hastigheder på mere end 50.000 km/t. Objektet viste yderligere, at det var i stand til en deceleration, der var mere fantastisk end dets hastighed. Objektet kunne i løbet af få minutter mindske farten fra tophastigheden på ca. 100.000 km/t. til en hastighed, der var så lille, at den kun kunne ses i teleskopet under 100 ganges forstørrelse. Alle disse manøvrer så ud til at være det "rene barnemad", sammenlignet med de tekniske anstrengelser og den energi, vi benytter for at accelerere og styre vore rumfartøjer.

Pastor Reyna skriver videre i sin rapport: "Jeg har mange gange fulgt UFOers bevægelser med det blotte øje eller i kikkert. De følger næsten altid en kunstig satellit eller raketten, der sender den i kredsløb". - Vi har ingen grund til at tro, at pastor Reyna ville narre eller ønske at snyde sin korrespondent, undtagen hvis hans blotte øje af naturen ville lade sig narre, men da pastor Reyna jo er en trænet iagttager, kan vi udelukke denne mulighed. Dog kan vi forvente endnu et spørgsmål stillet, nemlig dette: "Hvis pastor Reyna virkelig har set disse UFOer forfølge vore satellitter og raketter, der sendes op, hvordan kan dette forhold da væ-

re undgået at blive observeret af observatørerne på basen; personer, der har et fremragende teknisk udstyr til deres rådighed? - Et helt sikkert svar på dette spørgsmål er ikke muligt, men vi tror ikke, at nogen personer inden for NASA eller det amerikanske eller russiske luftvåben vil røbe eller give oplysninger om, hvad deres elektromagnetiske eller optiske sporingsstationer har opdaget. Men de ved, at disse objekter eksisterer.

Det amerikanske tidsskrift "True" - for jan. 1965 - indeholder en artikel af major Keyhoe, direktør for NICAP. Han giver en fortrolig rapport fra 2 teknikere, der fortæller, at den 18. april 1964, ved opsendelsen af et ubemandet Gemini-rumskib, mødte 4 ukendte rumfartøjer, opdaget på radarskærmen, Gemini-rumfartøjet og eskorterede det under dets første kredsløb. Efter at have berettet om denne episode, tilføjede major Keyhoe: "Gemini-episoden var ikke et isoleret tilfælde; for i de sidste 3 år har der været en meget stor bølge af disse UFO-tilfælde, helt ukendt for offentligheden. Disse objekter er blevet set over hele verden, dog mest i nærheden af affyringsbaserne, i satelliternes rute i kredsløb, på flyvepladser og baser. Den amerikanske regering har hele tiden vidst, at fremmede rumfartøjer holder vor rumfart og raketter under observation". Der kan ikke være tvivl om, at dette helt falder på linje med pastor Reynas observationer. Både Sovjet og USA er kommet til den slutning, at "Flyvende tallerkener eksisterer, og at de kommer fra et fremmed solsystem. Deres bevægelser inden for et kort tidsrum vil bekræfte dette".

Pastor Reyna skriver i sit brev af 20. april 1966 videre: "Den 1. februar og den 6. fulgte vi nogle UFOers rute. En nat kom 5 af disse i en V-formation og overfløj himlen horisontalt. Fra forskellige dele af Argentina kommer meget opsigtsvækkende informationer om UFOernes bevægelser".

Pastor Reynas rapport efterlader ingen tvivl om, at flyvende tallerkener virkelig eksisterer - og de helt utrolige hastigheder og manøvrer, disse benytter for at overvåge vores rumforskning og vore satellitter.

"Phenomenes Spatiaux", juni 1966.

Panorama (Australien), marts 1967. /BHW.

*

Brev fra professor Miller...

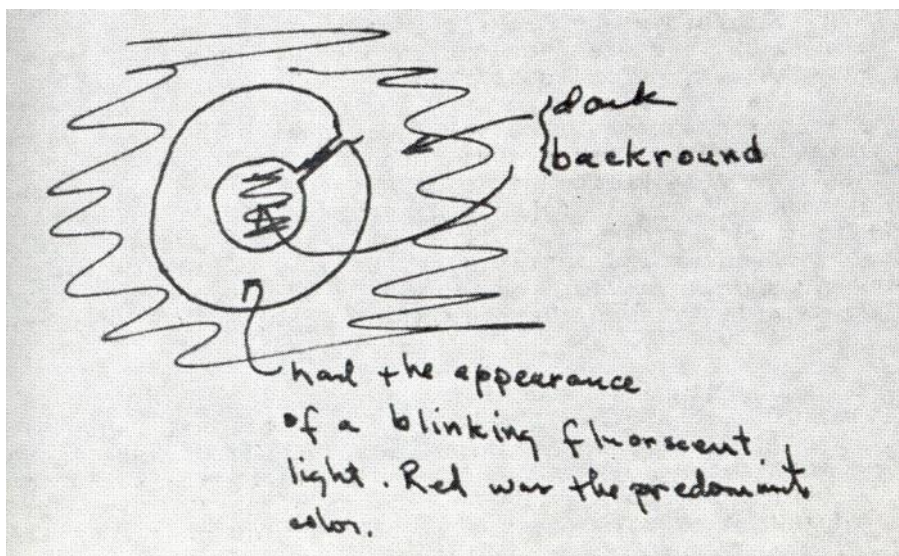
Professor Millers observation

Den følgende rapport har vi modtaget fra Larry Miller i USA. Miller er Associate Professor i kemi ved East Tennessee State University i USA. Han har desuden en doktorgrad i organisk kemi.

"Den 12. oktober 1966 ca. kl. 19,00 gjorde min nabo mig opmærksom på et meget klart og tilsyneladende stillestående objekt på himmelen. Objektets position var ca. 30° over den nordvestlige horisont (retningen checket med kompas)" .

”Min nabo sagde”, fortsætter Miller, ”at objektet nu svævede uden bevægelse, efter at det med en zig-zag lignende bevægelse var steget op fra horisonten. Det sidste havde jeg dog ikke set. Det første, der slog mig, var, at det måtte være Venus, og at zig-zag bevægelsen måtte have været en eller anden slags optisk illusion. Objektet var imidlertid temmelig stærkt lysende, og man kunne svagt skelne farveskift”.

Gennem fru Nicholson, en anden nabo, fik man fat på et 108 mm spejlteleskop (ca. 160 gange forstørrelse). Derved fik man lejlighed til at observere objektet nærmere.

”Til min overraskelse”, siger Miller, ”var det valnøddeformet og så ud som et fluorescerende lys, der skiftede farve. En mørk linje over objektet gav et indtryk af en valnød med en revne” (se ill.). ”Jeg var kun i stand til at iagttage objektet mellem 30 og 60 sekunder, før det forsvandt af syne. Det var nemlig begyndt at bevæge sig igen, og det dalede ud af syne bag horisonten”.

Miller pointerer, ”at denne begivenhed skete på et tidspunkt, hvor *andre* lignende fænomener fandt sted i området. Disse begivenheder vil jeg dog ikke forsøge at beskrive, idet jeg ikke var vidne til dem”.

”Hvis jeg ikke havde set objektet gennem teleskopet”, tilføjer Miller, ”ville jeg have troet, at det var Venus, jeg så. Det steg imidlertid op fra og dalede ned igen bag horisonten, hvilket henledte min opmærksomhed på, at det ikke fulgte en regelmæssig bane, som man kunne vente af et fly”.

”Jeg er virkelig forbløffet og kan blot konkludere, at det var et uidentificeret objekt”, slutter professor Larry Miller.

Vidner til observationen var som nævnt professor Millers nabo, (tandlæge), og fru D. G. Nicholson. De nåede alle at se objektet gennem teleskopet.

ej.

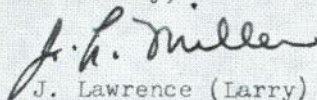
*

As for my background, I have a Ph. D. in Organic Chemistry and am Associate Professor of Chemistry at East Tennessee State University.

Those who saw the object through the telescope were my next door neighbor - a dentist - and Mrs. D. G. Nicholson - not Professor D. G. Nicholson, the article is in error on this point.

I hope I have answered your question sufficiently. If you should have any logical explanation, I would be happy to hear of it. I regret that I have waited so long to answer.

Sincerely,

J. Lawrence (Larry) Miller

Ufonauterne

Har man først erkendt UFOernes eksistens og accepteret hypotesen om, at de kan være intelligensstyrede fartøjer af ikke-jordisk oprindelse - og det har alle, der har ofret problemet den nødvendige opmærksomhed, gjort - så melder sig meget hurtigt spørgsmålene: Hvem er disse "intelligenser"? - Hvordan ser de ud? - Hvor kommer de fra? - Hvad vil de? - Hvordan får vi kontakt med dem?

Forsøget på en eller anden form for "katalogisering" af Ufonauterne er et yderst væsentligt led i den videre UFO-forskning - men tillige et af de mest problematiske. Selv om der, indtil nu, foreligger 3-4.000 beretninger om observationer af væsener i forbindelse med UFOer, er bevismaterialet spinkelt ud fra en videnskabelig betragtning. Dels er der sjældent tilstrækkeligt udførte lige oplysninger om disse observationer, og dels findes der ikke masse-"kontakter", i hvert fald ikke i det omfang, som der findes masse-observationer. Som oftest er en kontakt kun bevidnet af et menneske, hvis ord så må stå til troende - eller det modsatte.

Vi bevæger os altså på gyngende grund, når talen falder på UFO-besætningsmedlemmer; derfor hverken kan eller vil vi give Dem patentløsninger. Men

vi kan da dykke ned i rapportbunken, trække nogle få eksempler frem - og på den måde lufte en række muligheder.

Jeg har valgt at dele beretningerne op i tre grupper;

1. "De identiske"
2. Uhyrer, robotter, kæmper
3. "De små mænd"

- men det må straks siges, at denne gruppering er yderst mangelfuld, fordi der i praksis forekommer stor overlappning.

Kategorien "de identiske" omfatter rapporter om UFOnauter, der med hensyn til højde, ansigtstræk og øvrige karakteristika er identiske med "jord-mennesker". Den mest omdiskuterede af alle såkaldte kontaktpersoner er uden nogen tvivl George Adamski, der til sin død i 1965 fastholdt, at han, efter i 1952 første gang at have truffet en mand fra Venus, mange gange var blevet inviteret "Ombord i rumskibe" (titlen på en af hans bøger). Vi har ikke her plads til at komme nærmere ind på hans beretninger, men må anbefale interesserede at læse hans bøger, der er udkommet på dansk.

Ingen anden enkeltperson har skaffet UFO-sagen så mange forbitrede modstandere og glødende tilhængere - et nærmere bekendtskab med hans udtalelser vil afsløre årsagen hertil. Om Adamskis 1. beretning skal bemærkes: 1) 6 mennesker har under ed erklæret, at de i nogen afstand så A. sammen med den ca. 168 cm høje mand. 2) I et brev af 3.8.56 fra Project Bluebook anføres, at deres Special Report nr. 14 indbefatter en rapport fra en militærpilot, om en observation den 20. november 1952 fra omegnen af Desert Center i Californien. - Adamski fortalte at hans første kontakt fandt sted den 20. november 1952, 10,2 miles (16,4 km) fra Desert Center.

Mens Adamski var polskfødt amerikaner, er den næste "kontaktperson" englænderen Cedric Allingham; han var på tur i Nordskotland, da han den 18. februar 1954 så en tallerken (i øvrigt magen til dem af Adamski fotograferede) lande, og en høj, mørkhåret mand i en slags flyverdragt stige ud.

De forsøgte ved hjælp af tegnsprog at få en samtale i gang; dog med magert resultat. Allingham mente dog at forstå, at piloten kom fra Mars. Det lykkedes Allingham at tage nogle billeder af Marsmanden og hans klokke-formede UFO, inden den atter fløj bort. Også Allinghams møde blev overvåret af en "udenforstående", der underskrev en erklæring om sin iagttagelse. Allinghams beretning er udkommet på dansk under titlen "Rumskib fra en fremmed planet".

En af de mest interessante rapporter i kategorien "de identiske" kommer samme år fra Norge! Den dengang 24-årige Edith Jacobsen og hendes gifte søster, 32-årige Astrid Solvang, boede i den lille nordnorske by Mosjøen. Alle indbyggere kendte dem som yderst troværdige, velafbalancerede og almindeligt respekterede. Fredag den 20. august 1954 var de taget op i fjeldet, ved Øydalen, for at plukke bær. Den ene af søstrene fortæller bl.a.: "Vi så, at noget rørte sig inde mellem buskene, og lidt efter kom en mand frem. Vi blev ikke bange for ham. Han virkede ganske almindelig; akkurat som alle andre. Han var mørk og havde langt hår,

men ikke langt har ned på skuldrene, som det har stået i aviserne; det var nærmest 'cutting', som det var på mode her omkring 1946. Han havde pæne tænder, og jeg tror - men tør ikke sige det med bestemthed - at han var omkring 1,70 meter høj. Han var almindelig af bygning og virkede venlig og charmerende. Smilende kom han imod os og rakte hånden frem. Jeg smilte igen og rakte også hånden frem, for jeg troede, han ville hilse, sådan som man almindeligvis plejer. Men i stedet for at trykke hånden, strøg han hurtigt indersiden af sin hånd mod indersiden af min, og trak den så til sig igen. Så begyndte han at snakke, men vi forstod intet". - "De har tidligere fortalt, at det hverken var engelsk, tysk eller fransk; men kan De ikke beskrive sproget nærmere - lignede det øst-europæisk f.eks.?" - "Jeg har jo hørt russisk og lignende i radioen, men de sprog virker hårde, hvis jeg kan sige det sådan. Det sprog, man den talte, var vældig melodisk, og det var fuldstændig, som om det ikke bestod af adskilte ord, men flød i en jævn strøm. Men vi forstod selvfølgelig ikke, hvad han sagde, og han forstod ikke, hvad vi sagde. Der var hele tiden noget roligt og tillidvækkende ved ham, og jeg følte mig ikke det mindste nervøs eller bange for ham.

Da det ikke nyttede at tale, tog han noget frem af en lomme. Det var ikke papir; i det mindste ikke det, vi forstår ved papir. Det så ud som en slags gråligt lommespejl, og han tegnede på det med noget, der måske kunne ligne en blyant; jeg lagde ikke mærke til det. (Denne beskrivelse får mig til at tænke på de små 'evigheds-tavler', børn tegner på. IOKj.) Han tegnede nogle cirkler og viste os dem. Jeg er ikke klar over, om det var planeter.

Så løftede han begge arme, lige som ud over landskabet, pegede på os, og derefter på den ene cirkel. Derefter pegede han på sig selv og den anden cirkel. Han var iført en slags tætsluttende dragt; jeg kunne hverken se knapper eller lynlås, men den var udstyret med et bredt bælte. Skoene lagde jeg ikke mærke til. Efter at han havde peget på cirklerne, gjorde han tegn til, at vi skulle følge ham. Det gjorde vi, og lige i nærheden kom vi til en genstand, der stod på jorden. For mig så den ud som to grydelag, som kunne være lagt oven på hinanden, med inderside mod inderside. Den var 2-3 meter i diameter, og jeg tror ikke, den var mere end 1 ½ meter høj. Han kunne givetvis ikke stå oprejst i den, men måtte vel antagelig sidde. Da vi var kommet hen til genstanden, så vi kunne se den, nikkede og smilte manden til os. Så åbnede han en slags lem i kanten af genstanden; den gik op og lidt fremover, omtrent som en vindebro. Så steg han op med benene først. Det sidste vi så til ham var, at han smilende vinkede til os. Så lettede genstanden sig en 10-20 meter op fra jorden. Det foregik ganske stille, og den eneste lyd, vi kunne høre, var en slags susen eller meget svag brummen; den havde absolut ingen lighed med motorlyd. Samtidig roterede genstanden stadig hurtigere om sin egen akse. Da den var kommet 20 meter fra jorden, steg den pludselig lodret op og forsvandt med en kolossal fart lige mod Solen, så vi kunne ikke følge den med øjnene. Den var borte på et øjeblik. Jeg ved ærlig talt ikke, hvordan jeg skal beskrive genstandens farve. Den virkede nærmest blågrå, men dermed være ikke sagt, at jeg har set nogen tilsvarende farve før".

Da søstrene, en ad gangen, skulle vise det lokale politi landingsstedet, udpegede begge den samme lille fordybning i terrænet, ikke større end et gulvtæppe. Også politiet var overbevist om søstrenes troværdighed.

Uhyrer, robotter og kæmper synes at have en vis svaghed for de amerikanske kontinenter, selv om der også har været enkelte beretninger fra f. eks. Europa. Den første stammer således fra England, hvor to soldater i november 1958 med alle tegn på rædsel meddelte, at de lige før daggry, under en natmanøvre, havde set to enorme skikkelser, der udstødte ”gurglende lyde”. I det svage lys så de ud til at være mindst 2,1 meter høje og iført en mærkelig klædning, der syntes at hæmme deres bevægelser. Vidnerne flygtede og så kort efter en kæmpestor, klart glødende, skiveformet genstand komme flyvende efter dem, kun ca. 30 cm over vejen. Den susede op over dem og fløj bort, pulserende og i en regn af gnister.

Den 24. maj 1962 blev en kvinde bragt til et hospital i La Pampa-provinsen i Argentina. Hun led af chok efter at have set en diskos-lignende genstand lande og ”to robotlignende væsener” i nærheden. Også hendes mand var vidne til begivenheden, og repræsentanter for det argentinske luftvåben fandt en 5,5 meter stor, rund plet, hvor græsset var afsvedet.

Den 12. oktober 1963 kom lastbilchaufføren Eugenio Douglas kørende fra Monte Maiz i Brasilien, mod Isla Verde, da han blev blændet af et kraftigt lys og kørte i grøften. Da han klatrede ud, fandt han vejen blokeret af en enorm, oval metalgenstand, som så ud til at være mindst 9 meter høj. Fra en dør i siden kom tre kæmpe-”robotter”, som han anslog til mindst 4,3 - 4,9 meter i højden. Deres tøj syntes at være ”klistret til kroppen”, og de var iført hjelme med små antenner, der lignede ”snegle-følehorn”. Douglas affyrede flere skud mod dem og flygtede. ”Robotterne” steg atter ombord i fartøjet, forfulgte ham og rettede tilsyneladende en slags stråle mod ham; den forårsagede en brændende, prikkende fornemmelse af varme. Trods voldsomt regnvejr fandt man alligevel dagen efter fodspor, der var mindst 46 cm lange, i nærheden af lastbilen. Alle dennes elektriske ledninger var brændt over.

En af de mest barokke rapporter blev givet af den 19-årige, nybagte radio-kommentator, Jerry Townsend, der den 23. oktober 1965 kom kørende på landevejen ved 19.40-tiden. Han var på vej fra Little Falls mod Long Prairie, Minnesota. I et vejsving gik motor, lys og radio ud, og han bremsede derfor op. Foran sig så han nu, midt på vejen, en raket-lignende genstand, ca. 9-12 meter høj og 3 meter i diameter. Den hvilede på 3 finner. Townsend steg ud af bilen, men standsede ved synet af tre små ”genstande”, af form som konservesdåser, der kom ud fra skibets bund og bevægede sig imod ham. De var 15 cm høje, vraltede afsted på to ”finner”, og når de standsede op, kom en tredje ”finne” ned bag de to andre. Han så hverken ansigter, øjne eller lign., men fik alligevel det indtryk, at de iagttog ham. Til slut gik de atter ind under den store ”raket” og forsvandt op i den. Så startede den, og det ”farveløse” lys fra bunden af den gik ud. Da den startede, så det nærmest ud, som om ”en eller anden løftede en lommelygte fra et bord”.

Townsend's lærere og venner regnede ham for ærlig, og Sherif Bain fra Long Prairies politistation fortalte, at T. havde et godt rygte, ikke var fordrunken, og at han - da han rapporterede oplevelsen - havde været synligt bange. Bain og en anden politimand Lavern Lubitz, fandt på observationsstedet tre olie-lignende striber, der ikke lignede noget, de tidligere havde set. Striberne løb parallelt, med ti cm's afstand og var ca. 1 meter lange.

Den sidste gruppe af UFO-naut-rapporter er også den mest omfattende. Omkring 3/4 af alle de "pilot"-beretninger, der er offentliggjort, især i de senere år, beskriver små individer med en højde på mellem 90 og 150 cm.

Mange af rapporterne udviser bemærkelsesværdige ligheder, og det er, alene af den grund, rimeligt at ofre denne rapport-kategori en vis interesse.

Den første europæiske beretning om landing og iagttagelse af "små mænd", efter at begrebet "flyvende tallerkener" blev skabt, stammer fra Italien.

Den 14. august 1947, (knap 2 måneder efter Kenneth Arnolds observation) var maleren, signor R. L. Johannis, ved 9-tiden om morgenen gået ud med sit staffeli. Han befandt sig ved Villa Santina, nær Carnia, da han så en skiveformet genstand, ca. 9 m i diameter, der lyste op på ret kort afstand. Dernæst så J. to væsener, ca. 90 cm høje, der stod ved siden af den. De var iført mørkeblå, "hel-dækkende" dragter ("coveralls") med kraftigt røde bæltter og kraver. Hver af dem havde en kuglerund, gennemsigtig hjelm på sit hoved, og ansigtet så ud til at være grønligt, øjnene store og blommefarvede med en lodret streg i midten (som en kats øjne) og uden øjenvipper eller -bryn. Begge havde en lige, ret stor næse. Deres hænder lignede kløer, med 8 fingre på hver, anbragt 4 og 4 over for hinanden (på samme måde som tommelfingeren sidder over for de øvrige hos os). J. gav tegn til de to skabninger, men muligvis har de troet, han var fjendtligt stemt, for en af dem rørte ved midten af sit bælte, og noget, der lignede en tynd "damp-sky" skød frem. Maleren faldt halvt bevidstløs om på ryggen, og nu kom de to små væsener helt hen på ca. 2 meters afstand og begyndte at undersøge hans staffeli. Han bemærkede, at det var højere end dem begge og også, at de åndede tungt. Kort efter vendte de tilbage til skiven og steg ombord; den løftede sig fra jorden, svævede et øjeblik og forsvandt så.

Staffeliet? - det tog de med sig!

Vi springer nu frem til 1954, hvor der, først og fremmest i Sydamerika og Sydeuropa, kom en sand vrimmel af rapporter om landede UFO'er og deres piloter. Den franskfødte videnskabsmand, astronomen Jacques Vallee, har således analyseret ikke mindre end 200 landingsrapporter fra dette år. Lad os blive i Italien lidt endnu. Den 24. oktober (1954) havde en mand netop sat sin bil i garage, i Parravicino d'Erla nær Como, da han så et mærkeligt væsen, ca. 130 cm i højden. Det var dækket af en lysende dragt og stod i nærheden af et træ. Da dette individ så bilisten, rettede det strålen fra en slags lommelygte mod ham, og han blev paralyseret, indtil en bevægelse han foretog, da han knyttede næven om sine nøgler, syntes at "befri" ham. Han for nu frem for at angribe den fremmede. Denne steg

da op fra jorden (!) og flygtede. En blød, summende/susende lyd hørtes. Vidnet var 37 år og kendt som pålidelig. Da han kom hjem, var han dybt chokeret og måtte gå i seng; han mente, at han havde feber. Senere måtte han under lægebehandling. Andre interessante detaljer: "Gæsten" havde den nederste halvdel af kroppen i en slags tragt eller skorsten, der forneden endte i en skive med samme diameter som et cykelhjul. En mørk, olielignende plet blev ved med at være på jorden i nogen tid og blev fotograferet af politiet.

I Poggi-d'Ambra, nær Arezzo, blev den 1. november set en halvkugleformet genstand, omkring to eller tre meter høj. To dværge blev set tæt ved; de havde menneskelige ansigter, små tænder og talte et ukendt sprog.

To uger senere, den 14. november, så en landmand i Isola, nær La Spezia i Norditalien, et klart lysende, cigarformet fartøj lande i nærheden. Han skjulte sig og så nu tre dværge i metalliske dykkerdragter komme ud. De talte sammen i et ukendt tungemål og var åbenbart interesserede i hans kaniner, der stod i bure. Han tænkte, at de ville stjæle kaninerne, og han listede derfor bort, vendte tilbage med sin riffel og sigtede på dværgene.

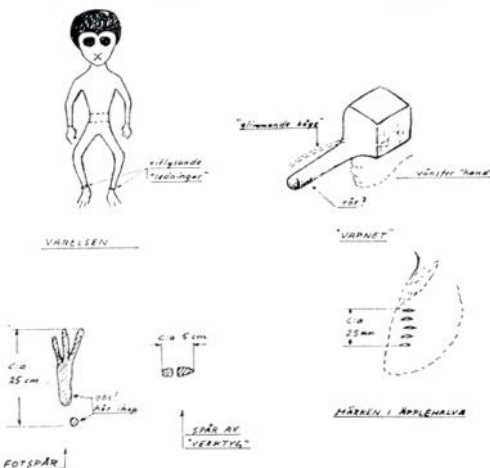
Nu skete 2 ting: Først svigtede riflen, og på samme tid blev den så tung, at han tabte den. Tillige mærkede han, at han var ude af stand til at bevæge sig eller tale. Han måtte stå og se til, mens dværgene tog hans kaniner, steg ombord og fløj bort med en lysende hale efter fartøjet. Da de var fløjet, kunne landmanden atter bevæge sig.

Inden vi vender os tit Frankrig, tager vi lige en tur til Iran. 12. oktober kom en skiveformet genstand helt ned ved jorden i et tætbebygget område i Teheran. Et af

vidnerne, Chasim Faili, kunne tydeligt se et lille væsen, klædt i sort, inde i skiven. Han skreg op, fordi han troede, han ville blive bortført; og da folk kom løbende til, fløj genstanden bort.

Allerede den 23. august var en mand i Lugrin, ved Thonon, Frankrig, så heldig at komme nær til en genstand, der lignede en campingvogn i aluminium. To små væsener i sølvskinnende dragter stod tæt ved den, og de "gryntede som grise", ifølge rapporten. Genstanden antog en farve som ild, idet den fløj bort.

En landmand mødte i nærheden af Cenon et væsen i "dykkerdragt", der efter dets fagter at dømme var venligtsindet. Dette individ var me-

Denne lille mand, ca. 130 cm høj, blev set i Midsverige den 23. august 1967 af to unge mennesker. Hele beretningen er hentet fra "Sökaren" og bragt i UFO-NYT. nr. 5, 1968.

get lille og havde en ”umenneskelig og uforståelig” stemme. Vidnet var under hele hændelsen ude af stand til at bevæge sig. Det lille væsen steg ombord i en genstand, som stod på vejen, og den fløj bort grønt-lysende og med lynets hast.

Den 26. september stod en dame i Chabeuil, fru Leboeuf, pludselig ansigt til ansigt med et individ, der så ud som ”et barn i en plasticpose, med øjne større end et menneskes”. Det steg ind i en flad, cirkelrund maskine, der fløj bort mod nord-øst med en blød, fløjtende lyd. Et rundt aftryk efter fartøjet, 3-3,5 m i diameter, og andre spor blev fundet.

Dagen efter kom fire børn i Prémanon (Jura) ud for at se, hvorfor hunden gøede så voldsomt. De fik øje på en stor genstand, der stod på jorden, og et lille væsen (som de kaldte ”et spøgelse”), der lavede venlige fagter. Han blev nu ikke venligt modtaget af børnene - for de kastede sten efter ham.

Otte vejarbejdere så den 30. september i nærheden af Marcilly-sur-Vienne, Indre-et-Loire, en skiveformet genstand på jorden. I nærheden stod et lille væsen i menneske-skikkelse. Han havde hjelm på hovedet.

En 55-årig mand, der var på vej til arbejde om morgenen den 3. oktober, så i nærheden af Bessuire et cirkelrundt fartøj på ca. 3 meter i diameter. En lille skikkelse iført dykkerdragt, sås i nærheden. Fartøjet fløj bort med enorm hastighed.

Om aftenen den 5. oktober var en bager ude for at hente vand ved en brønd i Loctudy, Finistere. Han så til sin forbløffelse et objekt, ca. 3 meter i diameter, der stod på jorden. Ud fra det kom et lille væsen, hvis ansigt var dækket af hår. Det havde øjne ”so store som ravne-æg” og nærmede sig vor bager, berørte hans skulder og kom med nogle uforståelige lyde.

Bageren kaldte på sin chef, men dværgen ventede ikke. Han gik tilbage til fartøjet og fløj bort.

Tre mænd kom den 11. oktober kørende nær Taupignac, da de pludselig så en stærkt-rød kugle på himlen. De standsede op og steg ud for at se nærmere på den. Men nu så de, omkring 200 meter fra vejen og 10 meter over jorden, en rund maskine med kuppel, ca. 6 meter i diameter, der udstrålede rødgult lys. Den stod fuldstændigt ubevægelig og var lydløs. Pludselig bevægede den sig vandret en kort strækning og landede bag en skov. To af vidnerne gik over mod den og så snart det mærkelige fartøj igen. 4 små mænd, ca. 1 meter høje syntes at være travlt beskæftigede rundt om maskinen. Da vidnerne var nået ind på 15 meters afstand fra fartøjet, for de fire små ind i skiven fra den side, der vendte bort fra vidnerne. De to mænd blev blændet af et pludseligt udbrud af lys, først blå, så orange og derefter rødt; og genstanden fløj lodret op med fantastisk fart.

Dagen efter var det ikke blot i Iran, det foregik; også Frankrig og Marokko ville være med. I Marokko kom en fransk ingeniør kørende gennem Mamorskoven på vej mod Port Lyautey. Han så da et lille væsen, ca. 120 cm højt, i sølvskinnende, tætsluttende dragt, stige ind i en genstand, der hurtigt fløj bort. Et af de franske tilfælde fra denne dag forekom i Orchamps, Jura, hvor en landmand, hr. Beuc, ved 21-tiden så en lille pilot, der steg ombord i et fartøj. Det gled hen over vejen ca. 30 meter, inden det hurtigt steg til vejrs.

I Bourrasole, nær Toulouse, så hr. Olivier (tidligere pilot), hr. Perano og et tredje vidne den 13. oktober en rødlig skive, ca. 4 meter i diameter, med et lille væsen i nærheden. Også dette individ var omkring 120 cm højt, bar dykkerdragt, og: ”Hans hoved var stort i forhold til resten af kroppen, og han havde to enorme øjne. Dragten var lys og skinnende som glas”. Fartøjet var omgivet af en slags glød. En af mændene kom så nær som tyve meter, men blev paralyseret. Fartøjet lettede, hvilket slyngede ham til jorden, og steg meget hurtigt.

14. oktober så adskillige vidner i Saint Ambroix, Gard, syv små væsener, der flygtede ind i et ”selvlysende” objekt, da de nærmede sig. Objektet startede øjeblikkeligt.

Kl. 20.20 den 18. oktober så en mand og hans hustru på himlen et cigarformet rødt lys. Pludselig dykkede lyset ned mod dem med et rødt lysspor efter sig, og det landede ikke langt fra vejen, men skjult bag nogle buske. Da vidnerne nåede toppen af en bakke, stod de over for et svært (korpulent?) individ, med menneskeligt udseende, men kun ca. 1 meter højt. Han havde en hjelm på hovedet, og hans øjne glødede med et orange lys. Det ene af vidnerne mistede bevidstheden. 4 andre vidner så maskinen på himlen fra et andet sted. En tredje gruppe uafhængige vidner i Sanson-la-Poterie så fartøjet flyve bort mod vest med enorm fart. Landskabet blev oplyst over et område på to-tre kilometer.

Den sidste franske rapport, vi bringer fra 1954, præsenterer to UFO-naut-kategorier. Det var den 18. oktober ved 22.45-tiden i nærheden af Saint-Point, Doubs. Frk. Bourriot så et klart lys på vejen og tre væsener; to af dem var dværgene. De krydsede vejen foran hende. Den tredje lignede et menneske, men var måske en anelse mindre end gennemsnittet.

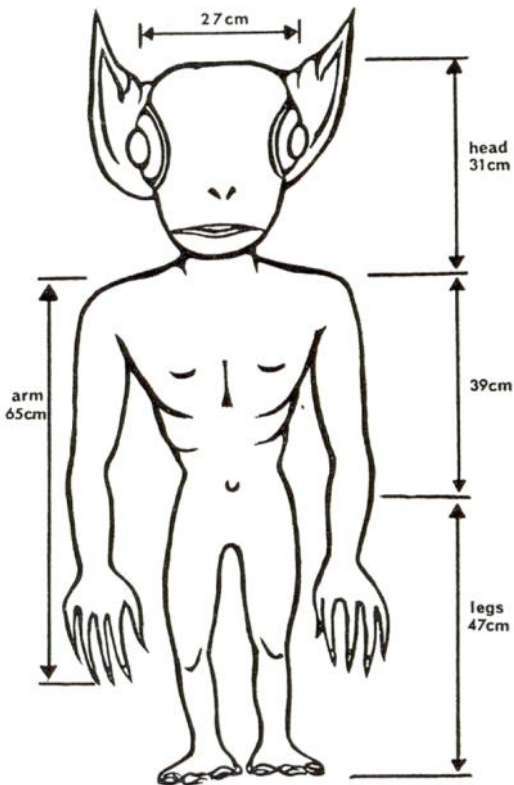
Men også på den anden side af kloden foregik der samme år særlige ting. (Hvis det er en spøg, har den i sandhed haft imponerende dimensioner og været fremragende organiseret.) Den 4. november stod Jose Alves fra Pontal, Brasilien, og fiskede ved Rio Pardo. Pludselig kom et mærkeligt fartøj mod ham med slingslignende bevægelser og landede så tæt ved ham, at han kunne have rørt det. Det var af form som ”to vaskefade anbragt mod hinanden” og mellem 3 og 4,6 meter i diameter. Lammet af skræk så han tre små mænd i hvide dragter og med tætsluttende kalotter komme til syne. Deres hud så meget mørk ud. De samlede græs, urter og blade fra træerne, og en af dem fyldte et skinnende metalrør med vand fra floden. Så steg de atter ombord, og fartøjet hævede sig hurtigt, lydløst og lodret, og forsvandt. Jose Alves var af naboerne kendt som en hårdtarbejdende, stilfærdig fyr, og han havde aldrig hørt om flyvende tallerkener. Han mente, at han havde set en slags djævl.

Vi kan ikke blive ved 1954, men tager dog endnu en af de mange sydamerikanske rapporter fra dette år; denne gang fra Venezuela. Den 10. december kom en læge fra Caracas og hans fader kørende fra La Carlota-lufthavnen mod Miranda Avenue, nær Floresta, men standsede op for at kigge på to små mænd, der løb ind i et krat. Kort efter så de en lysende skive flyve op fra et sted bag krattet og med en skarp, sydende lyd fare afsted på himlen.

En hændelse, der, hvis den har fundet sted, kan forklare, hvorfor UFOnauterne ikke føler nogen større trang til at foretage masselandinger, stammer fra den 22. august 1955. Stedet var familien Suttons hjem nær Hopkinsville,

Kentucky. En bekendt, der var på besøg, Bill Taylor, gik ud for at få en tår vand ved brønden, men kom tilbage og fortalte om et "rumskib", der var landet på en mark i nærheden. Blot et par minutter efter så de tilstedeværende en lille spørgelsesagtig skikkelse, der nærmede sig huset. Den så ud til at være oplyst indefra og havde rundt hoved, kæmpestore ører og en sprække, der strakte sig fra øre til øre, som mund. Øjnene var enorme og sad langt fra hinanden. Højden var under 120 cm, væsenet havde ingen synlig hals, og armene var lange og endte i klo lignende hænder. Ifølge familien Sutton var der adskillige af dem rundt om huset.

På et tidspunkt affyrede de opskræmte beboere flere skud mod en af skabningerne, der tilsyneladende blev ramt og væltet omkuld. Straks efter rejste den sig dog og pilede afsted på alle fire.

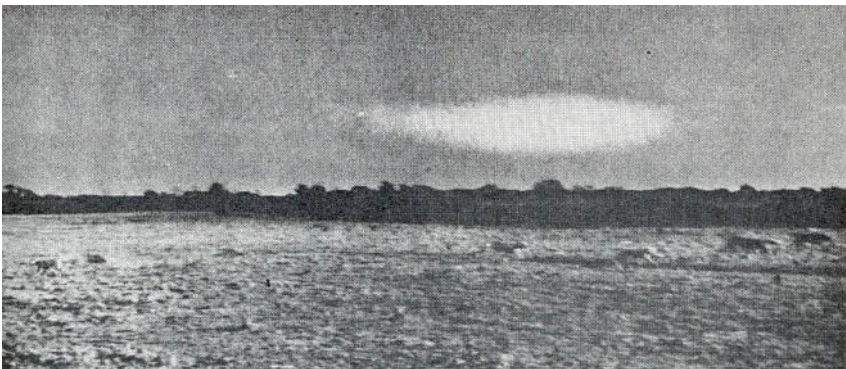

Senere gik Taylor ud af en dør, men en af de små, der var kommet op på husets tag, rakte ud efter hans hår. De mærkelige begivenheder fortsatte i flere timer, indtil familien flygtede ind til byen for at rapportere. Deputy Sheriff George Batts og to Kentucky State-politimænd fulgte med dem tilbage. Der var ingen spor af de "små mænd" eller rumskibet. I midlertid fandt politiet skudhullerne, og Politichefen Greenwell udtalte, at "noget skræmte disse mennesker, noget hinsides deres fatteevne". Et af vidnerne havde en puls på 140 i minuttet. Det må bemærkes, at de små mænd på intet tidspunkt udviste fjendtlig adfærd. Der har været nogle få tilfælde, hvor væsenernes handlinger har været tolket som angreb, men det kan, som tilfældene med paralysering af vidnerne, så udmærket være præventiv

forsvars-aktivitet (- som nok kan forekomme rimelig, når man betragter den modtagelse, UFOnauterne fik, bl. a. i ovennævnte tilfælde).

At det ikke alene er ”de identiske”, der kan have langt hår, tyder en beretning fra Brasilien på. Den 10. oktober 1957 kom en flådeofficer, Miguel Espanola og en kammerat kørende i lastbil mod Ceres, Quebracôco; de så da en imponerende UFO. Den var i begyndelsen højt oppe og badede hele området i lys, men det dalede, og lastbilen gik i stå. Mændene bedømte fartøjets størrelse til mindst 150 meter i bredden og 40 meter i højden, ovalt eller tallerkenformet; en lang ”antenne” med et rødt lys i toppen stak ud fra kuplen. Nu slukkedes alle de blændende lys på UFOen, og de to vidner så 7 små væsener, på størrelse med børn, og med fuldstændigt menneskeligt udseende. De havde langt hår og var klædt i lysende dragter. Væsenerne kom til syne i en åben luge på fartøjet og betragtede tavst mændene i omkring tre minutter. Derefter fløj kæmpemaskinen bort mod syd, men udlod samtidig en lille skive der forsvandt i nordlig retning.

Også en fransk rapport fra 1957 er værd at kigge lidt nærmere på. Den ungarskfødte jernbanearbejder, 29-årige Michel Fekete, var den 10. maj ved 22.45-tiden på vej hjem. Han kom cyklende på Maraumont-Beaucourt-vejen og passerede et vejsving, da han blev blændet af et stort, kraftigt lys på vejen. Rundt om lyset så han silhuetterne af fire menneskelignende væsener på mindre end 150 cm's højde. Fekete troede, han ville blive overfaldet, sprang af cyklen, løb bort fra vejen, og nåede frem til et hus, der tilhørte nogle af hans venner, hr. og fru René Lepot. Ægteparret opholdt sig i køkkenet sammen med et par andre, hr. og fru René Iklef, da Fekete ankom. Han var næsten stum af rædsel, men kunne dog fremstamme et ”angrebet!”. Han pegede ud af vinduet på vejen knapt 50 meter borte. De slukkede lyset og kiggede alle fem ud. De så ganske tydeligt et lysende objekt, der pulserede, vekslende mellem rødt og hvidt. I lyset fra objektet kunne de se silhuetterne af tre mænd. De var mellem 120 og 150 cm høje og var synlige fra hofterne og op, mens det nederste af kroppene var skjult bag volden om vejen. Deres dragter så ud til at være grå-beige, mens deres enorme hoveder var mørkere, næsten sorte. De kunne dog ikke se detaljer på de tre skikkelser, der stavrede rundt på vejen og den tilstødende mark.

Dette mystiske luftfænomen er taget af en dansk pige under en køretur i Irland den 26. december 1965.

De fem vidner betragtede sceneriet i omkring tyve minutter, før en anden jernbanearbejder, hr. Demanchaux, sluttede sig til dem. Et øjeblik efter så de lygterne fra en bil, og lysene på objektet gik ud. Skikkelserne var dog stadig synlige i skæret fra billygterne. De nu seks vidner mente, at chaufføren også må have set dem. Da bilen var forsvundet, kom det hvide lys igen, blot noget svagere; genstanden hævede sig hurtigt og lydløst, steg i en vinkel på 45 grader mod nordøst og var helt forsvundet ved 23.15-tiden. Vidnerne blev beskrevet som pålidelige, ærlige og gode iagttagere, og en undersøgelse afslørede en 4,6 meter stor, cirkelrund asfaltplet, hvor objektet skulle være landet. Alle jernstænger på et hegn langs vejen var stærkt magnetiske.

Lad os slutte denne gennemgang med et par nyere rapporter. Den første, fra Frankrig, omtaler en detalje, der går igen i mange rapporter fra hele verden: - en mund uden læber, nærmest som en flænge eller et hul. Ved halv seks-tiden om morgenen den 1. juli 1965 gik Maurice Masse ud til sin lavendel-mark lidt nord for Valensole. Han hørte da en høj (frekvent), fløjtende lyd og så en mærkelig genstand, af form nærmest som en rugby-fodbold, på størrelse med en Renault Dauphine (fransk bil, længde 3,95 m, højde 1,45 m) og med en kuppel øverst. Den stod på seks ben. Masse gik nærmere og så nu to små væsener med menneskeligt udseende; da han var mellem 7 og 10 meter fra dem, opdagede den ene ham, pegede på ham med en slags rør, og han blev paralyseret på stedet. Men selv om han ikke kunne røre sig, kunne han dog stadig se, hvad der foregik. De "små mænd" var på størrelse med 8 års børn, men deres hoveder var omtrent 3 gange så store som et voksent menneskes. De var skaldede, slet ikke behårede, og huden var glat som et barns og meget hvid. De var ikklædt "coveralls". Væsenerne udstødte uforståelige lyde, der ikke syntes at komme fra mund-"sprækken". Masse fik det indtryk, at de gjorde nar af ham. Et øjeblik senere sprang de små mænd gennem en skydedør ind i UFOen, og det forsvandt med stor fart og den fløjtende lyd, Masse havde hørt i starten.

Maskinens støtteben havde efterladt huller i jorden, som blev undersøgt af mange mennesker, heriblandt politifolk. Denne begivenhed bliver i almindelighed betragtet som autentisk, især på grund af hr. Masses gode navn og rygte.

Kort før middagstid den 20. august 1965 så adskillige mennesker, heriblandt en ingeniør, Alberto Ugarte, dennes kone og en hr. Elwin Voter, en meget lille skive lande ved den gamle Inka-borg, Sacsahuaman, lige uden for Cuzco i Peru. Skiven var omkring 1 ½ meter bred, klart sølvskinnende; og ud fra den kom to små, tilsyneladende lysende væsener af mærkelig form. Da de opdagede, at der var så mange mennesker i nærheden, gik de straks tilbage i skiven, der hurtigt fløj mod vest.

Endnu mange rapporter om UFOnauter kunne fortjene omtale, og især er de langhårede, 150-190 cm høje mænd blevet underrepræsenteret på "de små mænds" bekostning; men jeg håber, at De gennem dette udvalg alligevel har fået et indtryk af det brogede UFO-naut-billede.

Til slut vil jeg atter understrege, at rapporterne, taget hver for sig, må tages med det allerstørste forbehold. Det er hævet over enhver tvivl, at en del rapporter

stammer fra sensationslystne spasmagere, fantaster og hallucinerede individer. Vi skal nok dy os for at sige: ”Sådan og sådan ser tallerken-mændene ud”, og vi vil bede Dem - efter behag - opfatte kapitlet som et fornøjeligt kuriosum. - Eller som et forvarsel om (og forberedelse til), hvad De og vi måske en dag kan komme til at opleve, hvis blot en af disse rapporter er sandhed!

IOKj.

*

Nær Selfridge-luftbasen, Michigan, tog brødrene Dan og Grant Jaroslaw d. 9. januar 1967 i alt 4 billeder af denne genstand. (Højre halvdel er en udsnits-forstørrelse). Negativerne blev undersøgt af dr. J. Allen Hynek, der erklærede: ”De foreløbige analyser giver ingen antydning af, at der skulle foreligge forfalskninger”.

*

Masse-observationer

Det er naturligt, at mange har svært ved at fæste lid til et enkelt menneske, der melder om observation af en UFO. Når derimod mange på samme tid har set samme genstand og giver enslydende beretninger herom, stiller sagen sig lidt anderledes. Man hører ofte spørgsmålet: ”Hvorfor er der aldrig en hel masse mennesker, der ser et UFO? - for så måtte det da være en sensation, der ville løbe verdenspressen rundt!”

Nei, desværre. Sådanne masse-observationer forekommer faktisk jævnligt; men de bliver - med enkelte små notits-undtagelser - ikke omtalt uden for observationslandet, og ofte dårligt nok i den lokale provinsavis. Så det ser ud til, at der skal mere end blot mange øjenvidner til at skabe en sensation. Her er en halv snes eksempler, serveret i flæng:

Den 12. august 1954 meddelte Berlingske Tidende kort: ”Den første flyvende tallerken over Grønland er kl. 14.15 i dag (11.8.) blevet set af flere indbyggere i Julianehåb. Vejret var fuldstændigt klart. Genstanden, der efter beskrivelserne var rund og hvid, holdt sig i flere minutter svævende i ca. 500 meters højde over Julianehåb. Da der dukkede en amerikansk jetjager op, forsvandt ’tallerkenen’ med forbløffende fart”.

Godt en måned senere, den 19. september 1954, havde Berlingske Tidende igen nyt, denne gang en AP-meddelelse fra Rom. ”18.9.54. - Tusinder af Romere bemærkede i dag en sølvskinnende, cigarformet genstand, som med rasende fart strøg hen over himmelen i udkanten af Rom. Teknikere på Ciampino flyvepladsen uden for Rom bemærkede ligeledes genstanden, hvis højde de anslog til 300 m over jorden. Man alarmerede straks radarstationen ved Pratica di Mare, nær Roms Ostia-strandbad, idet genstanden satte kurs derimod. Radarobservatørerne oplyser, at de indfangede den mystiske tingest på skærmen”.

Fredag den 12. august 1966 var der - i nyhedsudsendelsen kl. 17.00 på program III - en meddelelse om en cirkelrund, metalskinnende genstand, der var blevet observeret af mange mennesker i Turrumurra, Australien. Genstanden bevægede sig lavt hen over byens lysmaster, og der hørtes en snurrende lyd fra den. Mig bekendt blev denne nyhed ikke bragt, hverken i TV-avisen, Pressens Radioavis kl. 18.30 eller dagbladene. En skriftlig henvendelse fra mig til Danmarks Radio blev aldrig besvaret.

Flere hundrede mennesker så den 8. marts 1967 femten skiveformede, sølvskinnende genstande over Comas, et distrikt i Lima, Peru. De kredsede lydløst lavt hen over byen i flere minutter.

Den 1. marts 1967 så mange mennesker i Valparaiso, Chile, fire runde, lysende genstande, der bevægede sig fra syd mod nord. De var udstyret med røde og blå blinklys og havde kupler på oversiden.

Ved Wanaque-reservoiret i New Jersey iagttog flere hundrede mennesker, heriblandt medlemmer af det lokale politikorps, den 11. og 12. januar 1966 en genstand, der skiftevis svævede og manøvrerede over området. Succesen blev gentaget den 16. oktober, hvor hundreder af jagttagere, bl.a. Wanaques borgmester, Harry Wolfe, samledes ved reservoirets bredder for at se på et glødende, rødligt objekt, der siksakkede rundt. Borgmesteren udtalte: ”Jeg så genstanden svæve over reservoiret. Den var rød, på størrelse med en bil, og fløj i siksak”.

En gigantisk, skiveformet og orange farvet genstand blev den 15. september set af en mængde mennesker, bl. a. den lokale sherif, Ismael Gomez, i Barinas, Venezuela. Genstanden fløj meget lavt, og jagttagerne troede, den ville ramme en høj i nærheden; men den svingede brat op mod himlen og for ud af syne.

Den 18. september 1967 iagttog hundredevis af personer i fyrstendømmet Andorra ved højlys dag (kl. 17.30-18.00) en samling på 18 diskosformede objekter + et kæmpefartøj. De bevægede sig fremad med en let bølgebevægelse, som om de flød på vandet.

Natten mellem den 24. og 25. juni 1967 var der en kolossal tallerken-aktivitet i Argentina. 2.000 mennesker i Obera, Misiones-provinsen, der var samlet til Sankt

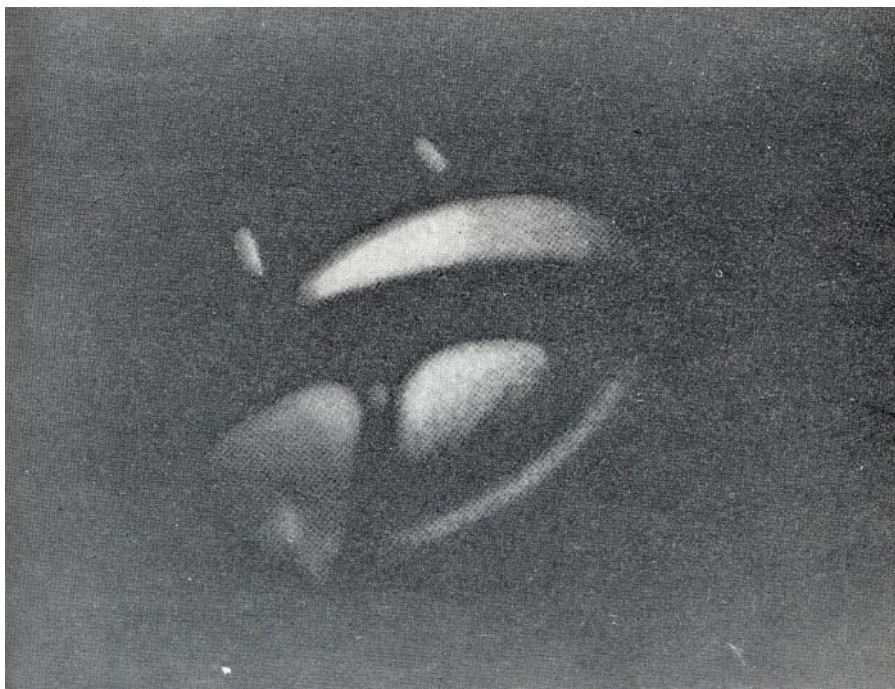
Hans-fest, observerede i fem minutter (kl. 22.15-22.20) flere lysende genstande, der fløj mod nordøst.

”Noticias Populares”, fra den 13. marts 1967 fortæller, at flyvende tallerkener i over 6 timer manøvrerede i luften over Madrid, for øjnene af hundredevis af forbavsedede indbyggere. Tallerkenerne kredsede hele tiden rundt; hver rundtur tog 9 minutter og 14 sekunder. Det kunne hverken dreje sig om flyvemaskiner, balloner eller satellitter.

Et A.F.P.-telegram fra Mexico-City den 29. marts 1967 beretter, at mindst 1.000 indbyggere i Xochilapa ved Mercala, i staten Guerrere (ca. 400 km sydvest for Mexico-City), så en cigarformet UFO, på størrelse med en rutebil. Den faldt ned på en bakke i nærheden. Selv om de mange mennesker så nedstyrtningen og hørte braget fra det kraftigt lysende fartøj, havde ingen af dem mod på at nærme sig stedet.

Vi slutter af med et par rapporter fra 1968:

”Le Petit Marocain” skrev den 25. august: ”En formation på fem ’flyvende tallerkener’ er i løbet af weekenden (24.-25.) blevet set af ca. hundrede mennesker fra tre byer i det sydlige Argentina. Fartøjerne blev først set ved Comodoro

Dette billede, taget af en 14-årig dreng, Alan Smith, d. 2. august 1965, Tulsa., USA, bragtes i LIFE den 18. april 1966. Det berettes, at UFOen pulserede med en høj hvinende lyd. Anslået diameter: ca. 15 m.

Rivadivía, 1.800 km syd for Buenos Aires, derefter i Rawson og Trelew nærmere hovedstaden. Ifølge vidnerne, deriblandt en (samvittighedsfuld) chefpilot fra luftfartsselskabet 'Aerolinas Argentinas' og flyets passagerer, fløj de fem tallerkener med en fantastisk fart, anslået til 10.000 km/t., og trak en 'lysende blå stribe' efter sig. Fra Comodoro Rivadivía-lufthavnens kontrolltårn forsøgte man at få kontakt med fartøjerne, men uden resultat. I Trelew gik befolkningen ud på gaden for at betragte de mærkelige flyvende genstande, der fløj mod nord og tydeligt kunne ses mod den stjerneklare himmel..."

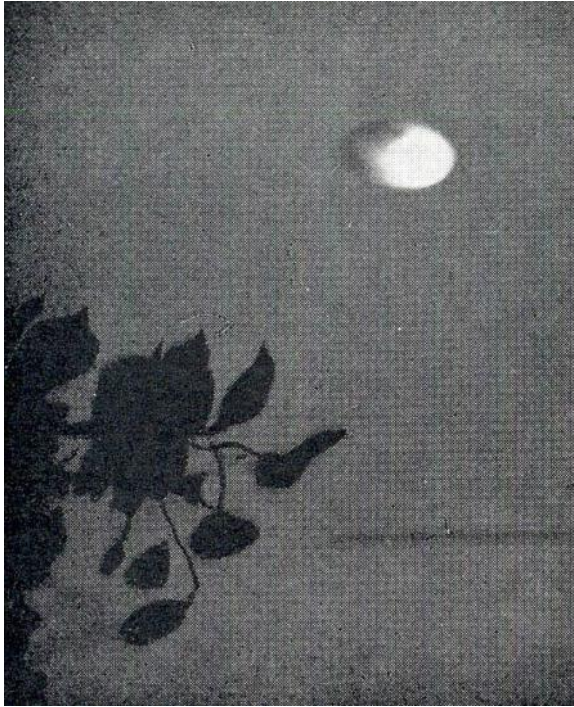
Vor sidste notits blev den 19. oktober bragt i "France Soir": "Toulon - En mystisk lysende genstand, der var hvid og tilsyneladende af imponerende dimensioner, blev torsdag (18.10.) ved 17-tiden set på himlen over Toulon. Efter at have holdt sig ubevægelig i tyve minutter, fløj genstanden i østlig retning, men kort derefter tilbage til sin første position. Et øjeblik senere antog den et orange skær og forsvandt, igen mod øst, med en 'forskrækkelig' fart, for øjnene af tusinder af lamslåede Toulon-boere. Kort tid efter erklærede en biografdirektør, hr. Favre, at han i fire minutter - på himlen over Korsika - ved Rocapina, havde observeret en cirkelrund genstand, en halv snes meter i diameter, hvorfra der udgik blå, røde, gule og grønne flammer".

IOKj.

*

17-årig skoleelev, Sharon Hoag fra fl. Cajon, fotograferede dette 16. januar 1957.

UFO iagttaget over Linz den 3. august 1960 kl. 20.40-20.45.

S.U.F.O.I.

S.U.F.O.I. (Skandinavisk UFO-Information) er Skandinaviens største organisation til undersøgelse af himmelfænomener. S.U.F.O.I. er kun en af de mange organisationer Verden over, som på forskellig måde har engageret sig på rent privat basis i indsamling, bearbejdning og vurdering af det, som mange mennesker omtaler som ”flyvende tallerkener”. Alene i Danmark har der eksisteret mere end en snes private grupper med *tilsyneladende* samme formål. Det er dog kun de færreste af disse, som stadig eksisterer.

S.U.F.O.I. startede den 15. december 1957 som en sydjysk organisation til undersøgelse af UFO-fænomener, under ledelse af daværende kaptajnløjtnant H. C. Petersen. Som så mange andre var kaptajnløjtnant Petersen stødt på et mærkeligt fænomen, som ingen kunne give ham nogen rimelig forklaring på. Sammen med flere kolleger besluttede han derfor at gøre et forsøg på selv at trænge til bunds i sagen. Organisationen var i det første års tid stærkt knyttet til det sydjyske område, men allerede fra 1958 bredte interessen sig efterhånden til de øvrige dele af Danmark og Skandinavien.

Fra februar 1959 havde organisationen etableret sig med medarbejdere over hele Norden.

Lige fra starten har S.U.F.O.I. været en privat organisation, hvis medlemmer på helt frivillig basis har foretaget indsamling af rapporter og igennem foredrag og anden informationsvirksomhed søgt at orientere offentligheden om fænomenet: ”de flyvende tallerkener”. Allerede fra 1958 viste det sig nødvendigt at starte et tidsskrift, som regelmæssigt kunne bringe nyt om sagen fra såvel Skandinavien som den øvrige Verden. Tidsskriftet UFO-NYT udkom med sit første nummer den 1. november 1958. Igennem årene har bladet beskæftiget sig med mange af UFO-sagens mærkelige aspekter; bragt observationsrapporter fra alle verdensdele, fotografier, artikler om astronomi, rumfart, filosofi, etc. etc.

S.U.F.O.I. og UFO-NYT startede i stærk modvind. Det var ikke let at være UFOlog, og mange midler blev taget i anvendelse for at stoppe vor virksomhed. Det lykkedes da også i de første år at skabe et mere eller mindre afskrækkende billede af S.U.F.O.I. og dets medlemmer - så meget, at det har været, og undertiden stadig er, vanskeligt at komme i forbindelse med personer, som har ”set noget”. Dette har givet bevirket, at mange værdifulde rapporter ikke er kommet S.U.F.O.I. i hænde.

Da UFO-arbejdet startede her i Skandinavien, skete det på grundlag af en meget begrænset viden. UFOlogernes eneste fællestræk var overbevisningen om de ”flyvende tallerkener”s eksistens; på alle andre områder var vilkårene ulige. Folk gik ind i UFO-arbejdet med vidt forskellige forudsætninger, og sikkert også med forskellige hensigter. Dette har i øvrigt været karakteristisk også i andre lande, hvorfor man ikke, efter læsningen af denne bog og andre værker om UFO-sagen må blive forbavset over at se selv højst ejendommelige aspekter bragt i tilknytning til det, der fra første færd egentlig var alle UFO-organisationers - i og for sig

simple - målsretning: *At bevise, at "flyvende tallerkener" var fysiske genstande af ikke-jordisk oprindelse.*

I årenes løb er mange ting blevet sat i gang. Oplysningsvirksomheden har, i kraft af den stigende interesse fra befolkningen, udviklet sig til en af hovedaktiviteterne. Da Skandinavien kun har givet et begrænset antal observationer af tilstrækkelig objektiv karakter, har det været både nødvendigt og ønskeligt at søge kontakt - og udveksle oplysninger og erfaringer - med UFO-organisationer i andre lande. I de 10 år er der således udbygget forbindelse til Japan, Australien, New Zealand, Sydamerika, USA, Canada og de fleste europæiske lande.

Da alt arbejde er fritidsarbejde, og da virksomheden efterhånden både er stor af omfang og højst forskellig, har det været nødvendigt at fordele opgaverne på en række specialområder: Bibliotek, Udklipscentral, Fotoafdeling, Teknisk afdeling, Oversættelsescentral, Forlag, Redaktion med Ekspedition og Regnskabskontor, - samt endnu to arbejdsområder, der kræver særlig omtale: Kontakt til udlandet og Rapportcentralen.

Kontakten til udlandet er, som nævnt, efterhånden blevet intensiveret, og S.U.F.O.I. har fra nytår startet et engelsksproget tidsskrift: SUFOI-REPORTER, der 4 gange årligt udsendes til vore kontakter. Bladet omtaler de vigtigste observationer, bringer billeder og andet stof fra Skandinavien.

Rapportcentralen forestår indsamling af rapporter om alle observationer, som S.U.F.O.I. får kendskab til. Dette kan undertiden være et både tidskrævende og vanskeligt arbejde, da det er særdeles vigtigt for arbejdet at få så mange og udførlige detaljer som muligt. Det statistiske materiale fra ind- og udland danner udgangspunkt for analysen. Da mange rapporter indeholder for få og upræcise oplysninger, kan det ofte være vanskeligt at nå frem til nogen konklusion. De oplysninger, man specielt er interesseret i, fremgår af det på siderne 126-127 aftrykte Rapportskema.

S.U.F.O.I. kan ikke arbejde uden bistand fra befolkningen, hvorfor vi sluttelig indtrængende vil bede alle om at medvirke med oplysninger - eller ved aktiv deltagelse i UFO-arbejdet.

UFO-SPØRGESKEMA

(UFO: UIDENTIFICERET FLYVENDE OBJEKT)

Opt. den / 19

Opt. af

Indsendes til SUFOI's Rapportcentral, Ingstrup Allé 35, Kastrup.

1. Navn		2. Stilling			3. Alder	
4. Adresse				5. Telefon		
6. Må SUFOI ved evt. udsendelse / offentliggørelse af denne rapport, nævne Deres navn / stilling / adresse:						Ja Nej (sæt X)
7. Observationen fandt sted den		/	19	fra kl.	til kl.	Varighed: min. sek.
8. Observationssted (nøjagtig)						
9. Vejr- og lysforhold	Klar Letskyet Overskyet	Diset Tåget Finregn	Regn Hagl Sne	Torden Vindstille Let vind	Blæst Vindretning Temperatur	Lyst Mørkt Tusmærke (sæt X)
10. Solens / månens stilling da De så på objektet		Foran Bagved	Lige over Til højre	Til venstre Ikke synlig	Ikke oppe Ved ikke	(sæt X)
11. Antal objekter			14. Form: Tegnes med evt. detaljer, såsom formation, hale, korona, vinger, eller andet vedhæng. Angiv med en pil i hvilken retning objektet fløj.			
12. Farve						
13. Havde objektet: Hale (Dampstribe, som efter jettfly) Kondensstriber (sæt X) (Lysende krans) Korona						
13 a. I så fald, hvad farve?						
15. Så De spor, affald, eller rester fra objektet? Opgiv arten:						
16. Er ovenstående blevet fjernet? - Af hvem?						
17. Objektets lyd				18. Andre effekter (såsom blinken, mærkelig flyvemåde, et andet)		
19. Foretog objektet		Kursændringer Højdeændringer Hastighedsændringer	sæt X	20. Bemærkede De lys-, lyd-, eller farveændringer i forbindelse med manøvrerne		Ja Nej Beskriv disse nærmere under pkt. 36
21. Objektets størrelse mellem tommel- og pegefingre i UDSTRAKT ARM		SAMMENLIGNINGSGRUNDLAG: Fuldmånen er på størrelse med en ært ved brug af denne metode		Nålehovede Ærc Ti-øre	To-øre En-krone To-krone	(sæt X) Længde i cm
22. Objektets lys		Svagt Middel	Stærkt Blændende	(sæt X)	23. Var lyset Konstant Pulserende (sæt X)	
24. Hvordan fik De øje på objektet?				25. Hvordan forsvandt objektet af syne?		
26. Passerede objektet foran / bagved noget, f. eks. skyer eller terrængenstande? Beskriv det nærmere						
27. Foto		Ja Nej	(sæt X)	28. Evt. vidner. Opgiv navn og adresse		
29. Anslår selv						
Objektets hastighed		km / t				
» størrelse		m				
» afstand fra Dem		m				

